

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

CECELIA AHERN

Cecelia Ahern

PRIETENUL NEVĂZUT

O mână de ajutor poate veni
din cele mai neobișnuite locuri...

IF YOU COULD SEE ME NOW

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern 2005

All rights reserved.

PRIETENUL NEVĂZUT

Cecelia Ahern

Copyright © 2007 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

The distribution of this book outside Romania, without the written permission of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Copyright © 2007 by **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României AHERN, CECELIA

Prietenul nevăzut / Cecelia Ahern ; trad.: Marilena Iovu. – București: ALLFA, 2007
ISBN 978-973-724-150-4

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111-31=135.1

Editura ALLFA

Bd. Constructorilor nr. 20 A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 402.26.00
Fax: 402.26.10

Departamentul difuzare:

Tel.: 402.26.75, 402.26.38

Comenzi la:

comenzi@all.ro

URL:

<http://www.all.ro>

Redactor:

Olimpia Novicov

Copertă:

Andra Penescu

Printed in Abagar, Bulgaria; e-mail: abagar@dir.bg

LITERATURĂ UNIVERSALĂ

Cecelia Ahern

**PRIETENUL
NEVĂZUT**

Pentru Georgina, care crede...

UNU

Era în luna iunie, într-o vineri dimineață, când m-am împrietenit cu Luke. Era ora 9.15 ca să fiu mai exact și se întâmplă să știu cu precizie ce oră era, pentru că m-am uitat la ceas. Nu știu de ce am făcut asta, pentru că nu trebuia să fiu undeva la o oră fixă. Dar cred că există un motiv pentru toate, așa că probabil atunci m-am uitat la ceas pentru a vă putea spune povestea așa cum se cuvine. Detaliile sunt importante când spui o poveste, nu-i așa?

M-am bucurat că l-am întâlnit pe Luke în dimineața aceea, deoarece eram un pic abătut fiindcă trebuia să-mi părăsesc vechiul prieten, pe Barry. El nu mă mai putea vedea. Dar asta nu conta, pentru că acum el e mai fericit și cred că asta e lucrul cel mai important. Să trebuiască să-mi părăsesc cei mai buni prieteni face parte din activitatea mea. Nu e un lucru prea plăcut, dar cred că trebuie să găsim o latură pozitivă în toate, iar pentru mine asta înseamnă că, dacă n-ar trebui să-mi părăsesc cei mai buni prieteni, nu mi-aș putea face alții noi. Și să-mi fac noi prieteni este, de departe, lucrul care-mi place cel mai mult. Probabil de aceea am fost desemnat să mă ocup de asta.

O să vă explic cu ce mă ocup imediat, dar înainte de asta vreau să vă povestesc despre dimineața când l-am cunoscut pe prietenul meu cel mai bun, pe Luke.

Am închis în urma mea poarta de la grădina din fața casei lui Barry și am început să merg, apoi fără niciun motiv am cotit pe prima stradă la stânga, apoi la dreapta, am mers drept înainte ceva timp, apoi iar am făcut la dreapta și am ajuns la o zonă rezidențială numită Alea Cercelușilor. Probabil că se numea așa din cauza florilor de cerceluș care creșteau peste tot. Era floră spontană, nu erau cultivate aici. Scuze, când spun „aici” este vorba de un oraș numit Baile na gCroithe, care se află în regiunea Kerry din Irlanda.

Baile na gCroithe undeva, de-a lungul vremii, a sfârșit prin a fi cunoscut în engleză ca Hartstown, dar în traducere exactă din irlandeză înseamnă Orașul Inimilor. Ceea ce cred că sună mult mai drăguț.

M-am bucurat că am ajuns din nou în zonă; mai fusesem pe aici cu treabă când mă apucasem de activitatea asta, dar nu m-am mai întors mulți ani. Munca mea mă poartă peste tot prin țară, uneori chiar peste ocean când prietenii mă iau cu ei în vacanță, ceea ce demonstrează, că indiferent unde te-ai afla, ai întotdeauna nevoie de cel mai bun prieten.

Alea Cercelușilor avea douăsprezece case, șase pe fiecare parte, fiecare diferită în felul ei. Pe stradă era multă forfotă, cu o mulțime de oameni plecați după treburi. După cum am spus, era vineri dimineața, în iunie, deci era cald și soare și toată lumea era bine dispusă. Mă rog, nu chiar *toată lumea*.

Pe drum erau mulți copii care se jucau, mergeau pe bicicletă, se fugăreau, jucau șotronul, pietricica și multe altele. Le auzai râsetele și țipetele de încântare. Probabil erau fericiți că erau în vacanță. Oricât de drăguți păreau, nu mă simțeam atras de ei. Vedeti, nu mă pot împrieteni așa, cu oricine. Nu în asta constă misiunea mea.

Un om tăia iarba din curtea casei sale, iar o femeie uda stratul de flori purtând niște mănuși mari, murdare. Mirosea

îmbătător a iarbă proaspăt tăiată, iar zgomotul făcut de femeia care tăia, tunde, fasona și reteza era ca o muzică ce se înălța spre văzduh. În altă grădină un bărbat fluiera o melodie pe care n-o știam, în timp ce ținea furtunul de grădină îndreptat spre mașina lui și privea clăbucul alunecând, dând la iveală o nouă strălucire. Din când în când se răsucea și stropea cu apă două fetițe îmbrăcate în costume de baie galbene cu dungi negre. Arătau ca două albinuțe. Îmi plăcea atât de mult să le aud chicotind.

Pe alea casei următoare un băiat și o fetiță jucau șotronul. I-am privit câțva timp, dar niciunul dintre ei nu a răspuns interesului meu, așa că mi-am continuat drumul. Am trecut pe lângă copiii care se jucau în fiecare curte, dar niciunul nu m-a văzut, nici nu m-a invitat să mă joc. Tineri pe biciclete și skateboard-uri, mașinuțe cu telecomandă vâjâiau pe lângă mine, fără să mă bage în seamă. Începusem să cred că ajungând pe Alea Cercelușilor greșisem un picuț, și nu înțelegeam cum a fost posibil, pentru că de obicei îmi aleg locurile foarte bine, și aici erau foarte mulți copii. M-am așezat pe gardul ultimei case și am început să mă gândesc unde greșisem drumul.

După câteva minute, am ajuns la concluzia că eram unde trebuia să fiu. Foarte rar greșesc drumul. M-am răsucit pentru a vedea casa dincolo de zidul grădinii. În grădină nu era nimeni, așa că am studiat casa. Avea două caturi și un garaj cu o mașină scumpă parcată afară, sclipind în soare. Pe o plăcuță atârnată de peretele de lângă mine scria „Casa Cercelușilor”, iar casa avea flori de cerceluș care se cățarau pe perete, agățate de cărămizile maronii din fața ușii principale și ajungând până la acoperiș. Arăta drăguț. Părți din casă aveau cărămizi maronii iar alte secțiuni erau vopsite în culoarea mierii. Unele ferestre erau pătrate, iar altele rotunde. Era

foarte neobișnuit. Avea ușa din față de culoare grenă, cu două ferestre lungi și geam mățuit în panourile de sus, un mâner mare de alamă și o cutie poștală mai jos; arăta de parcă ar fi avut doi ochi, un nas și o gură care zâmbeau la mine. I-am făcut cu mâna și i-am zâmbit, fie ce-o fi. Nu mai poți fi sigur de nimic în zilele noastre.

Tocmai când studiam ușa din față, aceasta s-a deschis și a fost trântită cu putere și cu furie de un băiețel care a ieșit afară în fugă. Avea o mașină mare, roșie de pompieri în mâna dreaptă și o mașină de poliție în mâna stângă. Îmi plac mașinile roșii de pompieri; sunt preferatele mele. Băiatul a sărit de pe prima treaptă a verandei și a alergat prin iarbă, unde a aterizat în genunchi. Avea pete de iarbă pe fundul pantalonilor lui negri, ceea ce m-a făcut să râd. Petele de iarbă sunt foarte amuzante pentru că nu ies la spălat. Împreună cu vechiul meu prieten Barry ne dădeam într-una pe iarbă. În fine, băiatul începu să ciocnească mașina de pompieri de mașina de poliție și să imite tot felul de zgomote. Avea talent la asta. Barry și cu mine obișnuiam să facem și noi acest lucru. E amuzant să pretinzi că faci lucruri care nu se întâmplă de obicei în viața reală.

Băiatul a ciocnit mașina de poliție de cea roșie de pompieri, iar pompierul care stătea cățarat pe scara mașinii a alunecat și a căzut. Am izbucnit în râs, iar băiatul a ridicat privirea.

Chiar m-a privit. Drept în ochi.

„Bună”, i-am spus, puțin neliniștit, dregându-mi vocea și mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul. Purtam pantofi de sport Converse, preferații mei, care aveau încă pete de iarbă pe talpa albă de cauciuc de când Barry și cu mine ne dădeam pe iarbă. Am început să frec talpa de peretele din cărămidă al grădinii încercând să curăț petele și gândindu-mă ce să mai spun. Deși să-mi fac prieteni este partea mea preferată, tot sunt un pic

emoționat. Mă sperie posibilitatea că oamenii n-or să mă placă și asta mă face să-mi tremure stomacul. Până acum am avut noroc, dar aș fi naiv dacă aș presupune că lucrul acesta se va repeta la infinit.

„Bună”, răspunse băiatul, fixând pompierul înapoi pe scară.

„Cum te cheamă?” am întrebat, lovind cu piciorul peretele din fața mea și frecând vârful de cauciuc. Petele de iarbă nu voiau să iasă.

Băiatul m-a studiat o vreme, m-a privit de sus până jos, parcă încercând să se hotărască dacă să-mi spună numele sau nu. Asta este partea activității mele care îmi displace total. E greu să vrei să te împrietenești cu cineva iar acel cineva să nu dorească același lucru. Uneori chiar se întâmplă așa, dar până la urmă cel în cauză își revine fiindcă, conștient sau nu, și el își dorește să fiu acolo.

Băiatul avea părul blond spălăcit și ochii mari, albaștri. Mi se părea că-l știu de undeva, dar nu-mi dădeam seama de unde.

Într-un final răspunse. „Mă cheamă Luke. Pe tine cum te cheamă?”

Mi-am îndesat mâinile adânc în buzunare și m-am concentrat să-mi lovesc piciorul drept de zidul grădinii. Făceam ca bucățile de cărămidă să se sfărâme și să se împrăstie pe jos. Fără să-l privesc i-am răspuns „Ivan”.

„Bună, Ivan”, a zâmbit el. Dinții din față îi lipseau.

„Bună, Luke”, i-am zâmbit la rândul meu.

Mie nu-mi lipsea niciun dinte.

„Îmi place mașina ta de pompieri. Prietenul – fostul meu amic – Barry avea una la fel ca a ta și ne jucam cu ea într-una. Totuși are un nume cam aiurea, pentru că dacă treci cu ea prin foc se topește”, i-am explicat, având în continuare mâinile îndesate în buzunare, făcându-mi umerii să îmi astupe urechile. În jurul meu se făcuse liniște, așa că mi-am scos mâinile din buzunar ca să aud ce spune Luke.

Luke începu să se tăvălească prin iarbă râzând. „Tu treci cu mașina de pompieri prin foc?” chicotea el.

„Păi altfel de ce ar chema-o mașină de pompieri?” am răspuns bătând în retragere.

Luke se rostogoli pe spate, fluturând picioarele în aer și hohotind de râs. „Nu, fraiere! Mașinile de pompieri sting focul!”

Am rămas pe gânduri câteva clipe. „Hmm. Hai să-ți spun eu ce stinge focul, Luke, i-am explicat foarte serios. „Apa”.

Luke s-a bătut ușor cu palma peste cap, a exclamat „phu!” a făcut ochii cât cepele și s-a tăvălit prin iarbă.

Am început să râd. Luke chiar avea haz.

„Vrei să te joci?”, și-a ridicat el sprâncenele, întrebător.

Am zâmbit subțire. „Sigur că da, Luke. Joaca e preferata mea!” și am sărit peste gardul grădinii, ajungând lângă el, în iarbă.

„Câți ani ai?” mă întrebă el suspicios. „Pari de vârsta mătușii mele”, se încruntă el, „iar mătușii mele nu-i place să se joace cu mașina mea de pompieri”.

Am dat din umeri. „Atunci mătușa ta este o asaocitcilp acră și plicticoasă!”

„O *asaocitcilp!*”, exclamă Luke voios. „Ce înseamnă „asaocitcilp”?

„O persoană plicticoasă”, am spus scobindu-mă în nas, pronunțând cuvântul de parcă ar fi fost o boală; de parcă îmi inventam propriul limbaj.

„Plicticoasă”, repetă Luke după mine, scobindu-se în nas, „uuh”.

„Dar, mă rog, tu câți ani ai?”, l-am întrebat pe Luke, în timp ce tamponam mașina de poliție de mașina de pompieri. Pompierul șef căzuse iarăși de pe scară. „Tu arăți ca mătușa mea”, l-am acuzat eu, iar Luke era gata să cadă pe jos. Râdea de nu mai putea.

„Ivan, am doar șase ani! Și nu sunt *fată*!”

„Aha”. De fapt n-am nicio mătușă, dar i-am spus într-o doară, pentru a-l face să râdă. „Când ai șase ani nu trebuie să spui *doar*”.

Tocmai când voiam să-l întreb care este desenul lui animat preferat, ușa casei se deschise și am auzit un țipăt. Luke se albi la față și m-am uitat spre locul unde își îndreptase privirea.

„SAOIRSE, DĂ-MI CHEILE ÎNAPOI!” strigă o voce disperată. O femeie agitată, roșie în obraji, cu o expresie sălbatică pe chip și șuvițe lungi de păr roșcat slinos, ieși în goană din casă. Un alt țipăt al vocii din casă o făcu să se împiedice de treapta de sus a verandei și să cadă. Trase o înjurătură, în timp ce se izbea de peretele casei. Ridicând privirile se uită în direcția în care Luke și cu mine stăteam în capătul grădinii. Gura i se deschise a zâmbet, dând la iveală un șir de dinți încălecați și galbeni. M-am dat cu un pas înapoi. Am observat că și Luke se retrăsese. I-a făcut lui Luke un semn cu pumnul strâns și degetul mare ținut în sus și i-a spus cu o voce răgușită „Salut, puștiule”. Se desprinsese de perete, făcu un gest șovăitor cu mâna și se îndreptă iute spre mașina parcată pe alee.

„SAOIRSE!” Vocea din casă țipă iarăși. „CHEM POLIȚIA DACĂ PUI PICIORUL ÎN MAȘINĂ!”

Femeia cu părul roșcat râse zgomotos, apăsă dispozitivul de alarmă iar farurile pâlpâiră și scoaseră un sunet scurt. Deschise ușa, urcă, se lovi cu capul de mașină, înjură iarăși și trânti ușa în urma ei. Am auzit sunetul de blocare a ușilor. Câțiva copii de pe drum se opriră să privească scena care se desfășura în fața lor.

În sfârșit, posesoarea vocii misterioase ieși în fugă din casă, cu telefonul la ureche. Arăta extrem de diferit față de cealaltă. Avea părul pieptănat și strâns la spate. Purta un costum gri elegant, care nu se potrivea cu vocea ei

subțire, necontrolată. Și ea era roșie la față și avea respirația întretăiată. Pieptul i se ridica și i se cobora cu repeziciune, în timp ce încerca să alerge cât putea de repede pe tocurile înalte către mașină. Dădu roată mașinii, încercând să tragă de mâner pentru a deschide ușa. Când văzu că nu reușește, amenință că sună la 999.

„Sun la poliție, Saoirse”, amenință ea, fluturând telefonul în fața ferestrei șoferului.

Saoirse zâmbi în colțul gurii din interiorul mașinii și porni motorul. Vocea femeii cu telefonul la ureche deveni rugătoare, implorând-o să coboare din mașină. Sărind de pe un picior pe celălalt, părea că avea pe cineva pe sub piele, încercând să iasă afară, ca incredibilul Hulk.

Saoirse prinse viteză pe alea pietruită. La jumătatea drumului, mașina încetini. Femeia cu telefonul își relaxă umerii și păru ușurată. În loc să se oprească complet, mașina se târî, în timp ce geamul din partea șoferului se deschise și două degete apărură afară, ținute sus pentru a putea fi văzute.

„Aha, deci se va întoarce în două minute”, i-am spus lui Luke, dar el se uită ciudat la mine.

Femeia cu telefonul privi înspăimântată cum mașina accelerează pe drum, gata-gata să lovească un copil aflat pe stradă. Câteva șuvițe ieșiră din cocul strâns în vârful capului, de parcă ar fi vrut să urmărească ele mașina.

Luke lăsă capul în jos și fixă în tăcere pompierul de scară. Femeia scoase un țipăt disperat, ridică mâinile în aer și se întoarse pe călcâie. Se auzi un pocnet, căci tocul se înțepenise în pavajul aleii. Femeia trase piciorul sălbatic, devenind cu fiecare secundă mai nervoasă, iar până la urmă pantoful ieși dintre pietre, dar tocul rămase înțepenit.

„LA NAAIBA!”, zbieră ea. Șchiopătând pe un toc și ceea ce era acum o talpă plată, se îndreptă spre verandă.

Trânti ușa în urma ei și fu înghițită de casă. Ferestrele, mânerul ușii și cutia de scrisori îmi zâmbiră iarăși, așa că le-am răspuns cu un zâmbet.

„Cui îi zâmbești?”, mă întrebă Luke încruntat.

„Ușii”, am replicat, gândindu-mă că era evident.

Luke mă privi lung, la fel de încruntat, rămas pe gânduri după cele văzute și uimit de ciudățenia de a-i zâmbi unei uși.

O vedeam pe femeia cu telefonul, prin geamul ușii din față, străbătând holul cu pași mari.

„Ea cine este?”, am întrebat, întorcându-mă spre Luke. Era evident zdruncinat.

„E mătușa mea”, șopti el. „Are grijă de mine”.

„A”, am spus. „Iar cea din mașină cine era?”

Luke plimba mașina prin iarbă încet, turtind firele peste care trecea. „Ea... aceea e Saoirse”, spuse el încet. „E mama mea”.

„O”. Se lăsă o tăcere și îmi dădeam seama că era trist. „Seersha”, am repetat numele, plăcându-mi cum suna; era de parcă vântul îmi ieșea din gură cu rafale sau ca zgomotul copacilor care vorbesc unii cu ceilalți în zilele vântoase. „Seeeer-sshaaa...”. Până la urmă m-am oprit, căci Luke mă privea chiorâș.

Am ridicat o untieră de pe jos până în dreptul bărbiei lui Luke. Pielea lui palidă căpătă un pic de strălucire. „Îți place untul”, am constatat eu. „Deci Saoirse nu e prietena ta?”

Fața lui Luke se însufleți imediat și el chicoti. Dar nu la fel ca înainte.

„Cine e prietenul tău Barry, de care ai pomenit?”, întrebă Luke, tamponând mașina mai rău ca înainte.

„Se numește Barry McDonald”, am zâmbit eu, amintindu-mi de jocurile pe care le jucam cu Barry.

Ochii lui Luke se aprinseră. „Barry McDonald este cu mine în clasă!”

Atunci mi-am dat seama. „Știam eu că te cunosc de undeva, Luke. Te vedeam în fiecare zi când mergeam la școală cu Barry”.

„Mergeai la școală cu Barry?”, întrebă el, surprins.

„Da, mă distrăm de minune cu Barry la școală”, am râs eu.

Luke făcu ochii mici. „Dar nu te-am văzut acolo”.

Am început să râd. „*Normal* că nu m-ai văzut, cap sec”, am spus, ca pentru mine.

DOI

Elizabeth simți că inima îi bătea cu putere, de parcă avea ciocane în piept, în timp ce străbătea de la un capăt la altul holul lung, cu parchet de stejar, al casei sale. Ținând strâns telefonul între ureche și umăr, asculta târâitul soneriei, deși prin minte îi treceau mii de gânduri, facând-o să nu mai deslușească lucrurile cu claritate.

Se opri pentru o clipă din mers, îndeajuns cât să-și privească imaginea reflectată în oglindă. Ochii ei căprui se măriră îngroziți. Foarte rar își permitea să arate atât de neglijentă. Atât de *lipsită de control*. Șuvițele părului ei castaniu ieșeau din coc, făcând-o să arate ca și cum și-ar fi băgat degetele în priză. Rimelul pătrunsese prin ridurile din jurul ochilor, rujul se ștersese, lăsând la iveală doar conturul buzelor trasat cu creionul, iar fondul de ten se strânsese în părțile uscate ale tenului ei închis la culoare. Nu mai rămăsese nimic din înfățișarea ei feciorelnică. Ceea ce făcea ca inima să-i bată puternic, cuprinsă de panică.

Respiră, Elizabeth, respiră, își spuse. Își trecu o mână tremurată peste păr, forțând șuvițele rebele să se așeze. Își șterse rimelul cu un deget, strânse din buze, își netezi sacoul și își dresă vocea. Era doar o lipsă trecătoare de concentrare din partea ei, nimic mai mult. Care nu trebuia să se mai repete. Își mută telefonul la urechea stângă și

observă cum cercelul ei Claddagh îi lăsase o urmă pe gât. Atât de puternică fusese presiunea cu care ținuse telefonul pe umăr.

În cele din urmă cineva răspunse iar Elizabeth se întoarse cu spatele la oglindă pentru a fi atentă. Gata cu visarea.

„Alo, ați apelat 999 Serviciul de Urgență, unde doriți să vă fac legătura?”

„La poliție, vă rog”, solicită ea, calmă. Vocea fermă îi încetini pulsul. *Creierul poate întotdeauna păcăli inima.*

„Alo, aici poliția, ce problemă aveți?” se auzi o altă voce la telefon.

Elizabeth clipi din ochi deoarece o recunoscuse. „Bună Marie, sunt Elizabeth... din nou. Saoirse a fugit cu mașina”. Făcu o pauză. „Din nou”.

Se auzi un oftat slab la celălalt capăt al firului. „Cu cât timp în urmă, Elizabeth?”

Elizabeth se așează pe treapta de la capătul scării, așteptând obișnuita serie de întrebări. Închise ochii, vrând să clipească, dar ușurarea de a bloca orice imagine exterioară o făcu să-i țină închiși. „Acum cinci minute”.

„Am înțeles. A spus unde se duce?”

„În lună”, răspunse ea pe un ton firesc.

„Poftim?” întrebă Marie.

„M-ai auzit. A spus că se duce în lună”, spuse Elizabeth pe un ton hotărât. „Se pare că acolo oamenii o vor înțelege”.

„În lună”, repetă Marie.

„Da”, răspunse Elizabeth, cu iritare în glas. „Poate ar trebui să o cauți pe autostradă. Îmi închipui că dacă ai vrea să te îndrepti spre lună pe acolo ai ajunge cel mai repede, nu-i așa? Deși nu știu exact ce ieșire va alege. Cea care se află mai la nord, presupun. S-ar putea îndrepta spre nord – est înspre Dublin sau, cine știe, poate o va lua

spre Cork? Poate există un avion care să o ia de pe planeta asta. De asemenea aş verifica şi autostrada...”

„Linişteşte-te, Elizabeth; ştii că trebuie să pun întrebări”.

„Ştiu”. Elizabeth încercă iar să se calmeze. Ratase o întâlnire importantă. Importantă pentru ea, importantă pentru firma ei de design interior. Femeia care îl îngrijea pe Luke o sunase la serviciu speriată... din nou... şi Elizabeth trebuise să lase totul baltă... din nou... şi să plece în grabă acasă... din nou. Dar n-ar fi trebuit să o surprindă faptul că lucrul acesta se întâmplase... din nou. Era totuşi surprinsă că dădaca lui Luke, Edith se întorcea în fiecare zi la lucru. Timp de şase ani o ajutase pe Elizabeth cu Luke, şase ani de drame, şi totuşi, după toţi aceşti ani de loialitate, Elizabeth se aştepta în orice zi să primească un telefon sau o scrisoare prin care aceasta să o anunţe că demisionează. Să fii dădaca lui Luke era o mare povară. Dar la fel era şi să fii părintele adoptiv al lui Luke.

„Elizabeth, mai eşti acolo?”

„Da”. Deschise ochii brusc. Nu se concentra suficient. „Iartă-mă, ce ai spus?”

„Te-am întrebat cu ce maşină a plecat”.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi se strâmbă înspre telefon. „Aceaşi, Marie. Aceaşi maşină blestemată ca şi săptămâna trecută, săptămâna dinaintea ei şi săptămâna dinaintea acesteia”, se răsti ea.

Marie rămase de neclintit. „Care e...?”

„BMW”, o întrerupse ea. „Acelaşi blestemat BMW Cabriolet neagră, decapotabil. Patru roţi, două uşi, un volan, două oglinzi laterale, faruri şi...”.

„Aşa mai departe”, o întrerupse Marie. „În ce stare era?”

„Foarte lucioasă – tocmai o spălasem”, răspunse obraznic Elizabeth.

„Grozav – şi în ce stare era Saoirse.

„Cea obișnuită”.

„În stare de ebrietate?”

„Întocmai”. Elizabeth se ridică și făcu câțiva pași pe hol, până la bucătărie. Soarele lumina peste tot. Tocurile făceau un ecou puternic în camera goală, cu tavan înalt. Toate erau la locul lor. În cameră era foarte cald de la soarele care dogorea cu putere prin sticla luminatorului. Elizabeth își ținea ochii obosiți pe jumătate închiși din cauza luminii. Bucătăria curată strălucea în lumina soarelui, granitul negru al blatului de bucătărie scilpea, obiectele cromate oglindeau ziua senină. Un paradis din oțel și nuc. Se îndreptă țintă spre mașina de espresso. Salvarea ei. Având nevoie de o infuzie de viață în corpul ei epuizat, deschise dulapul de bucătărie din nuc și scoase de acolo o ceșcuță bej de cafea. Înainte de a închide ușa, răsuci o ceașcă, astfel încât mânerul să fie pe partea dreaptă, ca toate celelalte. Deschise sertarul de tacâmuri, observă că un cuțit se afla în compartimentul pentru furculițe, îl puse la locul lui, luă o linguriță și îl închise.

Cu coada ochiului văzu prosopul de bucătărie mototolit pe mânerul cuptorului. Aruncă prosopul murdar în debara, luă un prosop curat din teancul călcat, îl împături cu grijă și îl așază pe mânerul cuptorului. Toate erau la locul lor. Ce bine ar fi fost ca și viața să îi fie la fel de ordonată.

„Da, nu mi-am schimbat numărul de înmatriculare în ultimele săptămâni așa că da, e același”, răspunse ea plictisită unei alte întrebări fără rost pusă de Maria. Așază ceașca fierbinte de espresso pe suportul de marmură care proteja masa de sticlă din bucătărie. Își netezi fusta, luă o scamă de pe jachetă, se așază în seră și privi grădina imensă, iar dincolo de ea dealurile verzi care păreau nesfârșite. Patruzeci de nuanțe de verde, auriu și cafeniu.

Inspiră aroma puternică a cafelei aburinde și imediat se simți revigorată. Își imaginează sora alergând pe dealuri în

mașina ei decapotabilă, cu o mână ridicată în aer, cu părul roșu ca focul fluturând în vânt, crezând că e liberă. *Saoirse* însemna libertate în irlandeză. Numele fusese ales de mama ei, într-o ultimă încercare disperată de a face ca sarcinile de mamă pe care le disprețuia atât de mult să nu mai pară așa o pedeapsă. Dorința ei era ca a doua ei fiică să o elibereze de cătușele căsătoriei, maternității, responsabilității și... realității.

Mama ei îl cunoscuse pe tatăl lor când avea șaisprezece ani. Se afla în trecere prin orașelul acela și îl cunoscuse pe fermier în barul local. Era cu doisprezece ani mai mare decât ea și fusese captivat de natura ei sălbatică, misterioasă și lipsită de griji. Ea se simți măgulită. Așa că s-au căsătorit. La optsprezece ani au avut primul lor copil, Elizabeth. Așa cum s-a dovedit, mama lor nu putea fi îmblânzită și găsea teribil de frustrant faptul că era ținută într-un orașel adormit, între niște dealuri pe lângă care voise doar să treacă. Un bebeluș plângăcios și nopțile nedormite făcuseră ca mintea ei să o ia razna. Visele libertății ei personale se confundau cu realitatea iar ea începu să lipsească zile întregi, una după alta. Pleca să exploreze, să descopere locuri noi și alți oameni.

Elizabeth s-a îngrijit pe sine și pe tatăl ei tăcut, cufundat în gânduri și a învățat să nu întrebe când se va întoarce mama ei acasă pentru că știa în inima ei că, în cele din urmă, se va întoarce, cu lacrimi pe obraz, cu ochii strălucind și vorbind cu respirația întretăiată despre tot ce avea de oferit lumea în care fusese. Pătrundea pe nesimțite în viețile lor, ca o boare proaspătă de vară, aducând înflăcărare și speranță. Atmosfera din mica lor fermă se schimba de fiecare dată când se întorcea, cei patru pereți o ascultau și-i sorbeau entuziasmul. Elizabeth stătea la capătul patului mamei ei ascultându-i poveștile,

teribil de încântată. Această atmosferă dura doar câteva zile, până când mama se sătura să tot povestească, dorind mai degrabă să trăiască alte povești.

Adesea aducea suveniruri: scoici, pietre, frunze. Elizabeth își amintea o vază de iarbă înaltă, proaspătă care stătea în centrul mesei în sufragerie ca și cum ar fi fost cea mai exotică plantă creată vreodată. Când a întrebat de unde fusese culeasă, mama ei a clipit din ochi și i-a dat un bobârnac, promițându-i lui Elizabeth că într-o zi va înțelege. Tatăl ei stătea tăcut în scaun lângă șemineu, citind ziarul, dar neîntorcând niciodată pagina. Era la fel de pierdut ca și ea în lumea cuvintelor ei.

Când Elizabeth avea doisprezece ani, mama ei rămase din nou însărcinată și, în ciuda faptului că numise nou-născutul Saoirse, copilul nu-i oferise libertatea după care tânjea, așa că ea plecă într-o altă expediție. Dar nu se mai întoarse. Tatăl ei, Brendan, nu se interesa deloc de mlădița care o îndepărtase pe soția lui, așa că o aștepta tăcut în scaunul lui de lângă șemineu. Citind ziarul, dar neîntorcând niciodată pagina. Ani de zile. O veșnicie. În curând inima lui Elizabeth obosi să-și aștepte mama, iar Saoirse deveni responsabilitatea ei.

Saoirse moștenise înfățișarea celtică a tatălui ei, cu părul blond de culoarea spicului și pielea albă, în timp ce Elizabeth era leită mama ei. Pielea închisă, părul castaniu, ochi aproape negri; în vinele ei curgea sânge spaniol, vechi de sute de ani. Elizabeth semăna cu mama ei tot mai mult cu fiecare zi care trecea și știa că tatălui ei îi era greu. Crescu urându-se din cauza asta, deși făcea eforturi pentru a face conversație, încercând în același timp să-și dovedească sieși și tatălui ei că nu avea nimic în comun cu mama ei, că era capabilă de loialitate. Când Elizabeth termină școala, la optsprezece ani, se confruntă cu dilema de a se muta în Cork pentru a urma universitatea. Tatăl ei

vedea acest lucru ca o abandonare; considera abandon orice prietenie pe care ea o avea cu oricine. Implora atenția ei, cerea mereu să fie singura persoană din viețile fiicelor lui, ca și cum asta le-ar fi împiedicat să plece de lângă el. Aproape că reușise și acesta era în mare parte motivul pentru lipsa vieții sociale sau a unui cerc de prieteni din viața lui Elizabeth. Era nevoită să plece când începeau niște conversații politicoase, știind că va plăti pentru orice timp nejustificat petrecut departe de casă cu priviri dezaprobatoare și cuvinte pline de reproș. În orice caz, să aibă grijă de Saoirse și să meargă la școală îi ocupa tot timpul. O acuza că era la fel ca mama ei, că se considera superioară lui și așezării Baile na Croi. Ea considera orașelul cam claustrofob și simțea că ferma mohorâtă era condamnată la întuneric, de parcă timpul s-ar fi oprit în loc.

I se părea că și ceasul din perete al bunicului aștepta întoarcerea mamei lor.

„Și Luke, unde e?” întrebă Marie încet la telefon, aducând-o pe Elizabeth rapid în prezent.

Elizabeth râse amar. „Chiar crezi că Saoirse l-ar lua cu ea?”

Tăcere.

Elizabeth oftă. „E aici”.

Saoirse era mai mult decât un nume pentru sora ei. Îi dăduse o identitate, un mod de viață. Tot ceea ce reprezenta numele trecuse în sângele ei. Era înfocată, independentă, sălbatică și liberă. Urma într-atât modelul mamei pe care n-o cunoscuse niciodată, încât Elizabeth avea senzația că își vede mama. Dar o scăpase din mână. Saoirse rămase însărcinată la șaisprezece ani și nimeni nu știa cine era tatăl, cu atât mai puțin ea însăși. După nașterea copilului nu-i păsa prea mult de numele lui, dar, ca și mama ei înainte de ea, vru să-l boteze Lucky¹

¹ Lucky – norocos (n. trad.)

O altă dorință. Așa că Elizabeth îl numi Luke. Și iarăși, de data asta la douăzeci și opt de ani, un copil deveni responsabilitatea lui Elizabeth.

În ochii lui Saoirse nu era nici măcar o licărire de recunoaștere când îl privea pe Luke. Pe Elizabeth o speria să vadă că nu era nici o legătură, cât de mică. Elizabeth nu-și propusese să aibă copii; de fapt făcuse un pact cu sine însăși, să nu aibă *niciodată* copii. Dar la douăzeci și opt de ani, după ce învățase pe rupe la școală, iar apoi la facultate și pornise cu succes propria ei firmă de design interior, munca ei asiduă însemna că e singurul membru al familiei în stare să-i ofere o viață bună lui Luke. Își atinsese scopurile deținând controlul, păstrând ordinea, nepierzându-se o clipă cu firea, fiind mereu realistă, crezând în fapte, nu în vise și, mai presus de orice muncind pe brânci. De la mama și sora ei învățase că nu va ajunge nicăieri urmând vise nostalgice și speranțe nerealiste.

Deci acum avea treizeci și cinci de ani și locuia singură cu Luke într-o casă pe care o iubea. O casă pe care o cumpărase – și pe care o plătea – singură. O casă pe care o transformase într-un paradis al ei, locul în care se putea retrage și se putea simți în siguranță. Singură, pentru că iubirea era unul dintre acele sentimente pe care nu le puteai controla. Iar ea voia să dețină controlul. Iubise, fusese iubită, știa ce înseamnă să visezi și simțise cum e să plutești. Învățase și cum e când aterizezi pe pământ cu o bufnitură. Cum trebuise să aibă grijă de copilul surorii ei, iubirea ei se îndepărtase și de atunci nu mai avusese pe nimeni. Învățase să nu se mai lase copleșită de sentimente.

Ușa de la intrare fu izbită de perete, iar ea auzi lipăitul unor piciorușe pe hol.

„Luke!”, strigă ea, acoperind receptorul cu o mână.

„Mdaa?”, întrebă el inocent, ochii albaștri și părul blond apărând de după ușă.

„Da, nu mdaa”, îl corectă ea sever. Vocea ei era plină de autoritate, lucru la care devenise profesionistă de-a lungul anilor.

„Da”, repetă el.

„Ce faci?”

Luke ieși de după ușă în hol, iar Elizabeth văzu dintr-o privire genunchii colorați de iarbă.

„Ivan cu mine ne jucăm la calculator”, explică el.

„Eu și Ivan”, îl corectă ea și continuă să o asculte pe Maria la celălalt capăt al firului, care solicita trimiterea unei mașini de poliție. Luke își privi mătușa și se întoarse în camera de joacă.

„Stai pe loc”, strigă Elizabeth în telefon, cuprinsă de panică, realizând ceea ce-i spusese Luke. Sări din scaunul pe care se afla, lovind piciorul mesei și răsturnând cafeaua pe masa din sticlă. Afurisi. Picioarele negre din fier forjat scârțâiră pe marmură. Ținând telefonul la piept, alergă pe hol, până la camera de joacă. Își lungi gâtul după colț și îl văzu pe Luke, stând pe covor, cu ochii ținți la ecranul calculatorului. Aici și în dormitorul lui erau singurele locuri din casă unde erau permise jucăriile. Faptul că îngrijea un copil nu o schimbase așa cum ar fi fost de așteptat; nu-i împlânzise părerile în nici un fel. Fusesse în vizită în multe dintre casele prietenilor lui Luke, atunci când îl ducea sau îl lua de acolo, atât de pline de jucării, încât te împiedicai de ele prin toată casa. N-avusese încotro și trebuise să rămână la o cafea cu mamele acestora, în timp ce stătea pe ursuleți de pluș, înconjurată de sticle, lapte praf și scutece. Dar nu și în casa ei. Lui Edith i se explicaseră regulile, când își începuse activitatea iar aceasta se conformase. Pe măsură ce Luke creștea și înțelegea anumite lucruri, el îi respecta ascultător dorințele și își continua joaca în camerele dedicate acestui scop.

„Luke, cine e Ivan?”, întrebă Elizabeth, scotocind din priviri toată camera. „Știi că n-ai voie să aduci copii străini acasă”, continuă ea, îngrijorată.

„E noul meu prieten”, răspunse el într-o doară, fără să-și mute ochii de la ecran.

„Știi că trebuie să-ți cunosc prietenii înainte de a-l aduce acasă. Unde e?”, întrebă ea, deschizând ușa și intrând în camera lui Luke. Se ruga ca acest prieten să fie mai bun decât ultimul, care era un mic terorist.

„Acolo”, arată Luke cu capul în direcția ferestrei, tot fără să-și miște privirea.

Elizabeth se îndreptă spre fereastră și privi spre grădina din față. Își încrucișă brațele.

„Se ascunde?”

Luke apăsă pe tasta pauză a jocului de la calculator și în sfârșit își luă ochii de la cei doi luptători de pe ecran. Se încruntă. „E chiar acolo!” și arată spre fotoliul în formă de pară aflat pe covor, la picioarele lui Elizabeth.

Elizabeth făcu ochii mari uitându-se la fotoliu. „Unde?”

„Chiar acolo”, repetă el.

Elizabeth îl privi scurt. Ridică brațele privindu-l întrebător.

„Lângă tine, pe fotoliu”. Luke ridică tonul, nervos. Se uita fix la fotoliul galben, din catifea, de parcă ar fi vrut să-l facă să apară pe prietenul său.

Elizabeth îi urmări privirea.

„Îl vezi?” El scăpă maneta de control și se ridică iute în picioare.

Urmă o tăcere tensionată, iar Elizabeth simți ura lui Luke emanând din tot corpul. Putea ghici ce simțea. De ce nu putea și ea să-l vadă, de ce nu se putea juca și ea cu el, măcar o dată, de ce nu voia și ea să se prefacă? Își înghiți nodul din gât și se uită prin cameră, să vadă dacă totuși nu-l observase pe prietenul lui. Nimic.

Se așază în vine, ca să fie la același nivel cu el, iar genunchii îi trosniră. „Nu mai e nimeni altcineva în cameră, în afară de noi doi”, spuse ea în șoaptă. I se părea mai ușor să spună lucrul ăsta în șoaptă. Mai ușor pentru ea, sau pentru Luke, nu prea știa.

Lui Luke începură să-i curgă lacrimile pe obraji iar pieptul i se zgudui de plâns. Stătea în centrul camerei, înconjurat de fire de calculator, cu mânuțele pe lângă corp, arătând lipsit de apărare. Elizabeth simțea cum îi bate inima în piept, *te rog să nu fii ca mama ta, te rog să nu fii ca mama ta*. Știa prea bine cum e să te lași furat de lumea fanteziei.

În cele din urmă Luke explodează și privi în spațiu. „Ivan, spune-i ceva!”

Se lăasă o tăcere în timp ce el privea în spațiu, apoi râse isteric. El o privi la rândul lui pe Elizabeth și zâmbetul i se stinse când văzu lipsa ei de reacție. „Nu-l vezi?”, scânci el nervos, apoi repetă mai supărat „De ce nu-l vezi?”

„Gata, gata!”. Elizabeth încercă să nu se lase cuprinsă de panică. Se retrăsese până în punctul în care deținea controlul. Nu-l putea vedea, iar creierul ei refuza să o lase să se prefacă. Voia să iasă repede afară din cameră. Ridică piciorul, pentru a trece peste fotoliul galben, dar se opri, preferând să îl ocolească. Ajunsă la ușă aruncă o ultimă privire să vadă dacă nu-l putea zări pe misteriosul Ivan. Nici urmă de el.

Luke dădu din umeri, privind undeva în cameră, se așază și continuă să se joace cu luptătorii.

„Acum o să fac pizza, Luke”.

Tăcere. Ce altceva putea ea să spună? În momente ca acesta ea realiza că să citească toate manualele de educație parentală din lume – ceva ce se străduise să facă atunci când devenise foarte clar că responsabilitatea pentru Luke va fi în sarcina ei – nu ajutase foarte mult. Să

fii un părinte bun venea de undeva din inimă, instinctiv, și nu era prima dată când se întreba dacă nu-l dezamăgise pe Luke.

„Va fi gata în douăzeci de minute”, încheie ea șovăitor.
„Ce?”

„Am spus că va fi gata în do –”

„Nu, nu tu”, o întrerupse Luke, complet absorbit de lumea jocurilor video. „Ivan vrea și el pizza. Spune că e preferata lui”.

„A”. Elizabeth înghiți în sec, neputincioasă.

„Cu măslin”.

„Dar Luke, ție nu-ți plac măslinile”.

„Mda, dar lui Ivan îi plac. Spune că sunt preferatele lui”.

„A...”

„Mersi”, îi spuse Luke mătușii lui, privi spre fotoliul lunguiet, ridică degetul mare în sus, ținând pumnul strâns, zâmbi și își desprinsе privirea dintr-acolo.

Elizabeth ieși încet din camera de joacă. Realiză că încă mai ținea telefonul la piept. „Marie, mai ești acolo?” își roase ea o unghie, privind spre camera de joacă, întrebându-se ce să facă.

„Doamne, credeam că ai plecat și tu pe lună. Eram gata-gata să trimit o mașină spre casa ta”, chicoti Marie.

Marie crezu că tăcerea lui Elizabeth se datorează mâniei și își ceru scuze imediat. „Ai avut dreptate. Saoirse chiar se îndrepta spre lună, dar noroc că s-a decis să facă plinul. Adică mai degrabă să-și facă plinul. Au găsit mașina în mijlocul drumului, pornită, cu ușa de la șofer larg deschisă. Ai noroc că a găsit-o Paddy, înainte să vină altcineva și să plece cu ea”.

„Ia să ghicesc, mașina era în fața barului?” întrebă Elizabeth, știind deja răspunsul la această întrebare.

„Corect”. Făcu o pauză. „Vrei să faci reclamație la poliție?”

Elizabeth oftă. „Nu, mulțumesc Marie”.

„Cu plăcere. Paddy îți va aduce mașina iar băieții vor sta cu ochii pe Saoirse”.

Îl auzea pe Luke în camera de joacă râzând și vorbind de unul singur.

„De fapt, Marie, spune-i lui Paddy să aducă un medic cu el. Se pare că Luke are acum prieteni imaginari...”

În camera de joacă, Ivan dădu ochii peste cap și se cuibări mai bine în fotoliul lunguieț. De când începuse această activitate, părinții îl numeau astfel și lucrul acesta începea să-l deranjeze. Nu era nimic imaginar la el.

Pur și simplu nu-l puteau vedea.

TREI

Era drăguț din partea lui Luke că mă invitase la masă. Când îi spuseseam că pizza e preferata mea nu intenționasem să o și mănânc. Dar cum poți refuza o invitație la *pizza* într-o zi de *vineri*? Era o dublă sărbătoare. Totuși, de la incidentul din camera de joacă, aveam impresia că mătușa lui nu mă plăcea foarte mult, dar nu mă surprinde, deoarece așa se întâmplă de obicei. Părinții cred că nu merită să strice mâncarea pe mine pentru că în final trebuie să o arunce. Dar pentru mine e complicat – în sensul că trebuie să mănânci stând înghesuit într-un colț la masă, în timp ce toată lumea te privește și se întreabă dacă mâncarea va dispărea sau nu. Până la urmă devin atât de paranoic încât nu mai pot mânca și trebuie să las mâncarea pe farfurie.

Nu că mă plâng – e plăcut să fii invitat la masă, dar adulții nu-mi pun aceeași porție de mâncare în farfurie ca și ceilalți. Mâncarea nu e nici măcar pe jumătate față de ceilalți și spun întotdeauna lucruri de genul „Sunt sigură că lui Ivan oricum nu îi este prea foame astăzi”. Păi de unde ar putea ei ști? Nici măcar nu mă întreabă. De obicei stau înghesuit între prietenul meu cel mai bun de la momentul respectiv și vreun frate sau o soră care sunt enervanți și îmi fură mâncarea când ceilalți nu sunt atenți.

În plus uită să-mi dea și mie șervete, tacâmuri și e clar că nu mă servesc nici cu vin. (Uneori îmi dau doar o farfurie goală și le spun prietenilor mei că oamenii invizibili mănâncă mâncare invizibilă. *Haida-de*, cum adică, vântul invizibil suflă peste copacii invizibili?). De obicei primesc un pahar cu apă, dar și pe ăsta doar pentru că îl cer politicos prietenilor mei. Părinții consideră că e ciudat că beau apă la masă, dar fac și mai mult caz când vreau și cuburi de gheață. Vreau să spun că gheața nu costă nimic și cui nu i-ar plăcea o băutură rece într-o zi călduroasă?

De obicei mamele mai conversează cu mine. Doar că îmi pun întrebări și nu ascultă răspunsurile, sau spun celorlalți că am spus altceva doar pentru a-i face să râdă. Iar când vorbesc cu mine se uită la pieptul meu, de parcă aș avea doar un metru înălțime. E ca un stereotip. Dacă vă interesează, să știți că am un metru optzeci și acolo de unde vin eu vârsta nu contează; existăm pur și simplu și creștem spiritual, nu fizic. Creierul nostru e cel care crește. Să spunem că acum am un creier suficient de mare, dar întotdeauna e loc pentru mai mult. Fac activitatea asta de foarte multă vreme și chiar mă pricep. N-am dezamăgit niciun prieten.

Tații îmi spun diverse lucruri în barbă, când cred că nu-i aude nimeni. De exemplu eu și Barry am fost la Waterford în vacanța de vară și cum stăteam noi la plajă în Brittas Bay a trecut pe lângă noi o tipă în bikini. Tatăl lui Barry a spus atunci în barbă „Uită-te la asta, Ivan”. Tații cred mereu că sunt de acord cu ei. Le spun întotdeauna celor mai buni prieteni ai mei că eu aș fi spus lucruri de genul „E bine să mănânci legume. Ivan mi-a spus că ar fi bine să mănânci broccoli și alte lucruri la fel de stupide. Cei mai buni prieteni știu foarte bine că n-aș spune așa ceva.

Dar așa sunt adulții.

Nouăsprezece minute și treizeci și opt de secunde mai târziu, Elizabeth l-a chemat pe Luke la masă. Îmi

ghiorăiau mâtele și așteptam pizza cu nerăbdare. Am mers după el jos, pe holul lung până la bucătărie, privind fiecare cameră pe lângă care treceam. Casa era tăcută, iar pașii noștri făceau ecou când mergeam. Fiecare cameră era albă sau bej și era atât de curată încât mi se făcuse teamă să mănânc pizza, pentru că nu voiam să fac mizerie. După cum arăta nu părea că în casa aceea se afla un copil, dar ce spun eu? Nu părea că locuia cineva acolo. Îi lipsea ceea ce s-ar putea numi atmosfera unui cămin.

Totuși bucătăria mi-a plăcut. Era însorită și pentru faptul că avea geamuri pe toate părțile simțeai că te afli în grădină. Sau la picnic. Am observat că masa era așezată pentru două persoane, așa că așteptam să mi se spună unde să iau loc. Farfuriile erau mari, negre și sclipitoare. Soarele care pătrundea prin ferestre făcea tacâmurile să lucească, iar cele două pahare de cristal reflectau un curcubeu de culori pe masă. În mijlocul mesei se afla un bol de salată și o cană de sticlă cu limonadă și gheață. Toate aveau dedesubt suporturi negre de marmură. Privind cum sclipeau toate mi-era teamă până și să murdăresc șervetele.

Picioarele scaunului lui Elizabeth scrâșniră pe gresie când se așază. Își întinse șervetul în poală. Am observat că se schimbase într-un trening de culoarea ciocolatei care se potrivea cu părul și îi puneă în evidență culoarea pielii. Scaunul lui Luke scârțâi când se așază. Elizabeth luă furculița lungă și lingura uriașă de salată și începu să pună frunzele și roșiile pe farfuria ei. Luke o privea încruntat. Nu erau măslina. Mi-am îndesat mâinile în buzunare și mă foiam nervos de pe un picior pe celălalt.

„S-a întâmplat ceva, Luke?“, întrebă Elizabeth, turnând sos peste salată.

„Unde e locul lui Ivan?“

Elizabeth făcu o pauză, închise capacul și puse

borcanul înapoi pe masă. „Ascultă, Luke, hai să lășăm prostiile”, spuse ea senină, fără să-l privească. Știam că îi era prea teamă să se uite.

„Nu sunt prostii”, se încruntă Luke. „Ai spus că Ivan poate sta cu noi la masă”.

„Da, dar unde e Ivan?” Încerca să păstreze tonul calm al vocii, în timp ce împrăstia brânză rasă peste salata ei. Era evident că nu voia să facă prea mare caz din asta. Voia să-și scoată lucrul ăsta din minte și să nu se mai vorbească de prieteni invizibili.

„E lângă tine”.

Elizabeth trânti cuțitul și furculița pe masă, iar Luke tresări în scaun. Deschise gura pentru a-l reduce la tăcere, dar fu întreruptă de soneria de la ușă. Imediat ce ea ieși din bucătărie, Luke se ridică din scaun și scoase o farfurie din dulap. Puse o bucată de pizza pe farfurie, scoase tacâmuri și un șervet și le puse pe un al treilea suport de lângă el.

„Aici e locul tău, Ivan”, spuse el vesel și luă o înghițitură de pizza. O bucată de cașcaval topit i se prelinse pe bărbie, arătând ca un șnur galben.

Ca să fiu sincer nici nu m-aș fi așezat la masă dacă stomacul meu nu mi-ar fi dat de veste cu atâta putere că îi este foame. Știam că Elizabeth se va înfuria, dar dacă aș fi înfulecat mâncarea repede, înainte ca ea să se întoarcă în bucătărie, nici n-ar fi știut.

„Vrei și niște măslina?”, întrebă Luke, ștergându-și cu mâneca sosul de roșii de pe față.

Am râs și am dat din cap că da. Salivam de poftă.

Elizabeth se întoarse în bucătărie exact când Ivan se întindea spre raft.

„Ce faci?” întrebă ea, în timp ce scotocea într-un sertar.

„Iau măslina pentru Ivan”, explică Luke. „Ți-am spus că lui îi place pizza cu măslina, ți-amintești?”

Elizabeth aruncă o privire înspre masa din bucătărie și văzu că era așezată pentru trei persoane. Se frecă obosită la ochi. „Uite ce e, Luke, nu crezi că e o păcat să pui măslina pe pizza? Ție nu-ți plac și va trebui să le arunc”.

„Nu e păcat, pentru că Ivan o să le mănânce, nu-i așa, Ivan?”

„Sigur că da”, am răspuns lingându-mă pe buze și frecându-mă pe burtă.

„Ei?” Elizabeth ridică din sprânceană. „Ce a răspuns?”

Luke se încruntă. „Vrei să spui că tu nu-l auzi?” Se uită înspre mine și învârti degetul arătător în jurul tâmpiei, dându-mi de înțeles că mătușa lui ar fi nebună. „A spus că o va mânca cu siguranță”.

„Ce drăguț din partea lui”, murmură Elizabeth, continuând să scotocească prin sertar. „Dar să dispară și ultima firimitură, pentru că altfel e ultima dată când Ivan mai mănâncă cu noi”.

„Nu-ți face griji, Elizabeth, o să înfulec totul imediat”, i-am spus, luând o înghițitură. Nu puteam suporta gândul de a nu mai mânca vreodată cu Luke și mătușa lui. Elizabeth avea ochii triști, ochi căprui triști și eram convins că o voi face fericită dacă voi mânca până la ultima îmbucătură. Am mâncat în grabă.

„Mulțumesc, Colm”, spuse Elizabeth obosită, luând cheile mașinii de la polițist. Dădu roată mașinii încet, verificând-o.

„N-a pățit nimic”, spuse Colm, urmărind-o cu privirea.

„Cel puțin nu mașina”, încercă ea să glumească, mângâind capota. Întotdeauna se simțea stânjenită. Cel puțin o dată pe săptămână avea parte de un incident în care era implicată și poliția și, deși se purtau foarte profesional și politicoși în orice situație, ea se simțea

rușinată. În prezența lor se străduia să pară „normală”, doar pentru a dovedi că nu era vina ei, că nu *toată* familia era ținută. Șterse petele de noroi cu un șervețel.

Colm îi zâmbi cu tristețe. „A fost arestată, Elizabeth”.

Elizabeth ridică brusc capul, acum perfect lucidă. „Colm”, spuse ea șocată, „de ce?”. Nu mai făcuseră asta până acum. De fiecare dată îi dăduseră lui Saoirse doar un avertisment, aducând-o înapoi acasă. Lipsiți de profesionalism, Elizabeth știa asta, dar într-un oraș atât de mic, unde toată lumea se cunoștea, ei se limitau la a o ține pe Saoirse sub observație, oprind-o înainte de a face o mare prostie. Deși Elizabeth se temea că Saoirse fusese avertizată de prea multe ori.

Colm își răsuca chipiul în mâini. „Conducea sub influența alcoolului, Elizabeth, într-o mașină furată, iar ea nici măcar nu are permis de conducere”.

Auzind aceste cuvinte Elizabeth se înfioră. Saoirse era un pericol. De ce oare continua să-și protejeze sora? Când urma să nu-i mai ia apărarea și ea să accepte că aveau dreptate: că sora ei nu va fi niciodată îngerul care ar fi dorit ea să fie?

„Dar mașina nu a fost furată”, bolborosi Elizabeth, „eu i-am spus că poate să –”

„Elizabeth, nu face asta”. Vocea lui Colm era fermă.

Ea trebui să-și ducă palma la gură pentru a se opri. Respiră adânc și încercă să-și recapete controlul. „Trebuie să apară în fața judecătorilor?”. Aproape că șoptea.

Colm lăsă privirile în pământ și mută o piatră cu piciorul. „Da. Acum nu mai e vorba de răul pe care și-l produce. Este un pericol pentru ceilalți”.

Elizabeth avea un nod în gât și încuviință din cap. „Încă o șansă, Colm”, înghiți ea, simțind cum mândria i se risipește. „Mai dă-i încă o șansă... te rog”. O durea să spună ultimele cuvinte. Fiecare os din corpul ei îl implora. Elizabeth nu ceruse niciodată ajutor. „O să o supraveghez.

Promit că n-o să o scap din ochi o clipă. O să fie bine, ai să vezi. Are doar nevoie de ceva timp ca să pună puțină ordine în lucruri.” Elizabeth simțea cum îi tremură vocea. Genunchii i se înmuiau în timp ce implora pentru sora ei.

În vocea lui Colm se ghicea tristețea. „Hotărârea a fost deja luată. Nu mai putem schimba nimic”.

„Care va fi pedeapsa?” Simțea că i se face rău.

„Depinde cine va judeca în ziua aceea. E prima ei abatere – mă rog prima ei abatere *dovedită*. S-ar putea să nu o judece prea aspru, dar e posibil să se întâmple și așa”.

El dădu din umeri și își privi mâinile. „Mai depinde și de ce va spune polițistul care a arestat-o”.

„De ce?”

„Pentru că dacă ea ar coopera și nu ar mai face trăsnaï, lucrul ăsta ar conta, dar e posibil...”

„Să nu conteze”, spuse Elizabeth îngrijorată. „Ei? A cooperat?”

Colm schiță un zâmbet. „A fost nevoie de două persoane ca să o țină”.

„La dracu’!”, înjură Elizabeth. „Cine a arestat-o?” întrebă, rozându-și unghiile.

Se lăsă un moment de tăcere înainte ca Colm să îi răspundă. „Eu”.

Ea rămase cu gura căscată. Colm avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru Saoirse. El era cel care îi lua mereu apărarea, așa că faptul că el o arestase o lăsase pe Elizabeth fără grai. Își mușcă buzele, și simți gustul sângelui până în fundul gâtului. Nu voia ca oamenii să o lase baltă pe Saoirse.

„Voi face tot ce pot pentru ea”, spuse el încet. „Dar te rog să o supraveghezi ca să nu mai faci și alte prostii până peste câteva săptămâni, când va fi audierea”.

Elizabeth, care realizează că își ținuse respirația în ultimele câteva secunde, expiră cu putere. „Îți mulțumesc”. Altceva

nu mai putea spune. Deși se simțea ușurată, știa că nu era vorba de vreo victorie. De data asta nimeni nu îi mai putea proteja sora: trebuia să suporte consecințele faptelor sale. Dar cum putea ea să o supravegheze pe Saoirse, când nici măcar nu știa de unde să înceapă să o caute? Saoirse nu putea sta cu ea și Luke – era mult prea necontrolată pentru a sta alături de el – iar tatăl ei îi spusese demult să se mute undeva și să nu se mai întoarcă.

„Atunci te las”, spuse Colm blând, își puse chipiul pe cap și se îndepărtă pe aleea pietruită.

Elizabeth se așează pe verandă, încercând să se odihnească, căci genunchii i se muiaseră, privind la mașina pătată de noroi. De ce Saoirse întina totul? De ce era totul... și *oricine* pe care Elizabeth îl iubea alungat de sora ei mai mică? Simțea că norii de deasupra vor împinge pe umerii ei tot ce era între ei și ea și își făcea griji ce va face tatăl său când urmau să o aducă definitiv pe Saoirse la fermă. Doar cinci minute și el ar fi sunat-o ca să i se plângă.

Se auzi telefonul sunând de undeva din casă, iar inima lui Elizabeth se amărî și mai mult. Se ridică de pe verandă, se întoarse încet pe călcâie și intră în casă. Când ajunsese la ușă, țârăitul telefonului încetă și îl văzu pe Luke stând pe scări cu receptorul la ureche. Se sprijini de cadrul de lemn, cu brațele încrucișate și îl urmări cu privirea. Un zâmbet îi răsări pe față. Creștea atât de repede, iar ea se simțea ruptă de acest proces, de parcă ar fi făcut totul fără ajutorul ei, fără îngrijirea pe care ea ar fi trebuit să i-o asigure, dar de care ea se simțea în mod ciudat obligată. Știa că-i lipsesc sentimentele – uneori pur și simplu îi lipseau și zi de zi își dorea ca instinctele materne să apară de undeva, din hârtiile pe care le semna. Când Luke cădea și se lovea la genunchi, reacția ei imediată era să îi curețe rana și să îi aplice un plasture. Pentru ea era suficient, dar nu sărea în jurul lui prin

cameră, pentru a-i opri lacrimile, nici nu făcea na-na la pământ, așa cum o vedea pe Edith că procedează.

„Bună ziua, bunicule”, spuse Luke politicos.

Făcu o pauză, ascultând ce-i spunea bunicul, la celălalt capăt al firului.

„Stau la masă cu Elizabeth și noul meu prieten, Ivan”.

Pauză.

„O pizza cu roșii și cașcaval, dar lui Ivan îi plac și măslinile”.

Pauză.

„Măslina, bunicule”.

Pauză.

„Nu, nu cred că le poți cultiva la fermă”.

Pauză.

„M-Ă-S-L-I-N-E”. Pronunțase rar fiecare literă.

Pauză.

„Stai puțin, bunicule, prietenul meu Ivan vrea să-mi spună ceva”. Luke puse telefonul în dreptul pieptului și privi concentrat în aer. După câteva clipe ridică din nou receptorul la ureche. „Ivan a spus că măslina este un fruct mic, uleios, care conține un sâmbure. Măslinul este cultivat în zonele subtropicale pentru uleiul și fructele lui”. Își mută privirea, părând că ascultă ceva. „Sunt multe soiuri de măslina”. Se opri din vorbit, privi în zare și apoi vorbi iar la telefon. „Măslinile necoapte sunt verzi, dar măslinile coapte pot fi verzi sau negre”. Își mută iar privirea și ascultă în tăcere. „Cele mai multe măslina sunt folosite pentru ulei, restul sunt puse la sare și sunt conservate în ulei de măslina, saramură sau oțet”. Privi iar în zare. „Ivan, ce e aceea saramură?” Se lăsă o tăcere, apoi el dădu din cap. „A, da”.

Elizabeth ridică din sprâncene și râse nervos în sinea ei. De când devenise Luke expert în măslina? Probabil că învățase despre ele la școală; avea o memorie foarte bună. Luke făcu o pauză și ascultă ce i se spunea de la celălalt

capăt al firului. „Și Ivan e nerăbdător să te cunoască”.

Elizabeth dădu ochii peste cap și se grăbi să îi ia telefonul lui Luke ca să nu mai spună și altele. Tatăl ei era suficient de confuz de felul lui, uneori, și asta fără a trebui să îi mai explice existența sau lipsa unui băiat invizibil.

„Alo”, spuse Elizabeth apucând telefonul. Luke plecă, târșâindu-și picioarele înapoi în bucătărie. Zgomotul o irită la culme pe Elizabeth.

„Elizabeth”, spuse vocea severă și formală, groasă, cu un accent din Kerry „când am intrat în casă am găsit-o pe sora ta zăcând pe jos, în bucătărie. Am atins-o cu piciorul, dar nu-mi dau seama dacă e moartă sau nu”.

Elizabeth oftă. „Nu e de răs, iar sora mea este fiica *ta*, să știi”.

„A, nu mă lua cu de-astea”, spuse el iritat. „Vreau să știu ce ai de gând să faci în privința ei. Nu pot să o țin aici. Ultima dată a dat drumul păsărilor din coteț și am stat o zi întreagă ca să le adun. Iar acum nu mă mai ține spatele ca să pot face asta”.

„Știu, dar nici aici nu poate sta. Îl întristează pe Luke”.

„Copilul ăla nu știe destule despre ea încât să se întristeze. Jumătate din timp uită că ea l-a născut. Nu poți să-l ții doar pentru tine, să știi”.

Elizabeth își mușcă limba furioasă. „Jumătate din timp” era peste măsură de îngăduitor. „Nu poate sta aici”, spuse ea mai liniștită decât se simțea de fapt. „Astăzi iar mi-a luat mașina. Colm mi-a adus-o acum câteva minute. De data asta e grav”. Respiră adânc. „Au arestat-o”.

Tatăl ei tăcu o clipă apoi scoase o exclamație de enervare. „Foarte bine. Experiența asta o să-i facă foarte bine”. Apoi schimbă iute subiectul. „De ce n-ai fost azi la serviciu? Dumnezeu a îngăduit odihna doar duminica”.

„Păi tocmai asta e. Astăzi era o zi extrem de importantă pentru mine la –”

„A, sora ta a revenit printre cei vii iar acum e afară, încercând să dea drumul vacilor. Spune-i micului Luke să vină pe aici luni, cu noul lui prieten. O să-l plimbăm pe la fermă”.

Se auzi un clic și telefonul se închise. Bună ziua și la revedere nu erau specialitatea tatălui ei, care considera că telefoanele mobile sunt un soi de tehnologie futuristă de extraterestri, destinată să inducă în eroare rasa umană.

Elizabeth închise telefonul și se întoarse în bucătărie. Luke stătea singur la masă, ținându-se de burtă și râzând ca apucatul. Ea își ocupă locul și continuă să mănânce salata. Nu făcea parte dintre oamenii interesați de mâncare; mânca pentru că era necesar.

Serile petrecute la masă o plictiseau și nu avusese niciodată prea mare poftă de mâncare – fusese mereu prea cuprinsă de griji sau prea agitată ca să stea liniștită să mănânce.

Aruncă o privire spre farfuria aflată în fața ei și, spre surprinderea ei, văzu că era goală.

„Luke?”

Luke se opri din vorbitul de unul singur și se uită spre ea. „Hî?”

„Da”, îl corectă ea. „Ce s-a întâmplat cu felia de pizza care era pe farfuria aceea?”

Luke se uită la farfuria goală, apoi din nou la Elizabeth, de parcă era nebună și apoi mai luă o înghițitură de pizza. „A mâncat-o Ivan”.

„Nu vorbi cu gura plină”, îl admonestă ea.

Luke își goli mâncarea din gură pe farfurie. „A mâncat-o Ivan”. Apoi începu să râdă isteric privind terciul din farfurie, care fusese în gura lui.

Pe Elizabeth începu să o ia durerea de cap. Ce îl apucase? „Și măslinile?”

Simțind că e furioasă, Luke înghiți tot ce avea în gură înainte de a răspunde. „Le-a mâncat. Ți-am spus că

măslinile sunt preferatele lui. Bunicul a vrut să știe dacă poate să cultive măslină la fermă”, zâmbi Luke dezvelindu-și gingiile.

Elizabeth îi răspunse cu un zâmbet. Tatăl ei nu ar fi știut ce e aceea o măslină nici dacă ar fi venit la ușa lui și i s-ar fi prezentat. Nu știa el ce sunt acelea „delicatese”; orezul era cel mai exotic aliment și chiar și atunci se plângea că era prea mărunț și că mai bine ar fi mâncat „barabule sfărmate”.

Elizabeth oftă, în timp ce golea la coșul de gunoi resturile de mâncare din farfurie, nu înainte de a se uita cu atenție pentru a vedea dacă Luke aruncase acolo bucata de pizza cu măslină. Niciun semn. De obicei Luke nu avea poftă de mâncare și se lupta din greu să termine o felie mare de pizza, darămite două. Ea presupuse că o va găsi câteva săptămâni mai târziu, mucegăită, ascunsă îndărătul vreunui dulap. Dar dacă le mâncase pe amândouă, însemna că o să i se facă rău și o să vomite toată noaptea, iar Elizabeth va trebui să curețe după el. Ca de obicei.

„Mulțumesc, Elizabeth”.

„Cu multă plăcere, Luke”.

„Hî?” spuse Luke, ițindu-se de după colțul bucătăriei.

„Luke, ți-am spus de nu știu câte ori, se spune poftim, nu hî”.

„Poftim?”

„Am spus, cu multă plăcere”.

„Dar eu nu ți-am spus mulțumesc”.

Elizabeth puse farfuriile în mașina de spălat vase și își întinse spatele. Se masă la baza coloanei. „Ba da. Ai spus „Mulțumesc, Elizabeth””.

„Nu, n-am spus”, se încruntă Luke.

Elizabeth simțea că i se urcă sângele la cap. „Luke, termină cu joaca! Ne-am distrat la masă, dar cum gata, nu te mai preface, OK?”

„Nu. Ivan ți-a mulțumit”, spuse el ursuz.

Simți un fior pe șira spinării. Nu mai era amuzant.

Închise cu zgomot ușa mașinii de spălat vase, prea nervoasă ca să îi mai răspundă nepotului ei. De ce nu putea și el, măcar o dată, să nu-i facă zile amare?

Elizabeth trecu pe lângă Ivan ținând în mână o ceașcă de espresso, iar mirosul de parfum și aroma de cafea îi înfioră nările. Ea se așează la masa din bucătărie, cu umerii strânși și își îngropă capul în mâini.

„Haide, Ivan!”, strigă Luke nerăbdător, din camera de joacă. „Te las pe tine să conduci de data asta!”

Elizabeth gemu ca pentru sine.

Dar Ivan nu se putea mișca. Pantofii lui albaștri de sport Converse parcă prinseseră rădăcini în podeaua de marmură a bucătăriei.

Elizabeth îl auzise spunând mulțumesc. Era convins de asta.

Merse în jurul ei de câteva ori, studiind-o, pentru a vedea dacă reacționează în prezența lui. Pocni din degete lângă urechea ei și o privi. Nimic. Bătu din palme și sări. Sunetul se răspândi cu ecou în bucătăria spațioasă, dar Elizabeth stătea în continuare la masă, cu capul îngropat în palme. Nicio reacție.

Și totuși răspunsese „Cu multă plăcere”. După ce se străduise atât să producă zgomot în jurul ei, descoperirea foarte dezamăgit, fără a înțelege de ce, că ea nu îl sesiza. Dar, în definitiv, ea era părinte, cui îi păsa ce gândesc părinții? Stătea în picioare în spatele ei, privindu-i ceafa, gândindu-se ce zgomot să mai încerce. Oftă adânc, expirând cu putere.

Deodată Elizabeth sări în picioare, tremură și își trase fermoarul de la trening până sus.

Atunci știu cu siguranță că ea îi simțise respirația.

PATRU

Elizabeth își înfășură halatul de baie în jurul corpului și îl încheie la piept. Își strânse picioarele lungi sub ea și se cuibări în fotoliul uriaș din camera de zi. Avea părul strâns într-un prosop care îi stătea aidoma unui turn în vârful capului; pielea îi mirosea a fructe de la spumantul ei de baie cu aromă de fructul pasiunii. Ținea în mâini o ceașcă de cafea fierbinte, cu multă frișcă și se uita la televizor. Unde vedea cum era zugrăvită o casă. Se difuza programul ei preferat, cu soluții de amenajare a caselor și îi plăcea la nebunie să vadă cum transformau cele mai simple camere într-unele sofisticate și elegante.

Încă din copilărie îi plăcuse să decoreze tot ce atingea. În timp ce își aștepta mama să se întoarcă acasă, își petrecea timpul împodobind bucătăria cu margarete, presărând sclipici pe covorașul de la intrare, ceea ce înfrumuseța și pavajul tern al căsuței, decorând ramele de fotografii, cu flori și împrăștiind petale pe lenjeria de pat. Probabil așa era ea construită, dorind mereu ceva mai bun decât avea, fără să se oprească, niciodată mulțumită.

Și poate acesta era modul ei copilăresc de a-și convinge mama să nu mai plece. Își amintea ce gândea: cu cât era casa mai drăguță, cu atât mama ei va rămâne mai mult timp acolo. Dar margaretele de pe masă nu erau

admirate mai mult de cinci minute, sclipiciul de la intrare era repede luat de vânt, florile de pe ramele fotografiilor se ofileau fără apă, iar petalele de pe pat se scuturau pe jos, în timpul somnului agitat al mamei sale. Îndată ce acestea nu mai prezentau interes, Elizabeth începea imediat să se gândească la ceva care să-i capteze atenția mamei sale, care să o atragă mai mult de cinci minute, ceva care să-i placă într-atât, încât să nu mai plece vreodată. Lui Elizabeth nu-i trecuse prin cap niciodată că ea, în calitate de fiică, ar fi trebuit să fie acel lucru.

Pe măsură ce creștea, îi plăcea tot mai mult să scoată la iveală frumusețea ascunsă a lucrurilor. Avea multă practică, căpătată la ferma tatălui ei. Acum, la firmă îi făcea plăcere să recondiționeze un șemineu de pe vremuri și să dea la o parte covoare vechi pentru a pune în evidență o minunată pardoseală originală. Până și în casa ei lucrurile erau în permanentă schimbare și rearanjare, ea încercând mereu să îmbunătățească ceva. Dorea să atingă perfecțiunea. Îi plăcea să-și fixeze sarcini noi, uneori chiar imposibile, pentru a-și dovedi sieși că dincolo de un lucru care părea urât se afla frumusețe.

Își iubea serviciul și satisfacția pe care i-o aducea, astfel că toată dezvoltarea urbanistică din Baile na gCroithe și orașele din împrejurimi făcuse ca ea să câștige bine din asta. Dacă era vorba de o nouă construcție, compania lui Elizabeth era cea la care apelau antreprenorii. Credea cu tărie că un bun design aduce calitate vieții. Credea în spațiile frumoase, confortabile și funcționale.

De aceea, în camera ei de zi găseai culori și texturi plăcute. Perne din velur și carpete pufoase; îi plăcea să atingă și să simtă totul. Culorile deschise de cacao cu lapte și crem, ca și cana din mâna ei, o ajutau să-și limpezească mintea. Într-o lume unde cele mai multe lucruri erau învălmășite, să aibă o casă liniștită era un lucru vital

pentru o minte sănătoasă. Era refugiul ei, cuibul unde se putea ascunde de problemele aflate dincolo de ușa ei. Cel puțin în casa ei deținea controlul. Spre deosebire de restul vieții ei, aici putea permite să intre doar cui voia, putea decide cât să rămână și în ce loc din casă să se afle. Nu ca inima, care invita pe cineva să intre fără a cere permisiunea, îl ținea într-un loc de care ea nu se bucurase niciodată apoi tânjea ca el să rămână acolo, mai mult decât își propusese cel în cauză. Nu, oaspeții lui Elizabeth puteau veni și pleca din casa ei atunci când le poruncea. Iar ea oricum hotăra să nu îi primească.

Întâlnirea de vineri era vitală. Petrecuse ultimele săptămâni pregătindu-se, aducându-și portofoliul la zi, pregătind planșe, adunând articole din ziare și reviste despre locurile pe care le proiectase. Înghesuisse întreaga ei viață profesională într-un dosar, pentru a-i convinge pe oamenii aceia să o angajeze. Un turn bătrân aflat pe un munte care dădea spre Baile na gCroithe urma să fie dărâmat pentru a face loc unui hotel. În timpurile vikingilor protejase orașul de atacurile dușmane, dar Elizabeth nu vedea de ce ar fi rămas așa, deoarece nu era nici frumos, nici nu prezenta vreun interes istoric. Când autocare din toată lumea pline de ochii curioșilor treceau prin Baile na gCroithe, turnul nici măcar nu era menționat. Nimeni nu era mândru sau interesat de el. Era o grămadă urâtă de pietre care decădea și se năruia, ziua adăpostind adolescenții orașului, iar noaptea bețivii așezării, Saoirse făcând parte din ambele grupuri.

Dar mulți cetățeni ai orașului erau împotriva construirii unui hotel, pretinzând că turnul ar avea un soi de poveste romantică și legendă. A început să circule o poveste conform căreia, dacă turnul ar fi fost dărâmat, dragostea ar fi pierit. A atras atenția tabloidelor și a programelor de știri de divertisment iar, până la urmă, antreprenorii au

întrevăzut oportunitatea unei adevărate mine de aur. Au decis să restaureze turnul ca în vremurile lui de glorie și să construiască în jurul lui, lăsând turnul ca piesă istorică și astfel menținând dragostea vie în Orașul Inimilor. Dintr-o dată se iscă un imens val de interes de la cei din toată țara care credeau în asta și voiau să stea în hotel pentru a fi aproape de turnul binecuvântat al dragostei.

În schimb, Elizabeth ar fi trecut peste el cu buldozerul. Credea că e o poveste ridicolă, creată de un oraș căruia îi era teamă de schimbare și care intenționa să țină turnul pe munte. Era o poveste menită să păstreze interesul viu pentru turiști și visători, deși nu putea să nege că, să amenajeze interiorul hotelului, ar fi fost perfect pentru ea. Era un loc mic, dar care ar fi asigurat locuri de muncă pentru oamenii din Hartstown. Mai mult, era la doar câteva minute depărtare de casa ei și astfel n-ar mai fi trebuit să-și facă griji că stă departe de Luke pentru perioadele lungi de timp în care ar fi lucrat la proiect.

Înainte de a se naște Luke, Elizabeth călătorea mai tot timpul. Nu stătea mai mult de câteva săptămâni în Baile na gCroithe și îi plăcea să se bucure de libertatea de a se muta și a lucra în țări diferite pentru diverse proiecte. Ultimul ei mare proiect îi purtase pașii spre New York, dar imediat după nașterea lui Luke toate acestea încetaseră. Când Luke era foarte mic, Elizabeth nu mai putea nici măcar să lucreze în țară, darămite în străinătate. Traversase o perioadă foarte dificilă, încercând să încropească o afacere în Baile na gCroithe și încercând să se obișnuiască din nou cu creșterea unui copil. Nu avusese altă alternativă decât să o angajeze pe Edith, căci tatăl ei nu ar fi ajutat-o, iar Saoirse nu era deloc interesată de asta. Acum Luke se făcuse mare, și începuse școala, iar Elizabeth descoperise că devenise mult mai dificil să găsească de lucru undeva aproape de casă. Avântul

dezvoltării din Baile na gCroithe urma să se potolească, iar ea se întreba ce va face când nu va mai găsi de lucru.

N-ar fi trebuit să plece de la întâlnirea de vineri. Nimeni de la birou nu putea să-i susțină talentul de decorator mai bine decât ea însăși. Angajații ei erau receptionista Becca și Poppy. Becca era o tânără de șaptesprezece ani timidă și extrem de sfioasă, care venise în firma lui Elizabeth pentru a face practică și hotărâse să nu mai continue studiile. Lucra cu zel, fără să se laude cu asta și era tăcută la birou, fapt care îi plăcea lui Elizabeth. Elizabeth se grăbise să o angajeze după ce Saoirse, care fusese angajată de Elizabeth cu timp parțial de lucru, o dezamăgise. De fapt o lăsase baltă, iar Elizabeth căutase cu disperare pe cineva care să îi ia locul foarte repede. Pentru a repara ceea ce stricase. Din nou. Să o țină pe Saoirse aproape de ea în timpul zilei, în încercarea de a o pune pe picioare avusese ca rezultat doar faptul că o îndepărtase și mai mult și o pusese la pământ.

Apoi mai era Poppy, de douăzeci și cinci de ani, care terminase recent facultatea de arte, plină de idei creative imposibile, minunate, care era gata să zugrăvească lumea într-o culoare pe care era dispusă să o inventeze. Erau doar ele trei în firmă, dar Elizabeth apela foarte des la serviciile doamnei Bracken, un geniu de șaizeci și opt de ani, cu ac și ată, care avea în oraș propriul atelier de tapiserie. Era o femeie teribil de morocănoasă și care insista să i se spună *doamna Bracken*, nu Gwen, din respect pentru soțul ei drag, răposatul domn Bracken, despre care Elizabeth credea că se născuse fără a avea și numele mic. Și în fine, mai era Harry, cincizeci și doi de ani, care se pricepea la toate, de la a atârna tablouri până la a schimba instalația electrică a clădirii, dar care nu înțelegea conceptul de femeie necăsătorită, care avea o carieră și un copil care nu era al ei. În funcție de bugetele oamenilor, Elizabeth făcea

orice, de la a da instrucțiuni zugrăvilor și decoratorilor, până la a face ea însăși totul, dar cel mai mult îi plăcea să se implice personal. Îi plăcea să vadă lucrurile transformându-se în fața ochilor săi și făcea parte din felul ei de a fi să vrea să pună la punct totul de una singură.

Nu era ceva neobișnuit faptul că Saoirse își făcuse apariția la Elizabeth acasă în dimineața aceea. Venea des băută și violentă, vrând să ia orice putea – orice lucru care putea fi vândut, desigur, ceea ce îl excludea din start pe Luke. Elizabeth nici nu mai știa dacă e dependentă doar de băutură; trecuse mult timp de când nu mai stătuse de vorbă cu sora ei. Încercase să o ajute de când avea paisprezece ani. Era de parcă ar fi fost răsucit un buton din mintea ei și o pierduseră definitiv într-o altă lume. Încercase să o trimită la consilier, reabilitare, doctori, îi dăduse bani, îi găsisse o slujbă, apoi o angajase chiar ea, o lăsase să se mute cu ea, îi închiriasse un apartament. Încercase să-i fie prieten, încercase să-i fie dușman, făcuse haz alături de ea și țipase la ea, dar nimic nu dădea rezultate. Pentru ea Saoirse era pierdută, pierdută într-o lume în care nimeni altcineva nu mai conta.

Elizabeth nu putea să nu se gândească la ironia numelui ei. Saoirse nu era liberă. Poate așa se simțea, venind și plecând oricând dorea, nefiind legată de nimeni altcineva, de nimic, de niciun loc, dar era sclava dependențelor sale.

Dar nu realiza asta, iar Elizabeth nu o putea ajuta să realizeze. Nu-i putea întoarce complet spatele surorii ei, dar își epuizase energia, ideile și crezul că Saoirse ar mai putea fi schimbată, pierzând iubiți și prieteni cu insistența ei. Frustrarea acestora creștea pe măsură ce o priveau pe Elizabeth cum era folosită iar și iar, până când nu mai puteau face parte din viața ei. Dar, spre deosebire de ceea ce credeau aceștia, Elizabeth nu se simțea o victimă. Ea

deținea controlul. Știa ce și de ce făcea ceea ce făcea și refuza să-și părăsească un membru al familiei. Nu voia să fie ca mama ei. Muncise prea mult toată viața încercând să nu-i semene.

Elizabeth apăsă brusc butonul de închidere a sonorului de pe telecomanda televizorului, iar în cameră se făcu liniște. Își semeți capul, ciulind urechea. I se păru că aude ceva. După ce făcu privirea roată prin cameră și se asigură că totul era așa cum trebuia să fie, deschise iarăși sonorul televizorului.

Iar se auzi.

Din nou opri sunetul televizorului și se ridică din fotoliu. Era 10.15 și încă nu era beznă. Privi în grădina din spate, iar în amurg nu putu desluși decât umbre negre și forme. Trase draperiile repede și imediat se simți în siguranță în camera ei cu tonuri de crem și de bej. Își strânse din nou halatul de baie la piept și se așeză la loc în fotoliu, ghemuindu-și picioarele și mai strâns lângă corp și îmbrățișându-și genunchii cu un gest protector. Canapeaua crem din piele, pe care nu stătea nimeni, parcă o privea. Se înfioră iar, mări volumul sonorului televizorului și luă o gură de cafea. Lichidul catifelat îi alunecă pe gât și o încălzi în interior, iar ea încercă încă o dată să se lase absorbită de lumea televiziunii.

Toată ziua se simțise ciudat. Tatăl ei avea obiceiul să spună că atunci când te trec fiori pe șira spinării însemna că cineva trece peste mormântul tău. Elizabeth nu credea asta, dar în timp ce privea la televizor întoarse capul de la canapeaua de trei locuri și încercă să se scuture de sentimentul că o pereche de ochi o priveau.

Ivan o urmări cum oprește încă o dată sonorul televizorului, puse iute ceașca de cafea pe măsuta de lângă ea și sări din scaun de parcă ar fi stat pe ace. Iar o

ia de la capăt, se gândi el. Avea ochii măriți și îngroziți, în timp ce săgeta camera cu privirea. Încă o dată Ivan se pregăti și își împinse corpul spre colțul canapelei. Materialul de blue-jeans scârțâi pe piele.

Elizabeth sări în picioare cu ochii la canapea.

Apucă un vătrai negru de lângă șemineul de marmură și se răsuci pe călcâie. Încheieturile mâinii i se albiră, așa de strâns îl ținea. Merse în vârful picioarelor prin casă, cu ochii îngroziți de teamă. Pielea scârțâi iarăși sub el, iar Elizabeth se îndreptă spre canapea. Ivan sări de la locul lui și plonjă în colțul camerei.

Se ascunse după draperii și o privi cum ridică pernele, în timp ce bombănea ceva despre șoareci. După zece minute de căutare pe lângă canapea, Elizabeth puse toate pernele la loc pentru a-i restabili aspectul imaculat.

Apucă șovăind ceașca de cafea și se îndreptă spre bucătărie. Ivan o urmă, mergând în urma pașilor ei. Era atât de aproape, încât șuvițele părului ei moale îi gâdilau fața. Părul ei mirosea a nucă de cocos, iar pielea avea aromă de fructe.

Ivan nu înțelegea fascinația de care fusese cuprins față de ea. O urmărise într-una, de la prânzul de vineri. Luke îl tot chema la joacă, dar Ivan voia doar să fie lângă Elizabeth. La început a vrut doar să vadă dacă îl mai putea simți sau auzi din nou, dar după câteva ore se simți subjugat. Era deosebit de ordonată. Observa că nu putea pleca dintr-o cameră pentru a răspunde la telefon sau a deschide ușa de la intrare până când toate nu erau la locul lor și străluceau de curățenie. Bea multă cafea, petrecea mult timp admirându-și grădina, pigulea scame imaginare de peste tot. Și stătea mult pe gânduri. Se vedea pe fața ei. Stătea concentrată, cu sprâncenele adunate și făcea expresii faciale de parcă ar fi purtat conversații imaginare cu oameni din mintea ei. Părea că acestea se transformau în dezbateri aprinse, judecând după activitatea de pe fruntea ei.

Mai observă că era mereu înconjurată de liniște. Nu avea niciodată muzică sau alte zgomote în surdină, cum aveau ceilalți oameni, un radio dat tare, fereastra deschisă pentru a lăsa să pătrundă sunetele verii – ciripitul păsărelelor și țârâitul greierilor. Cu Luke vorbea puțin, iar atunci când vorbeau ea îi dădea ordine, el îi cerea voie, nimic amuzant. Telefonul suna rareori, nimeni nu le făcea vizite. Era ca și cum conversațiile din mintea ei răsunau suficient de tare pentru a umple tăcerea.

El petrecu toată ziua de vineri și sâmbătă urmând-o prin casă, seara stând pe canapeaua de piele crem și privind-o cum urmărea la televizor singurul program care părea să-i placă. Râdeau amândoi de aceleași lucruri, mormăiau în același timp și păreau să se sincronizeze perfect, deși ea nu știa că el se afla acolo. Noaptea trecută o privise dormind. Era agitată – dormise doar trei ore, restul timpului și-l petrecu citind o carte, punând-o jos după cinci minute, privind în gol, luând iar cartea, citind câteva pagini, apoi recitindu-le, închizând ochii, deschizându-i iar, aprinzând lumina, creionând schițe de mobilier și camere, jucându-se cu culorile și umbrele, cu fășii de material, închizând iar lumina.

Ivan obosise doar privind-o, deși stătea așezat pe scaunul de răchită din colțul camerei. Drumurile repetate la bucatărie după cafea n-o ajutau prea mult. Duminică dimineata se trezi devreme, dereticând, dând cu aspiratorul, lustruind și făcând curat în casa care oricum era fără cusur. Își petrecu astfel toată dimineata, în timp ce Ivan se juca cu Luke de-a prinselea în grădina din spatele casei. Își aminti că Elizabeth făcuse o mutră supărată zărindu-l pe Luke alergând prin grădină râzând și țipând de unul singur. Venise lângă ei la masa din bucatărie și îl privi pe Luke care juca cărți, clătinând din cap și privindu-l îngrijorată în timp ce el explica în aer detaliat regulile pasenței.

Dar când Luke se duse la culcare la ora nouă, Ivan îi citi povestea lui Tom Degețel mai repede decât de obicei și apoi se grăbi să o privească pe Elizabeth. Dar simțea că devine tot mai lipsită de astâmpăr pe măsură ce treceau zilele.

Ea își spală ceașca de cafea, asigurându-se că era perfect curată înainte de a o pune în mașina de spălat vase. Șterse chiuveta cu un șervet pe care îl puse în coșul de rufe din debara. Ciuguli câteva scame de pe câteva lucruri din calea ei, culese câteva firimituri de jos, stinse luminile și repetă aceleași gesturi și în camera de zi. Făcuse exact același lucru de două seri încoace.

Dar de data asta, înainte de a ieși din cameră, se opri brusc, încât Ivan aproape că se ciocni de spatele ei. Inima lui bătu năvalnic. Oare îl simțise?

Se întoarse pe călcâie încetișor.

El își aranjă cămașa pentru a arăta prezentabil.

O dată ajunsă în fața lui, el îi zâmbi. „Bună”, îi spuse, simțindu-se foarte încurcat.

Ea se frecă obosită la ochi și îi deschise iarăși. „Of, Elizabeth, ai să-ți pierzi mințile”, șopti ea. Își mușcă buzele și trecu în goană pe lângă Ivan.

CINCI

În clipa aceea, Elizabeth realizează că-și pierde mințile. I se întâmplase mamei și surorii ei, iar acum îi venise și ei rândul. În ultimele zile se simțise foarte nesigură, de parcă cineva ar fi urmărit-o. Își încuiase toate ușile, trăsese perdelele, activase alarma. Astea ar fi trebuit să fie suficiente, dar acum voia să meargă mai departe.

Se precipită în camera de zi spre șemineu, apucă vătraiul, ieși afară din cameră, încuie ușa și urcă scările. Privi la vătraiul care se afla lângă noptieră, dădu ochii peste cap și stinse veioza. *Chiar* că-și pierdea mințile.

Ivan ieși de după canapea și privi de jur împrejur. Se ascunsese acolo, gândindu-se că Elizabeth îl va ataca. Auzise ușa închizându-se după ce ea ieșise afară ca o furtună. Se prăbuși pe canapea dezamăgit cum nu mai fusese vreodată. Ea tot nu îl vedea.

Să știți că nu sunt vrăjitor. Nu pot să-mi încrucisez brațele, să dau din cap, să clilesc, să dispar și să apar pe vreun raft de bibliotecă. Nu sălășluiesc într-o lampă, nu am urechiușe caraghioase, picioare mari, păroase sau aripi. Nu las bani în locul dințișorului căzut, nu pun cadouri sub brad și nici nu ascund ouă de ciocolată. Nu pot zbura, nu mă cațăr pe zidurile clădirilor, nici nu pot alerga cu viteza luminii.

Și nu pot deschide uși.

Asta trebuie s-o facă altcineva pentru mine. Adulților li se pare că lucrul ăsta e foarte amuzant, dar și foarte jenant când copiii lor fac chestia asta în public. Eu nu râd când văd adulți care nu se pot cățăra în copaci sau care nu pot spune alfabetul de la coadă spre cap pentru că nu este posibil din punct de vedere fizic. Asta nu îi face niște ciudățenii ale naturii.

Deci Elizabeth n-ar fi trebuit să încuie ușa camerei de zi când s-a dus la culcare în acea seară, pentru că oricum nu puteam roti butonul. După cum am mai spus, nu sunt un super-erou; puterea mea specială este prietenia. Ascult oamenii și aud ce spun. Le aud tonul din voce, cuvintele pe care le folosesc pentru a se exprima și, cel mai important, aud ceea ce *nu spun*.

Deci în acea noapte nu am făcut decât să mă gândesc la noul meu prieten, Luke. Trebuie să mai fac și asta uneori. Iau notițe în gând ca să pot face un raport pentru cei din administrație. *Le place să păstreze toate însemnările pentru cursurile de pregătire*. Avem oameni noi care ni se alătură mereu. De fapt, atunci când nu sunt între prieteni țin prelegeri.

Trebuia să mă gândesc de ce ajunseseam aici. Ce l-a făcut pe Luke să vrea să mă vadă? Cum putea el să beneficieze de pe urma prieteniei noastre? Afacerea este condusă extrem de profesionist și trebuie să furnizăm companiei un rezumat despre prietenii noștri și apoi să listăm scopurile și obiectivele noastre. Întotdeauna puteam identifica problema chiar de la început, dar acest scenariu mă pune în încurcătură. Vedeți, până acum nu mi-am mai făcut prieteni printre adulți. Oricine a întâlnit vreunul va înțelege de ce. Ei nu știu ce e distracția. Nu se gândesc decât la agenda de lucru și la ceas, își concentrează atenția spre lucrurile cele mai lipsite de importanță, cum ar fi

ipotece și extrase de cont, când toată lumea știe că, în cea mai mare parte a timpului, numai oamenii din jurul lor le pot aduce zâmbetul pe chip. Ei doar muncesc fără să se distreze, iar eu muncesc foarte mult, chiar muncesc, dar îmi place și mai mult să mă distrez.

Să o luăm de pildă pe Elizabeth; stă în pat și își face griji pentru taxele mașinii și facturi de telefon, bone și vopsele de zugrăvit. Dacă nu poți pune un crem pe perete, atunci sunt mereu un milion de alte culori pe care le poți utiliza; dacă nu-ți poți plăti factura de telefon, atunci scrie-le o scrisoare și comunică-le asta. Oamenii uită că au opțiuni. Și uită că lucrurile acelea de fapt nici nu contează. Ar trebui să-și îndrepte atenția spre ce au, nu spre ceea ce nu au. Dar iarăși mă abat de la poveste.

Mi-am făcut nițică grijă pentru activitatea mea în noaptea în care am rămas încuiat în camera de zi. Mi se întâmplase pentru prima dată. Luke avea un scenariu de familie dificil, dar asta era normal și se vedea că se simte iubit. Era vesel și îi plăcea să se joace, dormea bine noaptea, mânca tot din farfurie, avea un prieten cumsecade numit Sam, iar atunci când vorbea îl ascultam și iar îl ascultam, încercând să deslușesc cuvintele pe care nu le spunea, dar nu era nimic. Îi plăcea să locuiască cu mătușa lui, mama lui îl înspăimânta și îi plăcea să vorbească despre legume cu bunicul lui. Dar faptul că Luke mă vedea în fiecare zi și voia să se joace cu mine în fiecare zi însemna clar că avea nevoie de mine pentru a fi alături de el.

Pe de altă parte, mătușa lui nu dormea, mânca foarte puțin, era mereu înconjurată de tăcere, așa de zgomotoasă încât te asurzea, nu avea pe nimeni apropiat căruia să-i poată vorbi, mă rog asta din câte am văzut și nici nu spunea mult mai mult decât spunea de fapt. Mă auzise o dată spunând mulțumesc, îmi simțise respirația de câteva ori, mă auzise când mă foiam pe canapea, dar totuși nu mă vedea, nici nu mă suporta să fiu în casă.

Elizabeth nu voia să se joace.

În plus era adult, îmi dădea fiori și nu ar fi recunoscut hazul nici dacă ar fi lovit-o peste față, și credeți-mă am încercat de multe ori să o fac să se distreze în weekend-ul care trecuse. Deci nu era posibil să mă aflu acolo pentru a o ajuta. Așa ceva nu se mai pomenise.

Oamenii mă numesc prieten invizibil sau imaginar. De parcă m-ar înconjura un fel de mare mister. Am citit cărțile scrise de adulți, întrebându-se de ce mă văd copiii, de ce cred în mine atât de mult timp, apoi dintr-o dată încetează și se întorc la felul în care erau mai înainte. Am văzut emisiunile televizate care încearcă să dezbată de ce copiii inventează oameni ca mine.

Așa că, notați ceea ce vă spun acum, oameni buni, nu sunt invizibil sau imaginar. Îmi fac și eu de lucru pe aici, la fel ca voi toți. Iar cei ca Luke nu mă văd fiindcă așa vor ei, ci mă văd pur și simplu. Cei ca voi și ca Elizabeth nu vor să mă vadă.

ŞASE

Elizabeth se trezi la 6.08 dimineata de la o rază de soare care se strecura prin fereastra dormitorului, scaldându-i fața. Dormea întotdeauna cu draperiile trase la o parte. Asta datorită faptului că crescuse la o fermă. Stând în pat, vedea prin fereastra căsuței aleea grădinii până la poartă. Dincolo de ea se afla drumul de țară care pornea de la fermă și se întindea pe o milă. Elizabeth își vedea mama care se întorcea de la aventurile ei, venind pe jos, cu cel puțin douăzeci de minute înainte de a ajunge acasă. Acele douăzeci de minute i se păreau lui Elizabeth o eternitate. Drumul lung avea felul lui în care îi stârnea încântarea lui Elizabeth, aproape luând-o peste picior.

Apoi, în sfârșit, auzea sunetul familiar, scârțâitul porții de la intrare. Balamalele ruginite alcătuiau orchestra care îi ura bun venit spiritului liber. Elizabeth avea o relație de dragoste și ură cu poarta aceea. La fel ca drumul care șerpuia, uneori o lua peste picior, iar uneori când auzea scârțâitul alerga să vadă cine era la ușă, iar inima i se umplea de amărăciune căci era doar poștașul.

Elizabeth își agasase colegele de cameră și iubiții cu insistența ei de a ține perdelele trase la o parte. Nu știa de ce rămânea atât de fermă pe poziție; cu certitudine nu

însemna că ar fi așteptat ceva. Dar acum, la maturitate, draperiile date la o parte acționau precum ceasul deșteptător; așa era convinsă că lumina nu o va lăsa să adoarmă profund. Chiar și în somn voia să fie conștientă și să dețină controlul. Mergea la culcare pentru a se odihni, nicidecum pentru a visa.

Încerca să țină ochii întredeschiși în camera invadată de lumină și o durea capul. Avea nevoie de cafea, repede. Afară, la fereastră, trilul unei păsărele răsună cu ecou în liniștea locurilor. Undeva, departe, o vacă îi răspunse la chemare. Dar, în ciuda acestei dimineți idilice, Elizabeth nu aștepta cu nerăbdare această zi de luni. Trebuise să încerce să reprogrameze întâlnirea cu antreprenorii hotelului, lucru care se dovedise a fi dificil, deoarece după articolele din presă despre cuibușorul iubirii din vârful muntelui veniseră oameni din toate colțurile lumii cu propuneri de amenajare. Lucrul ăsta o enerva pe Elizabeth; acesta era teritoriul ei. Dar asta nu era singura ei problemă.

Luke fusese invitat chiar în acea zi să-și petreacă ziua la fermă, cu bunicul lui. Partea asta o încânta pe Elizabeth. În schimb, partea în care el se aștepta să mai vină un alt băiețel de șase ani o îngrijora. Trebuia să aibă o discuție cu Luke în dimineața asta, pentru că o îngrozea gândul la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi spus ceva despre vreun prieten imaginar, în fața tatălui ei.

Brendan avea șaiszeci și cinci de ani, era mare, gras, tăcut și posac. Vârsta nu îl schimbaseră în bine; în schimb îi adusese amărăciune, resentimente și mai multă confuzie. Era îngust la minte și nu dorea să se deschidă sau să se schimbe. Elizabeth putea, cel puțin încerca, să-i înțeleagă natura dificilă, dacă se simțea bine cu felul lui de-a fi, dar după câte se părea, punctele lui de vedere îl frustrau și îi făceau viața și mai nefericită.

Era sever, vorbea rar cu altcineva, cu excepția vacilor și a legumelor, nu râdea niciodată, și, atunci când decidea

că era cineva demn de cuvintele lui, ținea predici. Nu era nevoie să îi răspunzi. Nu vorbea ca să facă conversație. Vorbea pentru a face afirmații. Își petrecea arareori timpul cu Luke, căci nu avea timp de veselie copiilor, de stat la povești și nici de jocurile lor prostești. Elizabeth vedea că singurul lucru care îi plăcea tatălui ei la Luke era faptul că era ca o carte goală, gata să fie umplută cu informații și care nu avea suficiente cunoștințe pentru a pune la îndoială sau a critica. Basmelor și scornelilor nu erau domeniul tatălui ei. Dacă se gândea bine, acesta era singurul punct comun cu tatăl ei.

Căscă și se întinse și, încă nefiind în stare să deschidă ochii din cauza luminii puternice, pipăi ceasul deșteptător de pe noptieră. Deși se trezea în fiecare dimineață la aceeași oră, nu uita niciodată să armeze ceasul deșteptător. Mâna ei atinse un obiect rece și dur, care căzu cu zgomot pe podea. Adormită cum era, tresări înspăimântată.

Aplecându-se peste marginea patului zări vătraiul de pe covorul alb. „Arma” ei îi aminti că trebuia să sune la Rentokil să scape de șoareci. Îi simțise tot week-end-ul prin casă și fusese atât de paranoică la gândul că erau în dormitorul ei, încât de abia putuse să închidă un ochi în ultimele nopți, deși acest lucru era neobișnuit pentru ea.

Spălată și îmbrăcată, după ce îl trezi pe Luke, coborî scările spre bucătărie. Câteva minute mai târziu, ținând un espresso în mână, ea formă numărul de la Rentokil. Luke se foia prin bucătărie adormit, cu părul lui blond ciufulit, îmbrăcat într-un tricou portocaliu și pantaloni scurți. Costumația era completată de niște șosete ciudate și o pereche de adidași cu luminițe, care se aprindeau la fiecare pas pe care-l făcea.

„Unde e Ivan?”, întrebă el răgușit, făcând privirea roată prin bucătărie, ca și când n-ar mai fi fost în camera asta până acum. Așa era el în fiecare dimineață: îi trebuia

cel puțin o oră să se trezească, chiar și după ce se ridica din pat și era îmbrăcat.

În timpul dimineților lungi de iarnă îi trebuia chiar mai mult. Elizabeth presupunea că la un moment dat la școală, în timpul orelor de dimineață, realiza ce face.

„Unde e Ivan?”, repetă el.

Elizabeth îi făcu semn să tacă, ducând degetul la buze și săgetându-l cu privirea, în timp ce o asculta pe doamna de la Rentokil. Știa că nu avea voie să o întrerupă când era la telefon.

„Păi, am observat în week-end-ul care a trecut. Mai exact de vineri, de la prânz, așa că mă întreb –”

„IVAN?” zbieră Luke, începând să se uite sub masa din bucătărie, după perdele, după uși. Elizabeth dădu ochii peste cap. Iar îl apucase.

„Nu, n-am văzut niciunul...”

„IVAAAAAN?”

„...până acum, dar simt că sunt aici”. Elizabeth termină fraza și încercă să-l facă pe Luke să se uite la ea, pentru a-i mai arunca o privire aspră.

„IVAN, UNDE EEEEEȘTI?” strigă Luke.

„Excremente? Nu, n-am găsit excremente”, spuse Elizabeth, frustrată.

Luke se opri din țipăt și ciuli urechile „CE SPUI? NU TE-AUD PREA BINE”.

„Nu, nu am pus capcane de șoareci. Haideti, sunt foarte ocupată, n-am timp să vă răspund la douăzeci de întrebări. Nu poate să vină cineva până aici să verifice?”, se răsti Elizabeth.

Deodată Luke ieși în fugă din bucătărie și de acolo pe hol. Îl auzi bătând în ușa camerei de zi. „CE FACI AICI, IVAN?”. Învârtea în zadar mânerul cu buton.

În sfârșit, conversația lui Elizabeth se încheie, iar ea trânti telefonul. Luke striga cât îl ținea gura în camera de zi. Simți că i se ridică sângele la cap.

„LUKE! VINO AICI ÎN CLIPA ASTA!”

Bocănitul din camera de zi încetă imediat. El veni încet în bucătărie târșâind picioarele.

„NU-ȚI TĂRĂI PICIOARELE!”, zbieră ea.

El își ridică picioarele și luminițele de pe tălpile adidașilor se aprindeau la fiecare pas. Veni în fața ei și spuse încet, cât de inocent putea, cu vocea lui pițigăiată.

„De ce l-ai încuiat aseară pe Ivan în salon?”

Tăcere.

Era timpul să pună capăt acestei povești. Ar fi vrut să se așeze și să discute această problemă cu Luke, iar la sfârșit el să-i respecte dorința. L-ar fi ajutat să-și vină în fire și să nu mai vorbească de prieteni invizibili.

„Iar Ivan vrea să știe de ce ai luat aseară vătraiul în camera ta?”, adăugă el, cu mai mult curaj, pentru că ea nu mai țipa.

Elizabeth explodează. „Să nu mai spui un cuvânt despre Ivan, auzi tu?”

Luke se albi la față.

„AUZI?”, strigă ea. Nici măcar nu-i dădu o șansă să răspundă. „Știi la fel de bine ca și mine că *nu există* niciun Ivan. El *nu* se joacă prinselea, *nu* mănâncă pizza, *nu* este în salon și *nu* este prietenul tău deoarece nu există”.

Luke își schimonosi fața a plâns.

Elizabeth continuă. „Astăzi mergi la bunicul și dacă aud de la el că ai spus o vorbă de Ivan, ai încurcat-o rău de tot. Ai înțeles?”

Luke începu să plângă încetișor.

„Ai înțeles?”, repetă ea.

El dădu aprobator din cap, în timp ce lacrimile îi scăldau fața.

Lui Elizabeth îi reveni pulsul la normal, iar gâtul o jena de atâta țipat. „Hai, ia loc la masă și o să-ți aduc cerealele tale”, îi spuse ea blând. Îi aduse Coco Pops. De obicei

nu-l lăsa să mănânce un mic dejun atât de dulce, dar încă nu discutase cu el despre Ivan, așa cum și-ar fi dorit. Știa că nu putea să-și păstreze calmul. Așezată la masă privea cum Luke își turna Coco Pops în bolul de cereale, iar apoi mânuțele lui se opintiră nesigure cu greutatea cutiei de lapte. Laptele se împrăștie pe masă. Se abținu să țipe iarăși la el, deși abia ieri seară o curățase lună.

O preocupa ceva ce spusese Luke, dar nu-și amintea ce anume. Își rezemă bărbia în mâini și îl privi cum mănâncă.

El mesteca încet. Trist. În afară de crăntănitul lui era liniște. Într-un târziu, după câteva minute, el deschise gura. „Unde e cheia de la salon?” o întreabă, evitându-i privirea.

„Luke, nu mai vorbi cu gura plină”, spuse ea încet. Scoase cheia de la salon din buzunar, se îndreptă spre ușă și răsuci cheia. „Așa, acum Ivan e liber să plece din casă”, glumi ea, dar regretă imediat că spusese asta.

„Nu poate”, spuse trist Luke, stând la masa din bucătărie. „Nu poate să deschidă singur ușile”.

Tăcere.

„Nu poate?”, repetă Elizabeth.

Luke făcu semn din cap că nu, de parcă ar fi spus lucrul cel mai normal din lume. Era lucrul cel mai ridicol pe care îl auzise Elizabeth vreodată. Ce fel de prieten imaginar mai era și ăsta, dacă nu putea trece prin uși și prin pereți? Mă rog, nu-i deschisese ușa, o descuiase, ceea ce era oricum o prostie. Se reîntoarce în bucătărie pentru a se pregăti de serviciu. Luke își terminase cerealele, pusese bolul în mașina de spălat vase, se spălase și se ștersese pe mâini și se îndreptă spre ușa salonului. Învârti butonul, deschise ușa, se dădu la o parte, zâmbi larg spre un punct nedefinit, puse un deget la buze, arătă spre Elizabeth și chicoti ca pentru el. Elizabeth îl privea îngrozită. Se deplasă de-a lungul holului și se așeză lângă Luke la ușă. Privi în salon.

Nimeni.

Fata de la Rentokil îi spusese că era neobișnuit ca în luna iunie să fie șoareci în casă, în timp ce Elizabeth măsura salonul plin de suspiciune, întrebându-se ce naiba putea să scoată zgomotele acelea.

Chicotelile lui Luke o scoaseră din transă și, privind de-a lungul holului, îl zări așezat la masă, bâțându-și picioarele vesel și schimonosindu-se în toate felurile. Vizavi de el mai era pus un tacâm și un bol cu cereale Coco Pops.

„Mamă, da' strictă mai e!”, îi șoptii lui Luke, stând la masă și străduindu-mă să înghit câteva linguri de Coco Pops fără ca ea să mă observe. De obicei nu vorbesc în șoaptă când sunt părinții de față, dar fiindcă ea deja mă auzise de câteva ori în ultimele câteva zile, nu voiam să risc.

Luke chicoti și aprobă din cap.

„Așa e tot timpul?”

El dădu din nou aprobator din cap.

„Dar stă vreodată să se joace cu tine și să te îmbrățișeze?”, l-am întrebat, privind cum Elizabeth freca fiecare centimetru al blatului și așa foarte curat de bucătărie, mutând obiectele cinci milimetri mai la stânga sau mai la dreapta.

Luke rămase o clipă pe gânduri, apoi ridică din umeri. „Nu prea”.

„Dar e îngrozitor! Și tu nu te superi?”

„Edith spune că sunt oameni pe lume care deși nu te îmbrățișează și nu se joacă cu tine, te iubesc în felul lor. Dar nu știu cum să o arate”, șopti el.

Elizabeth trăgea cu coada ochiului, neliniștită.

„Cine e Edith?”

„Bona mea”.

„Și unde este?”

„E în vacanță”.

„Atunci cine o să aibă grijă de tine cât ea e în vacanță?”

„Tu”, zâmbi Luke.

„Să batem palma”, i-am spus eu, întinzându-i mâna. Luke mi-o întinse și el. „Uite cum se face”, i-am explicat, clătinându-mi capul și întreg corpul de parcă aş fi fost cuprins de convulsii. Luke începu să râdă și mă copie. Am început să râdem și mai tare, până când Elizabeth se opri din curăţenie, privind atent, făcând ochii mari.

„Pui o grămadă de întrebări”, șopti Luke.

„Iar tu dai o grămadă de răspunsuri”, i-am replicat, apoi am început amândoi să râdem.

BMW-ul lui Elizabeth se hurducăia pe drumul plin de gropi care ducea la casa tatălui ei. Își încleștă mâinile pe volan exasperată, pe măsură ce praful se depunea pe mașina proaspăt spălată. Cum putuse să trăiască optsprezece ani la această fermă era peste puterea ei de înțelegere. Nu puteai să ai curăţenie nicăieri. Florile de cerceluș se unduiau în briza vântului urându-le bun venit de pe marginea drumului. Se aliniau pe drumul lung de un kilometru ca niște lumini de aterizare și se atingeau de geamul mașinii, apropiindu-și fețele pentru a vedea cine e înăuntru. Luke lăsa în jos geamul mașinii și își lăsa mâna dezmiardată de sărutările lor.

Elizabeth spera să nu vină o altă mașină din direcția opusă, căci drumul îngust de abia îi permitea ei să treacă, nu mai era loc de o a doua bandă. Dacă ar fi vrut să-i facă loc altcuiva ar fi trebui să dea jumătate de kilometru înapoi. Uneori i se părea că e cel mai lung drum din lume. Vedea unde încerca să ajungă, totuși trebuia să dea înapoi pentru a ajunge acolo.

Doi pași înainte, unul înapoi.

Era ca în vremea în care era copil și își vedea mama venind de la un kilometru distanță, dar trebuia să aștepte

douăzeci de minute, căci ea venea ținând pe drum, până când Elizabeth auzea sunetul familiar al porții scârțâind.

Dar din fericire, pentru că era deja târziu, nu veni nici o mașină. Cuvintele lui Elizabeth nu avuseseră niciun ecou, deoarece Luke refuzase să plece de acasă până ce Ivan nu-și termina cerealele. Apoi insistase să împingă în față scaunul din dreapta șoferului, pentru a-l lăsa pe Ivan să stea în spate.

Aruncă o privire spre Luke. Stătea pe scaunul din dreapta purtând centura de siguranță, cu o mână afară pe fereastră, murmurând aceeași melodie pe care o cântase tot week-end-ul.

Părea fericit. Arăt fericit. Spera ca acest joc al lui să nu mai țină mult, măcar cât timp se afla la bunicul lui.

Îl văzu pe tatăl ei la poartă, așteptând. O imagine familiară. O acțiune familiară. Să aștepte era punctul lui forte. Elizabeth ar fi putut să jure că purta aceiași pantaloni raiți maro ca pe vremea când ea era copil. Erau vârați în cizmele Wellington pline de noroi pe care le purta când era acasă. Puloverul lui gri avea un model șters în carouri verzi și albastre, în mijloc avea o gaură, prin care se vedea verdele de pe dedesubt al cămășii lui polo. Purta o șapcă de tweed pe cap, se sprijinea cu mâna dreaptă de un baston de lemn care-l ținea drept, tullele argintii îi împodobeau fața și bărbia. Sprâncenele erau cărunte și sălbătice, iar când se încrunta părea că-i acoperă complet ochii cenușii. Nasul îi domina fața cu două nări mari, din care ieșeau fire de păr cărunte. Avea riduri adânci pe față, mâinile ca lopețile, umerii lați ca trecătoarea Dunloe. Căsuța din spatele lui părea pitică în comparație cu el.

Luke se opri din murmurat imediat ce-și văzu bunicul și își trase mâna în mașină. Elizabeth opri mașina și sări afară. Avea un plan. Imediat ce Luke ieși afară din mașină

ea deschise ușa și o încuie înainte ca el să poată împinge scaunul din față pentru a-i face loc lui Ivan. Luke se încruntă, în timp ce-și muta privirea de la Elizabeth spre mașină.

Poarta scârțâi.

Lui Elizabeth îi tremură stomacul.

„Neața”, bubui o voce groasă. Nu era un salut, părea mai degrabă o constatare.

Lui Luke îi tremura buza de jos, iar el ținea fața și mâinile lipite de geamul aflat la locul din spate al mașinii. Elizabeth spera că el nu va avea avea un acces de furie tocmai acum.

„Nu-i dai bună dimineata bunicului, Luke?”, întrebă severă Elizabeth, conștientă că nici ea nu îl salutase.

„Bună, bunicule”. Vocea lui Luke tremura. Stătea în continuare cu fața lipită de geam.

Elizabeth se întreba dacă n-ar fi trebuit să deschidă ușa mașinii doar ca să evite o scenă, dar până la urmă se gândi că el trebuia să treacă peste faza asta.

„Unde-i celălalt?”, bubui vocea lui Brendan.

„Care celălalt?” Ea îl luă pe Luke de mână și încercă să-l îndepărteze de lângă mașină. Ochii lui albaștri o priveau rugător. Inima ei se strânse. El nu voia să facă o scenă.

„Flăcăul care știa tot despre legumele străine”.

„Ivan”, spuse trist Luke, cu lacrimi în ochi.

Elizabeth interveni. „Ivan n-a putut să vină azi, nu-i așa, Luke? Poate altă dată”, spuse ea repede și înainte de a da prilejul unor alte discuții, continuă. „Așa, acum trebuie să plec la serviciu, altfel o să întârzii. Luke îți doresc să ai o zi bună cu bunicul tău, da?”

Luke o privi descumpănit și dădu trist din cap.

Elizabeth se ura pe sine, dar știa că avea dreptate să controleze acest comportament ridicol.

„Hai, valea”. Brendan agita bastonul înspre ea, ca pentru a o alunga și îi întoarse spatele, mergând spre casă. Ultimul lucru pe care îl auzi fu scârțâitul porții, înainte ca ea să închidă portiera mașinii. Trebui să se întoarcă de două ori din drum pentru a lăsa să treacă două tractoare. În oglindă îl vedea pe Luke și pe tatăl ei în grădina din față, tatăl ei aproape acoperindu-l. Se îndepărta de casă cât putea de repede; era ca și cum traficul o trăgea înapoi, ca fluxul.

Elizabeth își aminti de o imagine asemănătoare când ea avea optsprezece ani și tânjea după libertate. Pentru prima oară în viața ei părăsea casa cu bagajele făcute și cu intenția de a nu se întoarce până la Crăciun. Mergea la universitatea Cork, după ce câștigase o luptă cu tatăl ei, dar pierzând tot respectul pe care îl avusese pentru ea. În loc să-i împărtășească entuziasmul, el refuzase să o conducă în ziua cea mare a plecării la facultate. Singura persoană din fața casei pe care o vedea Elizabeth de pe geamul mașinii în acea dimineață însorită de august, pe când se îndepărta, era micuța Saoirse de șase ani, cu părul roșcat și ciufulit plin de cârlioniți, cu zâmbetul știrb și agitând mâna în semn de la revedere, foarte mândră pentru sora ei.

În loc să fie cuprinsă de ușurarea și încântarea pe care visase dintotdeauna să le simtă când taxiul trase în fața casei lor, rupând cordonul ombilical care o ținea acolo, simțea groază și îngrijorare. Nu pentru ceea ce o aștepta, ci pentru ceea ce lăsase în urmă. Nu putea să fie la nesfârșit mamă pentru Saoirse, era o tânără care avea nevoie de libertate, care trebuia să-și găsească rostul în lume. Tatăl ei trebuia să-și ia rolul de tată, un titlu la care renunțase mulți ani și refuzase să-l recunoască. Acum ea spera că rămași singuri, el va realiza ce datorie are și îi va arăta toată dragostea de care mai era capabil.

Dar dacă nu se va întâmpla așa? Continua să-și privească sora de la fereastra din spate a mașinii, cu sentimentul că nu o va mai vedea vreodată, făcându-i cu mâna cât de repede și de tare putea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi pentru mititica plină de viață și de energie pe care o lăsa în urmă. Părul roșu care sărea în sus și în jos se vedea de departe, așa că amândouă continuau să-și facă din mână. Ce va face sora ei mai mică după ce se va termina cu partea amuzantă de a flutura mâna și după ce va realiza că era singură cu omul care nu vorbea niciodată, nu o ajuta și nici nu o iubea? Lui Elizabeth aproape că-i venea să-i ceară șoferului să oprească mașina chiar în secunda aceea, dar apoi se îmbărbătă. Trebuia să aibă și ea viața ei.

Să faci și tu la fel într-o zi, mică Saoirse, îi spuneau ochii ei micii figuri pe când se îndepărta cu mașina. Promite-mi că vei face la fel. Îți vei lua zborul de aici.

Cu ochii plini de lacrimi, Elizabeth privea cum casa devenea tot mai mică în oglindă până când dispăru cu totul. De abia atunci umerii i se relaxară și realizează că își ținuse respirația tot timpul.

„Așa, Ivan”, spuse ea, privind în oglindă, la locul gol din spate, „cred că în cazul ăsta o să vii cu mine la serviciu”. Apoi făcu ceva neașteptat.

Râse copilărește.

ȘAPTE

Baile na gCroithe era în agitație când Elizabeth trecu peste podul de piatră cenușie care îi servea ca poartă de intrare. Două autocare uriașe pline de turiști încercau să treacă, unul pe lângă celălalt pe strada îngustă. Înăuntru Elizabeth le vedea fețele lipite de fereastră, oftând și mirându-se, zâmbind și arătând, aparatele de fotografiat ținute sus pentru a prinde orașul ca de păpuși pe film. Șoferul de autocar din fața lui Elizabeth își lungea buzele concentrat, încât îi vedea sudoarea strălucind pe sprâncene, în timp ce manevra cu grijă vehiculul prea mare pentru drumul care fusese conceput pentru cai și căruțe. Cele două autocare aproape că se atingeau. Lângă el, ghidul, cu microfonul în mână, făcea tot ce putea pentru a-și întreține publicul de o sută de suflete așa devreme dimineața.

Elizabeth trase frâna de mână și oftă adânc. Imaginea asta nu era ceva neobișnuit în oraș, iar ea știa că va dura. Se îndoia că autocarele se vor opri. Nu făceau asta decât dacă aveau nevoie la toaletă. Era mare trafic prin Baile na gCroithe, dar nu se opreau acolo. Nu îi condamna; era un loc grozav prin care să treci, dar nu ca să te oprești. Traficul încetinea, vizitatorii se uitau împrejur, dar apoi șoferii apăseau pe accelerație.

Nu că Baile na gCroithe n-ar fi fost frumos – era cu siguranță. Mândria orașului era câștigarea competiției al treilea an consecutiv pentru Orașe Curate; cum intrai în oraș peste pod, un covor de flori de toate culorile îți urau bun venit. În fața vitrinelor magazinelor erau jardiniere, coșulețe de flori atârnav din fiecare stâlp, pe strada principală erau pomi înalți. Fiecare clădire avea fațada vopsită într-o altă culoare, iar strada principală, singura stradă, erau un curcubeu de culori pastel și culori îndrăznețe de verde mentă, roz somon, liliac, lămâi și bleu. Pavajul era curat și scilpitor și imediat ce-ți îndreptai privirile deasupra acoperișurilor gri te găseai înconjurat de munții verzi maiestuoși. Era ca și cum Baile na gCroithe era cocoloșit, adăpostit în sânul Mamei Naturi.

Adăpostit sau sufocat.

Biroul lui Elizabeth era situat lângă o poștă verde și un supermagazin galben. Clădirea ei era un bleu pal și era situată deasupra magazinului de perdele, țesături și tapițerie al doamnei Bracken. Magazinul fusese de articole de menaj și era condus de domnul Bracken, dar la moartea acestuia, acum zece ani, Gwen hotărâse că acesta va fi magazinul ei. Părea că ia decizii bazate numai pe ceea ce ar considera soțul ei decedat. Deschisese magazinul „pentru că așa ar fi dorit domnul Bracken”. Totuși Gwen refuza să iasă în oraș la sfârșit de săptămână, sau să se angajeze în evenimente sociale deoarece „domnul Bracken nu ar fi dorit asta”. După cum vedea Elizabeth, ce îl făcea fericit sau nefericit pe domnul Bracken părea să se lege într-un mod plăcut cu filosofia de viață a lui Gwen.

Autocarele trecură în sfârșit la un centimetru distanță unul pe lângă celălalt. Baile na gCroithe la oră de vârf; rezultatul a două autobuze uriașe care încercau să împartă drumul îngust. În sfârșit avură succes, iar Elizabeth privea, fără o urmă de zâmbet, cum ghidul sărea în sus de

bucurie, cu microfonul în mână, reușind să transforme ceea ce fusese o oprire plictisitoare într-o călătorie plină de evenimente prin drumurile de țară ale Irlandei. Aplauze și chiote în autocar. O națiune care sărbătorea. Blițurile se înmulțeau la fereastră, iar ocupanții ambelor mașini își fluturau mâinile în semn de la revedere după ce trecuseră de momentul tensionat al dimineții.

Elizabeth porni mașina, privi în oglinda retrovizoare și văzu cum entuziasmul autocarului se stinse când ajunseră față în față cu un alt autocar pe podul îngust de la ieșirea din oraș. Brațele se lăsau în jos, iar blițurile încetau, în timp ce turiștii se așezau pregătindu-se pentru o altă luptă.

Orașul avea darul ăsta. De parcă o făcea intenționat. Te primea în inima lui cu brațele deschise, îți arăta tot ce-ți putea oferi cu vitrinele sale sclipitoare și multicolore. Era ca și cum ai fi adus un copil într-un magazin de dulciuri, i-ai fi arătat rafturile luminoase cu dulciuri care îți lăsau gura apă. Apoi, în timp ce stătea acolo, privind cu ochi mari și pulsul mărit, erau puse capacele și borcanele erau sigilate. O dată ce realizai frumusețea, așa era și faptul că nu mai avea altceva de oferit.

Podul, în mod ciudat, era mai ușor de trecut din afara orașului. Se curba într-un fel neobișnuit, făcând dificilă ieșirea din oraș. O deranja pe Elizabeth de fiecare dată.

Era aidoma drumului copilăriei lui Elizabeth; era imposibil să pleci în grabă. Dar ceva din orașul ăsta o trăgea înapoi, iar ea încercase ani de zile să se împotrivească. La un moment dat se mutase în New York. Își urmăse prietenul și dorința de a amenaja un club de noapte. Îi plăcea acolo. Îi plăcea că nimeni nu-i știa numele, chipul sau povestea familiei. Putea să-și ia o cafea, o mie de feluri de cafea, fără să fie privită compătimitor pentru cine știe ce dramă petrecută recent în

familie. Nimeni nu știa că mama ei o părăsise când era copil, că sora ei era sălbatică și nu putea fi stăpânită, că tatăl ei nu prea stătea de vorbă cu ea. Îi plăcuse să fie îndrăgostită acolo. În Baile na gCroithe nu se putea ascunde de ceea ce era.

Realizase că fredonase tot drumul cântecelul acela prostesc pe care Luke încerca să o convingă că îl compusese „Ivan”. Luke îi spunea „cântecul murmurat” și era enervant de simplu, vesel și repetitiv. Se opri din cântat și își parcă mașina în locul rămas liber de pe stradă. Înclină scaunul șoferului și se întinse să ia servieta de pe locul din spate al mașinii. Primul lucru al unei zile de serviciu: cafeaua. Baile na gCroithe nu cunoscuse încă minunile Starbucks – de abia luna trecută Joe o lăsase pe Elizabeth să plece cu cafeaua, dar proprietarul era agasat că trebuia să-i ceară să înapoieze cămile.

Uneori Elizabeth se gândea că întreg orașul avea nevoie de o infuzie de cofeină; în zilele de iarnă locul acela avea ochii închiși și mergea dormind. Avea nevoie să fie scuturat strașnic. Dar zilele de vară, ca cea de azi, erau pline de oameni care mergeau de colo-colo. Intră în prăvălia lui Joe, zăgărită în mov la exterior, care era pustie la acea oră. Să-și ia micul dejun la restaurant, nu acasă era ceva de neconceput în oraș.

„A, iat-o, femeia minune, în persoană”, tună vocea cântată a lui Joe. „Fără îndoială cu limba scoasă pentru cafeaua ei”.

„Neața, Joe”.

El se uită teatral la ceasul de mână și bătu ușor în ceasul de perete. „Cam târziu în dimineața asta, nu-i așa?” El ridică o sprânceană înspre ea. „Credeam că ai luat o gripă de vară și stai la pat. Se pare că toată lumea s-a îmbolnăvit săptămâna asta”. El încercă să vorbească mai încet, dar nu reuși decât să-și coboare capul și să ridice

vocea. „Așa a pățit Sandy O'Flynn acum câteva seri după ce a plecat de la bar cu P.J Flanagan, care avusese gripă săptămâna trecută. A bolit tot week-end-ul.” Pufni pe nas. „A condus-o acasă, aiurea. N-am mai auzit așa o prostie în viața mea”.

Elizabeth era cuprinsă de nervi. Nu-i plăceau bârfele despre oameni pe care nu-i știa, mai cu seamă pentru faptul că însăși familia ei fusese subiect de bârfă ani de zile.

„Aș dori o cafea, Joe”, spuse Elizabeth sec, ignorând vorbăria lui. „La pachet. Frișcă, fără lapte”, spuse ea răspicat, deși cerea același lucru în fiecare zi, în timp ce căuta prin poșetă după portmoneu, încercând să-i sugereze prin asta lui Joe că nu avea timp de pălăvrăgeală.

El se îndreptă încet spre ibric. Elizabeth era agasată că Joe vindea un singur fel de cafea. Și aceea instant. Lui Elizabeth îi lipsea varietatea de arome pe care o întâlneau în alte locuri; îi lipsea gustul dulce, catifelat al vaniliei dintr-o cafenea pariziană, aroma puternică de arahide dintr-o cafenea aglomerată din New York, capodopera bogată și catifelată de alune din Milano și preferata ei, Coco Mocha-Nut, un amestec de ciocolată și nucă de cocos, care o transporta din Central Park pe un șezlong în Caraibe. Aici, în Baile na gCroithe, Joe umplu ibricul cu apă și apăsă pe buton. Un ibric amărât dintr-o cafenea și nici măcar nu avea apă fiartă. Elizabeth dădu ochii peste cap.

Joe o privea cu luare-aminte. O privea de parcă ar fi vrut să o întrebe...

„Și atunci de ce ai întârziat?”

...asta.

„Am întârziat doar *cinci minute*, Joe”, spuse Elizabeth nevenindu-i să-și creadă urechilor.

„Știu, știu, dar cinci minute fac cât cinci ore pentru tine. Ești sigură că urșii nu vor începe să hiberneze în timpul ăsta?”.

Asta o făcu pe Elizabeth să zâmbească, fără voia ei.

Joe chicoti și-i făcu din ochi. „Așa e mai bine”. Ibricul scoase un clinchet că apa era fiartă, iar el îi întoarse spatele pentru a se ocupa de cafea.

„Am întârziat din cauza autocarelor”, spuse Elizabeth încet, luând cana fierbinte din mâinile lui Joe.

„A, am văzut”. El dădu din cap spre fereastră. „Jaimsie s-a descurcat să treacă de unul”.

„Jaimsie?” Elizabeth se încruntă, adăugând o lingură bună de frișcă care se topi imediat și îi umplu cana până sus. Joe privea dezgustat.

„Jaimsie O'Connor. Fiul lui Jack”, explică el. „Jack, a cărui fiică, Mary s-a logodit săptămâna trecută cu băiatul acela din Dublin. Locuiesc în Mayfair. Cinci copii. Cel mai mic a fost arestat săptămâna trecută fiindcă a aruncat cu o sticlă de vin în Joseph”.

Elizabeth îngheță și îl privi neutru.

„Josph McCann”, repetă el, ca și cum ea era nebună că nu îl cunoștea. Fiul lui Paddy. Locuiește în Newtown. I-a murit soția anul trecut, s-a înecat într-o mlaștină. Fata lui, Maggie a spus că a fost un accident, dar familia avea suspiciuni, pentru că ele două se certaseră fiindcă că nu o lăsase să plece după neisprăvitul ăla din Cahirciveen”.

Elizabeth puse banii pe tejghea și zâmbi, nemaidorind să ia parte la o asemenea discuție, cel puțin ciudată. „Mersi, Joe”, spuse ea, în timp ce se îndrepta spre ușă.

„Mă rog”, concluzionă el, „Jaimsie conducea autocarul. Nu uita să-mi aduci cana înapoi”, îi spuse el și mormăi ca pentru sine: „Cafea la pachet, auzi, există ceva mai absurd ca asta?”

Înainte de a ieși pe ușă Elizabeth îi spuse din pragul ușii „Joe, nu vrei să cumperi o mașină de cafea? Ca să faci café latte și cappuccino și espresso în loc de chestia asta instant?” Ea îi arătă cana.

Joe încrucișă brațele, se rezemă de teighea și îi răspunse plictisit. „Elizabeth, dacă nu-ți place cafeaua mea, n-ai decât să n-o bei. Eu beau ceai. E un singur fel de ceai care-mi place. Se cheamă Ceai. N-are nume exotice”.

Elizabeth zâmbi. „De fapt sunt multe feluri de ceai. Chinezesc,...”

„Hai, valea”. El îi făcu semn să plece. „Dacă ar fi după tine am bea ceai cu ajutorul bețelor, ne-am pune frișcă și ciocolată în cafea de parcă ar fi desert. Dar fiindcă tot ai adus vorba, hai să-ți fac o sugestie: ce-ar fi să-ți cumperi mățulă un ibric la birou și să mă lași în pace?”

„Și să dai faliment”, zâmbi Elizabeth și ieși în stradă.

Orășelul căscase și se dăduse jos din pat, iar acum se îndrepta somnoros din dormitor spre baie. În curând urma să facă duș, să se îmbrace și să se trezească complet. Ca de obicei ea era cu un pas înainte, chiar dacă azi era în întârziere.

Elizabeth era întotdeauna prima; îi plăcea liniștea, nemișcarea de la birou dis-de-dimineată. O ajuta să se concentreze la ce avea de făcut în ziua respectivă, înainte ca la birou să pornească pălăvrăgeala și să înceapă agitația în oraș. Elizabeth nu era genul care să flecărească. Așa cum mânca doar pentru a trăi, vorbea doar pentru a spune ce avea de spus. Nu era genul de femeie pe care îl auzi în restaurante și cafenele, chicotind și comentând ce a spus cineva despre ceva. Nu o interesau discuțiile doar de dragul conversației.

Nu despica firul în patru, nici nu analiza conversații, priviri, aparențe sau situații. Pentru ea lucrurile nu aveau un dublu înțeles; de fiecare dată spunea clar ce gândea. Nu-i plăceau dezbaterile și ura discuțiile. Dar poate de aceea nu avea un grup de prieteni, pentru că stătea liniștită în biroul ei. Încercase să-și facă prieteni, mai ales în timpul facultății, dar ca și acum punea repede punct flecărelii fără rost.

Încă din copilărie nu putea lega prietenii. Îi plăcea să stea singură cu gândurile ei, apoi mai târziu, în adolescență, o avusese pe Saoirse cu care se amuza. Îi plăcea felul ordonat în care putea depinde doar de ea însăși și își putea petrece timpul mai eficient fără prieteni. Când se întorsese din New York încercase să dea o petrecere acasă cu vecinii. Încerca să fie un nou început, să lege prietenii, așa cum făcea marea majoritate a oamenilor, dar Saoirse dăduse buzna în casă ca de obicei și într-o clipă reușise să ofenseze pe toată lumea de la masă. Îl acuzase pe Ray Collins că avea o aventură, pe Bernie Conway că avea o slujbă de doi bani, iar pe Kevin Smith în vârstă de șaizeci de ani că o privește de parcă ar vrea să o dezbrace. Rezultatul vorbăriei lui Saoirse a fost că Luke care avea nouă luni a început să plângă, oamenii s-au înroșit la față iar mielul s-a ars în cuptor.

Sigur că vecinii ei nu au fost atât de înguști la minte să creadă că Elizabeth era răspunzătoare pentru purtarea familiei ei, dar ea a renunțat după treaba asta. Nu își dorea suficient de mult să fie în compania cuiva încât să suporte rușinea de a se explica și a se scuza într-una.

Tăcerea valora pentru ea mai mult decât o mie de cuvinte. În acea tăcere găsea liniște și claritate. Cu excepția nopții, când gânduri amestecate o țineau trează, de parcă o mie de voci vorbeau, tăceau și se întrerupeau unele pe celelalte, așa mult, încât de abia putea închide ochii.

Acum o îngrijora purtarea lui Luke. Personajul acesta, Ivan, îi dădea târcoale nepotelului ei de prea multă vreme. Îl observase pe Luke toată săptămâna cum se plimba, vorbea și juca jocuri de unul singur. Râzând și chicotind de parcă s-ar fi distrat de minune. Poate trebuia să intervină în vreun fel. Iar Edith nu era acolo să-i supravegheze comportamentul ciudat și să rezolve această situație în felul minunat în care reușea. Poate Elizabeth ar fi trebuit să știe

ce are de făcut din instinct. Încă o dată misterele maternității scoteau capetele urâte, iar ea nu avea cui să-i ceară ajutorul. Nici nu avea un exemplu de la care să învețe. Mă rog, asta nu era în întregime adevărat, învățase ce să *nu* facă – o lecție la fel de bună ca oricare alta.

Până în acel moment se bazase pe instinct, făcuse câteva greșeli de-a lungul timpului, dar în ansamblu considera că Luke era un copil politicos și stabil. Dar dacă greșise? Dacă Luke devenea ca Saoirse? Oare unde greșise într-o asemenea măsură cu Saoirse încât să se transforme în asemenea hal? Elizabeth oftă frustrată și își rezemă capul de birou.

Deschise calculatorul și luă o înghițitură de cafea așteptând să pornească. Apoi intră pe Google, dădu o căutare după cuvintele „Prieten imaginar” și apăsă pe Search ². Sute de site-uri apărură pe ecran. Jumătate de oră mai târziu se simți mult mai relaxată în privința chestiunii cu Ivan.

Spre surpriza ei află că prietenii imaginari erau foarte răspândiți și nu constituiau o problemă dacă nu afectau viața reală. Deși pentru ea simplul fapt de a avea un prieten imaginar interfera cu viața reală, pentru doctorii de pe internet nu era o problemă. Fiecare site o sfătuia să-l întrebe pe Luke ce face și ce gândește Ivan, deoarece asta i-ar fi dat lui Elizabeth o cheie de a înțelege ce gândește Luke. De altfel o încurajau pe Elizabeth să-i facă acestui musafir fantomă un loc la masă și nu avea niciun rost să-i demonstreze lui Luke că „prietenul” lui nu există decât în imaginația lui. A fost ușurată să afle că prietenii imaginari erau un semn de creativitate, nu de singurătate sau stres.

Dar chiar și așa, lui Elizabeth îi venea greu să priceapă. Era împotriva a tot ce credea ea. Lumea ei și

² Search – Caută (n.trad.)

tărâmul fanteziei erau în două planuri diferite și i se părea dificil să se prefacă. Nu putea să-și schimbe vocea imitând un copil, nu putea să se ascundă îndărătul palmelor, sau să vorbească în locul unui ursuleț de pluș, nici la colegiu nu putea să facă joc de rol.

Crescuse fără a ști să facă asta, pentru a nu părea că își imită mama, și a nu-l face pe tatăl ei să se enerveze. Lucrul ăsta îi fusese insuflat din copilărie, iar acum experții erau de părere că ar fi trebui să se schimbe.

Luă ultima înghițitură de cafea rece și citi ultimul rând de pe ecran.

Prietenii imaginari dispar în interval de trei luni, indiferent dacă încurajați sau nu acest lucru.

După trei luni ar fi fost mai mult decât bucuroasă dacă Ivan ar fi plecat și ei s-ar fi întors la viața normală. Răsfoi calendarul și încercui luna august cu un marker roșu. Dacă Ivan nu ieșea din casa ei până atunci, urma să deschidă ușa și să-l dea afară chiar ea.

OPT

Ivan râdea în timp ce se învârtea în scaunul de piele neagră aflat la recepție, în fața biroului lui Elizabeth. O auzea din cealaltă cameră vorbind la telefon, organizând o ședință cu vocea ei de adult plicticos. Dar imediat ce închise telefonul o auzi murmurând cântecul lui. Râse în sinea lui. Crea dependență; o dată ce rețineai melodia nu ți-o mai puteai scoate din minte.

Se învârti tot mai repede, făcând piruete pe scaun, până ce îi tremură stomacul și începu să se învârtă camera cu el. Era clar: scaunul acesta rotitor era preferatul lui. Ivan știa că i-ar fi plăcut și lui Luke să se joace în acest scaun și, amintindu-și fețișoara lui tristă lipită de geamul mașinii azi dimineață începu să-i zboare gândul iar scaunul se învârti tot mai încet. Ivan ar fi vrut atât de mult să viziteze ferma, iar bunicul lui Ivan părea o persoană de care ai fi putut să te amuzi. Era la fel ca Elizabeth.

Două persoane esaoicilp plicticoase.

În orice caz, această separare îi dădea lui Ivan timp să o monitorizeze pe Elizabeth, ca să scrie un raport despre ea. Avea o ședință în câteva zile și trebuia să facă o prezentare pentru restul echipei despre persoana de care se ocupa. Făceau asta întotdeauna. Câteva zile alături de ea ca să demonstreze că ea nu-l putea vedea erau

suficiente, iar apoi el s-ar fi putut concentra asupra lui Luke. Probabil că în cazul lui îi scăpase ceva, în ciuda anilor de experiență.

Cum Ivan începu să ametească puse un picior jos pe podea ca să se oprească. Se hotărâse să sară din scaunul rotitor ca să-și imagineze că sărea dintr-o mașină care se deplasa cu viteză.

Se rostogoli pe jos, așa cum făceau în filme și își ridică privirile de unde era făcut covrig, văzând o adolescentă stând în fața lui, cu gura căscată, privind cum scaunul se învârte nebunește.

Ivan o văzu cum se uită jur împrejur pentru a vedea dacă mai venise cineva. Se încruntă, se apropie de birou de parcă ar fi călcat pe un teren minat, își puse geanta pe birou încet, de parcă i-ar fi fost teamă să nu deranjeze scaunul. Privi încă o dată în jur pentru a vedea dacă o urmărește cineva, apoi merse în vârful picioarelor pentru a-l studia. Întinse mâna de parcă ar fi vrut să îmblânzească un cal sălbatic.

Ivan chicoti.

Văzând că nu se întâmplă nimic, Becca se scărpină în cap mirată. Poate Elizabeth se așezase în scaun înainte de venirea ei. Zâmbi neîncrezător, imaginându-și-o pe Elizabeth învârtindu-se în scaun, ca un copil, cu părul strâns la spate, îmbrăcată în costumul ei sobru negru, cu pantofii ei eleganți bălăbănindu-se în aer. Nu, imaginea asta nu era posibilă. În lumea lui Elizabeth scaunele erau făcute pentru a te așeza pe ele. Așa că asta a făcut și Becca și s-a apucat imediat de lucru.

„Bună dimineata la toată lumea”, se auzi o voce subțire din pragul ușii. Poppy, cu părul de culoarea prunei intră dansând în cameră, în blue-jeans brodați cu flori, pantofi cu talpă groasă și un tricou vopsit neuniform. Ca

de obicei, fiecare bucățiță din corpul ei era plină de culoare. „Toată lumea s-a distrat bine în week-end?” Spunea propozițiile de parcă ar fi cântat și dansa prin cameră, mișcându-și mâinile cu grația unui elefant.

Becca făcu semn din cap că da.

„Grozav”. Poppy se propti în fața lui Becca cu mâinile pe umeri. „Și ce ai făcut, Becca, ai luat parte la vreun simpozion? Sau ai avut vreo întâlnire și ai făcut capul calendar vreunui tip? Hm?”

Becca dădu pagina cărții pe care o citea, ignorând-o.

„Oau, e grozav, înseamnă că ai petrecut! Știi, îmi place cum ne tachinăm în biroul ăsta”.

Becca întoarse pagina.

„Serios? Ei, gata, lasă că-mi mai spui mai încolo. Ce naiba...?” Se desprinse de biroul lui Becca fără să scoată niciun cuvânt.

Becca nu-și desprinse privirea din cartea pe care o citea. „Face așa de azi dimineață”, spuse ea ușor plictisită.

Era rândul lui Poppy să nu spună nimic.

Câteva minute în birou fu liniște, în timp ce Becca citea, iar Poppy privea la ce se petrecea sub ochii ei. Din birou, Elizabeth auzi tăcerea lungă și scoase capul pe ușă.

„Sunteți bine, fetelor?”, întrebă ea.

Un scârțâit misterios fu răspunsul.

„Poppy?”

Ea deschise gura fără să facă nicio mișcare. „Scaunul”.

Elizabeth ieși din birou. Întoarse capul în direcția zgomotului. Scaunul stropit cu vopsea din spatele biroului lui Poppy, de care Elizabeth încerca să o convingă pe Poppy să se descotorosească de luni de zile, zbura singur, iar șuruburile scârțâiau puternic. Poppy râse nervos. Amândouă se apropiară să îl examineze. Becca

continua să citească cartea în tăcere de parcă ar fi fost lucrul cel mai obișnuit din lume.

„Becca”, spuse Elizabeth aproape râzând, „ai văzut asta?”

Becca răspunse fără a ridica ochii de pe pagină. „Face așa de o oră”, spuse ea încet. „Se oprește și pornește într-una”.

Elizabeth se încruntă. „E vreun soi de nouă creație artistică de-a ta, Poppy?”

„Aș fi vrut eu”, replică Poppy, încă nerevenindu-și din uimire.

Toate îl priviră în tăcere învârtindu-se. Scârț, scârț, scârț.

„Poate ar trebui să-l chem pe Harry. Probabil e ceva de la șuruburi”, concluzionează Elizabeth.

Poppy ridică din sprâncene, nesigură. „Da, cu siguranță că *șuruburile* îl fac să se învârtă necontrolat”, spuse ea sarcastică, privind țintă scaunul multicolor care se rotea.

Elizabeth luă o scamă imaginară de pe haină și își drese vocea. „Știi, Poppy, tu chiar ar trebui să îți re-tapițezi scaunul acela; nu e o privesc prea plăcută pentru clienții care ne vizitează. Sunt sigură că Gwen ar putea face asta foarte repede”.

Poppy făcu ochii mari. „Dar așa trebuie să fie. E o expresie a personalității, o extensie a mea. E singurul obiect din această cameră în care mă pot proiecta”. Privi în jur dezgustată. „Din afurisita asta de cameră *bej*”. Spuse cuvântul de parcă ar fi fost vreo boală. „Iar *doamna Bracken* petrece mai mult timp bârfind cu prietenele ei, care nu au altceva de făcut toată ziua, în loc să muncească”.

„Știi că nu-i adevărat și ține minte că nu toată lumea îți apreciază gustul. În plus, ca o companie de amenajări interioare ar trebui să reflectăm mai puțin... la design

alternativ și mai mult la ce ar putea oamenii aplica în casele lor”. Scrută scaunul îndeaproape. „Arată de parcă o pasăre deranjată rău la stomac l-ar fi folosit pe post de toaletă”.

Poppy îl privi mândră. „Mă bucur că cineva s-a prins de *asta*”.

„În definitiv ți-am dat deja voie să-ți pui paravanul acela”, arată Elizabeth cu capul la separeul pe care Poppy îl decorase cu fiecare culoare și material cunoscute de om, pentru a acționa ca un perete despărțitor între Becca și ea însăși.

„Da, iar oamenilor le place paravanul, spuse Poppy. „Deja am avut solicitări de la trei clienți”.

„Să ce? Să îl dai jos?”, zâmbi Elizabeth.

Amândouă studiară paravanul cu atenție, cu brațele încrucișate, cu capetele aplecate într-o parte, de parcă ar fi studiat o capodoperă într-un muzeu, în timp ce scaunul continua să se învâртеască în fața lor.

Deodată scaunul sări, iar paravanul de lângă biroul lui Poppy se prăbuși la pământ. Cele trei femei tresăriră și fiecare dădu un pas înapoi. Scaunul încetini și se opri.

Poppy își duse mâna la gură. „E un semn”, șopti ea.

De cealaltă parte a încăperii Becca, cea care de obicei era tăcută, râdea din toată inima.

Elizabeth și Poppy se priviră una pe cealaltă, mirate.

„Hmmm”, doar atât reuși să spună Elizabeth, înainte de a se întoarce la biroul ei.

Stând întins pe jos, acolo unde sărise din scaun peste un obiect nedefinit, Ivan își ținu capul în mâini până ce camera nu se mai învârti cu el. Avea o durere de cap și ajunsese la concluzia că poate să se învârtă în scaun nu era lucrul care-i plăcea cel mai mult. Privi amețit cum Elizabeth se duse în biroul ei și închise ușa cu piciorul. Făcu un salt într-acolo și reuși să se strecoare prin

deschizătura uşii, înainte ca aceasta să se închidă. Astăzi nu mai reuşise să-l țină încuiat.

Se așeză pe scaunul (fix) din fața biroului lui Elizabeth și cercetă din priviri încăperea. Avea senzația că se află în biroul directorului, așteptând să fie pedepsit. Era o atmosferă de birou de director, tăcută și tensionată, chiar mirosea la fel, cu excepția parfumului lui Elizabeth, care îi plăcea atât de mult. Ivan fusese în câteva birouri de directori de școală cu alți foști prieteni foarte buni de-ai lui, așa că știa foarte bine sentimentul. De fapt nu era recomandabil să-i însoțească la școală pe cei mai buni prieteni ai lui. Nu era nevoie să fie acolo și regula fusese introdusă deoarece copiii dădeau de necaz iar părinții erau chemați la școală. În schimb, stătea afară și aștepta în curte până la pauză. Și chiar dacă copiii nu se jucau cu el în curte, cel puțin știau că e acolo, ceea ce le dădea mai multă încredere să se joace cu ceilalți copii. Astea erau rezultatul anilor de cercetări, dar Ivan ignora toate acele fapte și statistici. Dacă prietenul lui cel mai bun avea nevoie de el la școală, atunci mergea acolo, fără a-i fi teamă că va încălca cine știe ce reguli.

Elizabeth avea un birou mare din sticlă și stătea într-un scaun uriaș de piele neagră, purtând un costum simplu, negru. După câte vedea el, numai asta purta. Negru, cafeniu și gri. Atât de sobru și plicticos, plicticos, plicticos. Biroul era imaculat, strălucea și sclipea, de parcă atunci ar fi fost lustruit. Pe birou era doar calculatorul și un suport de chei, o agendă groasă neagră și lucrurile peste care stătea aplecată Elizabeth, care pentru Ivan păreau doar niște bucățele de material anoste, tăiate în mici pătrățele. Orice alte obiecte fuseseră așezate în sertărașele negre. Nimic altceva nu se afla la vedere, cu excepția unor fotografii înrămate ale unor camere care era evident că fuseseră decorate de Elizabeth. Ca și acasă la

ea nu era nici un pic de personalizare. Doar negru, alb și sticlă. Simțea că se afla într-o navă. Biroul unui căpitan de vas.

Ivan căscă. Chiar că era o așaocitcîlp. Nu avea fotografii cu familia sau prietenii, nici jucării de pluș pe calculator, iar Ivan nu vedea pe nicăieri vreunul din desenele pe care Luke le făcuse pentru ea în week-end. Doar îi spusese că le va pune în biroul ei. Singurul lucru interesant era colecția de câni de la cafeneaua lui Joe care se afla pe pervazul ferestrei. Precis că Joe n-ar fi fost încântat să le vadă.

Se aplecă în față, își puse coatele pe masă, astfel că avea fața foarte aproape de a ei. Ea era extrem de concentrată, fruntea era netedă, nefiind brăzdată de vreo linie cauzată de încruntare, ca de obicei. Buzele strălucitoare, care lui Ivan îi miroseau a căpșuni, se strângeau și se destindeau abia schițat. Ea murmură ca pentru sine.

Părerea lui despre ea se schimbă încă o dată. Nu mai era ca o directoare de școală, așa cum părea când era între alți oameni; devenise liniștită, calmă și netulburată, nu cum era ea de obicei atunci când cădea pe gânduri. Ivan considera că în acest moment nu era îngrijorată. După ce o privi un timp, ochii lui Ivan zburară la hârtia la care lucra ea. Ținea între degete un creion colorat maroniu și colora schița unui dormitor.

Lui Ivan îi sclipiră ochii. Coloratul era, de departe, activitatea lui preferată. Se ridică din scaun și se duse în spatele ei ca să poată vedea mai bine ceea ce făcea, să vadă cât de bine se descurca. Era stângace. Se aplecă peste umărul ei și puse o mână aproape de ea, pe birou, pentru a se sprijini. Era atât de aproape de ea, încât simțea mirosul de nucă de cocos din părul ei. Respiră adânc și simți cum părul ei îi gădilă nările.

Elizabeth se opri din colorat, închise ochii, lăsă capul pe spate, umerii i se relaxară, respiră adânc și schiță un zâmbet ca pentru sine. Ivan făcu același lucru și simți că pielea ei îi atinge obrazul. Se cutremură. Pentru o clipă se simți ciudat, dar într-un fel plăcut. Se simțea ca atunci când era îmbrățișat cu căldură și era bine, pentru că îmbrățișările erau, de departe, preferatele lui. Era zăpăcit și un pic amețit, dar nu ca atunci când se învârtise cu scaunul. Era un sentiment mult mai plăcut. Se lăsă în voia acestui sentiment timp de câteva minute, până ce amândoi deschiseră ochii în același timp și priviră la schița dormitorului. Mâna ei se îndreptă spre creionul maroniu, parcă ezitând dacă să-l ia sau nu.

Ivan oftă. „Elizabeth, iarăși maro? Haide, ia și tu o culoare, un verde-lămâi”, șopti el, la urechea ei, conștient că nu-l putea auzi.

Degetele ei oscilau deasupra creionului, de parcă o forță magnetică o oprea să îl atingă. Se depărtă de creionul de culoare ciocolatie spre cel verde – lămâi. Zâmbi, ca și cum ar fi amuzat-o alegerea ei și ținu creionul delicat între degete, de parcă ar fi făcut-o pentru prima oară. Îl învârtea între degete de parcă ar fi ținut un obiect străin. Începu încet să coloreze pernele de pe pat și ciucurii perdelelor, mutându-se apoi la suprafețe mai mari, precum cuvertura de pe pat și fotoliul din colțul încăperii.

„Mult mai bine”, șopti Ivan, mândru de sine.

Elizabeth zâmbi și închise din nou ochii, respirând rar și adânc.

Deodată se auzi o bătaie la ușă. „Pot să intru?”, se auzi vocea cântată a lui Poppy.

Elizabeth deschise ochii și lăsă din mână creionul viu colorat, de parcă ar fi fost o armă periculoasă. „Da”, răspunse ea, lăsându-se pe spate în scaun, umărul său lovindu-se scurt de pieptul lui Ivan. Elizabeth privi în jurul

ei, își atinse umărul cu mâna și se întoarse spre Poppy, care intra în cameră, cu ochii sclipind de încântare.

„Becca mi-a spus că ai fixat o altă întâlnire cu cei de la hotelul iubirii”. Cuvintele ei se înlănțuiau ca și când-ar fi intonat un cântec.

Ivan se așeză la fereastră, în spatele biroului lui Elizabeth și își întinse picioarele. Amândoi își încrucișară brațele la piept în același timp. Ivan zâmbi.

„Poppy, te rog să nu-i mai spui *hotelul iubirii*”, se frecă Elizabeth la ochi, obosită. Ivan era dezamăgit. Îi revenise vocea de asaocitclip.

„Mă rog, deci cu cei de la *hotel*”, Poppy accentuă cuvântul în mod nefiresc. „Am niște idei. Mă gândesc la paturi cu apă în formă de inimă, căzi, pahare de șampanie cu picior care stau pe noptierele de lângă pat”. Apoi șopti entuziasmată. „Mă gândesc la ceva gen perioada romantică la confluență cu arta decorativă. *Caspar David Friedrich* îl întâlnește pe *Jean Dunand*. Va fi o explozie de roșu, grenă și vișiniu care te va face să simți că te afli într-un *uter* catifelat. Lumânări *peste tot*, budoarul francez întâlnește –”

„Las Vegas”, încheie sec Elizabeth.

Poppy ieși din transă și fața ei căpătă o expresie dezamăgită.

„Poppy”, oftă Elizabeth, „am mai vorbit despre asta. Cred că ar trebui să respecti planul inițial”.

„Ah!”, ea se dădu un pas înapoi, de parcă ar fi fost împușcată în piept „dar planul e așa de *plicticos*!

„Azi, auzi!” Ivan se ridică în picioare și aplaudă.” Socitclip”, spuse el tare la urechea lui Elizabeth.

„Îmi pare rău că tu crezi asta, Poppy, dar din nefericire ceea ce tu consideri a fi plicticos e felul în care oamenii își decorează casele. Este o ambianță plăcută,

confortabilă și calmă. Oamenii nu vor ca după o zi grea de muncă să se întoarcă într-o casă care să țipe din fiecare unghi sau culoare, încât să le dea dureri de cap. Având servicii atât de stresante, oamenii vor doar case comode, relaxante și liniștite”. Era un discurs pe care îl ținea tuturor clienților ei. „Iar acesta e un *hotel*, Poppy. Trebuie să fim pe placul mai multor turiști, nu doar pentru cei puțini, *extrem* de puțini de fapt, care ar vrea să locuiască într-un uter catifelat”, adăugă ea, sec.

„Eu nu știu prea mulți oameni care să nu fi locuit o dată măcar într-un uter catifelat! Cel puțin nu pe planeta asta”. Nu se lăsa. „Ar putea să le trezească oamenilor amintiri plăcute”.

Elizabeth o privea dezgustată.

„Elizabeth”. Poppy îi mormăi numele și se prăbuși teatral în scaunul din fața ei. „Trebuie să mă lași să-mi pun și eu amprenta undeva. Mă simt atât de constrânsă aici, ca și cum sevele mele creatoare nu sunt lăsate să curgă și – o, asta e drăguț”, spuse ea voioasă, aplecându-se să privească foia din fața lui Elizabeth. „Ciocolata și lămâia verde merg de minune împreună. Cum de ți-a venit tocmai ție ideea asta?”

Ivan se întoarse spre Elizabeth, și se ghemui lângă ea, studiindu-i chipul. Elizabeth privea schița din fața ei, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Se încruntă, apoi se destinse. „Nu prea știu. Pur și simplu” închise ochii pentru o clipă, respiră adânc, amintindu-și ceea ce simțise, „e ca și cum... mi-ar fi trecut prin cap deodată”.

Poppy zâmbi și o aprobă, încântată. „Vezi, acum înțelegi cum mă simt. Nu îmi pot reprima creativitatea, știi? Știi exact ce vrei să spui. E un lucru din instinct, atât de natural”, ochii îi sclipeau și scăzu vocea până ce ajunse ca o șoaptă, „ca iubirea”.

„Auzi, auzi”, repetă Ivan, privind-o pe Elizabeth atât de aproape de ea, încât nasul aproape că îi atinge obrazul, dar de data asta ca o șoaptă blândă, care îi zbură un pic șuvița de păr lăsată liberă după ureche.

NOUĂ

„Poppy, m-ai strigat?” întrebă Elizabeth de după teancul de mostre de covor aflate pe biroul ei, mai târziu în aceeași zi.

„Nu, iar”, veni răspunsul tern, plictisit. „Și te rog nu mă mai deranja, pentru că trebuie să comand două mii de cutii de vopsea de culoarea untului pentru proiectele noastre următoare. Aș putea face planul pentru următorii douăzeci de ani”, murmură ea, apoi începu să se lamenteze suficient de tare încât Elizabeth să o audă „pentru că se pare că nu ne vom schimba ideile în perioada următoare”.

„A, bine”, zâmbi Elizabeth, cedând. „Poți comanda și altă culoare”.

Poppy aproape căzu de pe scaun, plină de entuziasm.

„Comandă și câteva cutii de bej, când ajungi acolo”. „E culoarea orzului”.

„Ha, ha”, râse uscat Poppy.

Ivan ridică sprâncenele spre Elizabeth. „Elizabeth, Elizabeth”, îngână el, „ai făcut o glumă? Eu cred că da”. O privi fix, cu coatele pe birou. Oftă, făcând să-i zboare şuvița de păr, cum mai făcuse.

Elizabeth îngheță, întoarse privirile cu suspiciune la stânga și la dreapta, apoi continuă să lucreze.

„Vai, vezi cum se poartă cu mine?”, spuse Ivan teatral, ținând mâna la frunte și prefăcându-se că leșină pe șezlongul din piele neagră, aflat în colțul camerei. „Ca și cum nici n-aș fi aici”, declară el. Ridică picioarele și privi în tavan. „Ce birou de director de școală, aici zici că ești la psihiatru”. Privi crăpăturile din tavan și vorbi cu accent american. „Vezi tu, doctore, totul a început când Elizabeth mă ignora într-una”, spuse el cu voce tare în cameră. „M-a făcut să mă simt atât de *neiubit*, de *singur*, foarte, foarte *singur*. E ca și cum n-aș exista. Ca și cum n-aș fi *nimic*”, exageră el. „Viața mea e distrusă.” Se prefăcu că plânge. „E numai vina lui Elizabeth”. Se opri și o privi pentru o clipă, cum asorta carpetele cu țesăturile și mostrele de vopsea, iar atunci când vorbi iar, vocea îi reveni la normal, iar el spuse încet „Dar e vina ei că nu mă vede, pentru că îi este prea teamă să creadă. Nu-i așa, Elizabeth?”

„Ce?”, strigă din nou Elizabeth.

„Cum adică „ce”?”, strigă Poppy, iritată. „N-am spus nimic!”

„M-ai strigat”.

„Nu, iar auzi voci și te rog nu mai fredona cântecul acela blestemat!”, se pițigăie Poppy.

„Ce cântec?”, se încruntă Elizabeth.

„Ăla pe care îl cânti de azi dimineață. Mă face să-mi pierd mințile”.

„Mulțumesc foarte mult!”, spuse tare Ivan, ridicându-se și făcând o plecăciune teatrală, înainte de a se răsturna iar pe șezlong. „Eu am *compus* acest cântec. Andrew Lloyd Weber, poți să crăpi de invidie”.

Elizabeth continua să lucreze. Începu din nou să murmure cântecul, apoi se opri imediat.

„Vezi tu, Poppy”, spuse Ivan către cealaltă cameră, „cred că Elizabeth mă aude”. El își încrucișă mâinile la piept, jucându-se cu degetele mari. „Cred că mă aude foarte bine. Am dreptate, Elizabeth?”

„Doamne, Dumnezeuule”. Elizabeth scăpă mostrele pe birou. „Becca, m-ai strigat cumva?”

„Nu”, de abia se auzi vocea lui Becca.

Elizabeth se înroși la față și o trecură transpirațiile, fiind jenată să apară ca o nebună în fața angajatelor. Încercând să-și recapete controlul spuse sever „Becca, ai putea să-mi aduci o cafea de la Joe?”

„Apropo”, murmură Ivan, simțindu-se în largul lui, „nu uita să-i spui să ia și una dintre cămile tale. Joe va fi încântat”.

„A”, Elizabeth pocni din degete, de parcă și-ar fi amintit ceva, „ai putea să iei una din astea cu tine”. Îi dădu lui Becca una dintre cămi. „Joe va fi”, făcu o pauză, privind încurcată, „încântat”.

„O, chiar mă aude”, râse Ivan. „Dar nu vrea să recunoască. Mintea ei care o comandă nu îi dă voie. Pentru ea totul e alb sau negru”, apoi adăugă, „sau bej. Dar o să schimb totul din temelii pe aici și o să ne *distrăm*. Ai mai făcut asta până acum, Elizabeth? Să te distrezi?” Ochii îi sclipeau malițioși.

Își dădu picioarele jos de pe șezlong și sări în picioare. Se așeză pe colțul biroului lui Elizabeth și aruncă o privire la foile tipărite de pe internet despre prietenii imaginari. Țocăni din buze și dădu din cap. „Nu, tu nu crezi toate aiurelile astea, nu-i așa, Lizzie? Pot să-ți spun Lizzie?”

Elizabeth tresări.

„O”, spuse blând Ivan, „nu-ți place să ți se spună Lizzie, am dreptate?”

Elizabeth avea un nod în gât.

El se întinse pe birou, peste mostrele de carpete și își sprijini capul în palmă. „Ei bine, am vești pentru tine”, el coborî vocea, șoptind „Sunt aieva. Și nu plec de-aici până ce n-ai să deschizi ochii să mă vezi”.

Elizabeth se opri din examinarea mostrelor de vopsea și ridică încet ochii. Privi roată în biroul ei, apoi privi în gol,

în fața ei. Fără niciun motiv se simțea calmă, mai calmă decât fusese de mult timp. Parcă se afla în transă, neprivind ceva anume, dar incapabilă să clipească sau să se uite în altă parte, simțindu-se înconjurată de căldură și siguranță.

Deodată ușa biroului ei fu dată la perete, așa de tare și cu atâta putere, încât mânerul se lovi de perete. Elizabeth și Ivan tresăriră, speriați.

„Vai, scuzați-mă că vă întrerup, porumbeilor”, chicoti Saoirse din pragul ușii.

Ivan sări jos de pe birou.

Elizabeth, pusă în încurcătură, începu imediat să facă ordine pe birou, un reflex natural de panică la sosirea neanunțată a surorii ei mai mici. Își netezi sacoul și își trecu mâinile prin păr.

„A, nu te deranja pentru mine”. Saoirse dădu din mână a lehamite, mestecând gumă. „Te agiți atâta. *Calmează-te*”. Își plimba ochii suspicioasă în sus și în jos, la zona de lângă biroul lui Elizabeth. „Deci nu mă prezinți și pe mine?”

Elizabeth îngustă ochii, privindu-și sora. Saoirse o enerva cu comportamentul ei nevrotic și aparițiile de scurtă durată. Cu alcool sau fără, Saoirse fusese mereu la fel – dificilă. De fapt lui Elizabeth îi venea greu să-și dea seama când era băută sau când era trează. Saoirse nu își revenea niciodată; nu își dezvoltase personalitatea, nu învățase cine era, ce dorea, ce o făcea fericită sau spre ce dorea să se îndrepte în viață. Încă nu aflase. Era un conglomerat de personalități, cărora nu le era permis să se dezvolte. Elizabeth se întreba cine ar fi fost sora ei dacă ar fi încetat să bea. Îi era teamă că ar fi fost doar o problemă mai puțin dintr-o nesfârșită listă.

Erau rare momentele când Elizabeth putea să o prindă pe Saoirse singură într-o cameră pentru a sta de vorbă cu ea – așa cum, copil fiind, singur pe o pajiște, încerci să prinzi un fluture într-un borcan. Erau frumoși când îi

priveai, luminau camera, dar nu stăteau niciodată suficient de mult într-un loc ca să-i poți prinde. Elizabeth o urmărea neconținut, iar când reușea să o prindă pe sora ei, Saoirse își flutura aripile cuprinsă de panică, vrând să-și ia zborul.

Când se afla în compania lui Saoirse, se străduia să fie înțelegătoare, să o trateze pe Saoirse cu înțelegerea și empatia pe care le merita. Învățase aceste lucruri atunci când solicitase ajutor calificat. Căutase soluții în foarte multe locuri, pentru a-și ajuta sora. Ar fi vrut să știe o formulă magică pe care să o spună în rarele ocazii când aceasta o vizita. Deci chiar când Saoirse se purta urât cu ea, Elizabeth rămânea înțelegătoare și amabilă, de teamă să nu o piardă pentru totdeauna, de teamă ca Saoirse să nu-și piardă controlul de tot. În plus simțea că e de datoria ei să aibă grijă de ea. Dar, cel mai mult, pentru că se săturase să vadă cum zburau toți acei fluturi frumoși din viața ei.

„Cui să te prezint?”, răspunse blând Elizabeth.

„A, mai termină cu tonul ăsta ocrotitor. Dacă nu vrei să mă prezinți, nu-i nimic.” Se întoarse spre locul gol. „Știi, îi este rușine cu mine. Crede că îi fac numele de râs. Știi cum le place vecinilor să vorbească”, râse ea amar. „Sau poate îi este teamă că o să te alung. Vezi tu, așa s-a întâmplat cu celălalt. El – „

„Gata, gata Saoirse”, întrerupse Elizabeth monologul ei. „Uite, chiar mă bucur că ai venit pentru că voiam să vorbesc ceva cu tine”.

Saoirse ridica și cobora genunchiul. Fălciile i se mișcau de la mestecatul gumei.

„Colm mi-a înapoiat mașina vineri și mi-a spus că te-a arestat. E grav, Saoirse. Trebuie să ai multă grijă până la audieri. Sunt doar câteva săptămâni până atunci și dacă faci... altceva, vezi tu, o să aibă efect asupra pedepsei”.

Saoirse dădu ochii peste cap. „Elizabeth, *liniștește-te!* Ce o să-mi facă? O să mă închidă câțiva ani pentru că am condus două minute mașina surorii mele? Nu pot să-mi ia permisul pentru că n-am așa ceva și dacă îmi interzic să-mi iau permis vreodată nu-mi pasă, pentru că nu vreau asta. Tot ce vor face va fi să-mi dea să fac cine știe ce servicii de rahat în folosul comunității, probabil să ajut niște bătrânele să treacă strada sau așa ceva. O să fie bine”. Făcu un balon de gumă și apoi îl sparse.

Lui Elizabeth nu-i venea să-și creadă ochilor. „Saoirse, tu nu mi-ai împrumutat mașina. Mi-ai luat-o fără să-mi ceri voie și nu ai permis. Haide”, vocea i se frânse, „doar nu ești tâmpită, știi foarte bine că ai greșit”.

Elizabeth făcu o pauză și încercă să-și vină în fire. De data asta reușise să o convingă. Dar chiar dacă era același lucru tot timpul, Saoirse continua să nege. Avea un nod în gât.

„Uite ce e”, spuse Saoirse enervându-se, „am douăzeci și doi de ani și fac exact același lucru pe care îl fac și ceilalți de vârsta mea – ies în lume și mă distrez”. Tonul ei se transformă într-unul răutăcios. „Iar pentru că tu n-ai avut viață personală la vârsta mea nu înseamnă că nu trebuie să am nici eu”. Bătea puternic din aripi, de parcă ar fi fost prinsă în borcan și nu mai avea aer.

Asta pentru că eram ocupată să te cresc pe tine, se gândi mâniaoasă Elizabeth. Și este evident că am făcut o treabă tare proastă.

„Ai de gând să stai aici și să asculți toată conversația noastră, sau ce?”, se răsti obraznic Saoirse către șezlong.

Elizabeth se încruntă și își dresă vocea. „Dar ce părere ai despre ce a spus Paddy? Faptul că tu crezi că n-ai greșit cu nimic nu contează. Poliția crede că da”.

Saoirse continuă să mestece gumă și o privi fix, cu ochii ei albaștri lipsiți de expresie. „Paddy nu e-n stare să

organizeze un chiolhan într-o berărie. N-are niciun motiv să mă acuze de ceva. Dacă nu cumva să te distrezi a devenit deodată ilegal.” Zbatere de aripi.

„Te rog, Saoirse”, spuse blând Elizabeth, te rog ascultă-mă. De data asta vorbesc serios. Te rog... las-o mai moale cu ăă”, făcu ea o pauză, „cu băutura, da?”

„Ah, mai tacă-ți gura aia”, se schimonosi furioasă Saoirse. „Taci, taci, taci, m-am săturat să te ascult”. Se ridică în picioare.

„N-am nicio problemă cu băutura. Tu ai o problemă, crezi că ești al dracului de perfectă”. Deschisese ușa și strigase ca să o audă toată lumea. „A, iar tu”, făcu ea un semn din cap spre șezlong, „nu cred că ai să mai stai pe-aici prea multă vreme. Te părăsesc toți până la urmă, nu-i așa, Lizzie?” Spusese numele plină de dispreț.

În ochii lui Elizabeth sclipeau lacrimi de mânie.

Saoirse trânti cu zgomot ușa în urma ei. Forțase capacul borcanului și era liberă din nou. Zgomotul ușii trântite o înfioră pe Elizabeth. Biroul era atât de tăcut, încât până și musca ce bâzâise până atunci se opri pentru a se încadra în atmosferă. O clipă mai târziu se auzi o bătaie ușoară la ușa.

„Ce e?”, se răsti ea.

„Sunt eu ăă, Becca”, veni răspunsul liniștit, „ți-am adus cafeaua”.

Elizabeth își netezi părul și își șterse ochii. „Intră”.

Când Becca ieșea din biroul ei, Elizabeth o zări pe Saoirse care se întorcea de la recepție.

„Apropo, am uitat să-ți cer cu împrumut câțiva gologani”. Vocea îi era mai potolită. Așa era când voia să ceară ceva.

Elizabeth se înduioșă. „Cât?”

Saoirse ridică din umeri. „Cincizeci”.

Elizabeth scotoci prin poșetă. „Stai tot la motel?”

Saoirse făcu semn din cap că da.

Ea scoase cincizeci de euro și ezită înainte să-i întindă.
„Pentru ce-ți trebuie?”

„Droguri, Elizabeth, multe droguri”, spuse Saoirse, făcând pe deșteapta.

Elizabeth se făcu mică „Voiam doar –”

„Alimente – știi tu, pâine, lapte, hârtie igienică. Lucruri de-astea”. Smulse bancnota mototolită din mâna lui Elizabeth.

„Nu toți ne ștergem la fund cu mătase, să știi”. Ridică o mostră de țesătură de pe masă și o aruncă spre ea.

Ușa se închise cu zgomot în urma ei, în timp ce Elizabeth rămase singură în mijlocul biroului ei privind bucata neagră de mătase care plutea spre covorul alb.

Știa cum e să cazi.

ZECE

Câteva ore mai târziu, Elizabeth închise computerul, făcu ordine pe birou pentru a douăzecea oară și se pregăti să plece. Becca și Poppy stăteau amândouă în picioare, privind în gol. Elizabeth se întoarse să vadă ce le atrăgea atenția.

„Iar face asta”, spuse Poppy neliniștită.

Toate priveau scaunul care se învârtea fără vreun imbold de undeva.

„Crezi că e domnul Bracken?”, întrebă Becca încet.

Poppy imită vocea doamnei Bracken. „Să se învârtă în scaun nu i-ar fi plăcut domnului Bracken”.

„Nu vă faceți griji, fetelor”, spuse Elizabeth, încercând să nu râdă. „Măine îl aduc pe Harry la birou să îl repare. Puteți pleca acasă”.

După ce se despărțiră, Elizabeth continua să se uite în tăcere la scaunul care se învârtea. Se apropie de el încet, centimetru cu centimetru. Când ajunse foarte aproape de el, se opri din învârtit.

„Fricosule”, murmură Elizabeth.

Se uită în jur pentru a se asigura că e singură și încet, se sprijini de brațele scaunului și se așează în el. Nu se întâmplă nimic. Se ridică și se așează de câteva ori, privi într-o parte și într-alta și sub scaun, dar nu se întâmpla

nimic. Tocmai când era să se ridice și să plece, scaunul începu să se miște. La început încet, apoi treptat începu să capete viteză. Neliniștită, se gândea să sară, dar cum scaunul se învârtea tot mai repede, începu să râdă. Pe măsură ce râdea mai tare, scaunul se învârtea mai repede. O dureau fâlcile. Nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de tânără, cu picioarele în sus, tălpile goale, părul fluturat de briză. Până la urmă, după câteva clipe se opri iar Elizabeth își recăpătă suflarea.

Zâmbetul i se stinse treptat iar râsetul copilăresc din mintea ei începu să se șteargă. Rămăsese doar liniștea deplină în biroul părăsit. Începu să murmure și se uită atent spre biroul dezordonat al lui Poppy, plin de cărți despre textile, mostre de vopsele, schițe și reviste de decorațiuni interioare. Ochii îi căzură pe o ramă aurie de fotografie. Era o poză a lui Poppy, cele două surori, trei frați și părinții, toți într-un autocar, ca o echipă de fotbal. Asemănarea dintre ei era evidentă. Toți aveau nasurile mici și ochii verzi, care se îngustau, atunci când râdeau. În colțul ramei era un set de poze tip pașaport a lui Poppy și prietenul ei, amândoi strâmbându-se la cameră în primele trei. Dar în cea de-a patra se priveau cu dragoste în ochi. O clipă de intimitate prinsă pe cameră pentru vecie.

Elizabeth se opri din murmurat și i se puse un nod în gât. Cunoscuse și ea privirea aceea la un moment dat.

Continuă să privească fotografiile, încercând să nu-și amintească zilele acelea, dar din nou pierdu băătălia, înecându-se în oceanul de amintiri care îi invadau mintea.

Începu să suspine. Smiorcăieli la început, care în curând îi ieșiră din gură, ca vaietele pline de suferință din adâncul inimii ei. Își auzea durerea. Fiecare lacrimă era o chemare de ajutor, la care nu primise răspuns înainte și căreia nu se aștepta să i se răspundă acum. Iar asta o făcu să plângă și mai mult.

Elizabeth încercui încă o zi din calendar cu un stilou roșu. Mama ei plecase de fix trei săptămâni. Nu era cea mai mare perioadă de timp de absență, dar pentru Elizabeth era suficient. Ascunse calendarul sub pat și se vâri în pat. Fusesse trimisă în dormitor de către tatăl ei acum trei ore, care se săturase să o vadă făcând ture în fața ferestrei de la camera de zi. De atunci se zbătea să-și țină ochii deschiși. Se lupta cu somnul, ca să nu piardă întoarcerea mamei ei. Acelea erau momentele cele mai frumoase, pentru că mama ei era într-o dispoziție veselă, încântată să fie acasă, spunându-i lui Elizabeth cât îi fusese de dor de ea, sufocând-o cu atâtea îmbrățișări și sărutări, încât Elizabeth nu-și mai amintea că fusese tristă vreodată.

Apoi mama ei ar fi pășit ușor prin toată casa, ca și când picioarele nu îi atingeau pământul. Cuvintele ei erau șoapte exaltate, vocea șoptită făcând-o pe Elizabeth să creadă că fiecare cuvânt al mamei ei era un mare secret. Ochii îi sclipeau încântați când îi povestea lui Elizabeth aventurile ei și oamenii pe care îi cunoscuse. Elizabeth nu voia să piardă toate astea dormind.

Sări din pat și se stropi pe față cu apă rece ca gheața, de la chiuveta din cameră. Stai trează, Elizabeth, stai trează, își spunea. Sprijini pernele de perete și stătu dreaptă în pat, privind la draperiile date la o parte și la drumul întunecat, care se pierdea în noapte. Era sigură că mama ei se va întoarce în noaptea asta, pentru că îi promisese. Și trebuia să-și țină promisiunea, pentru că Elizabeth aniversa zece ani a doua zi, iar ea n-ar fi lipsit. Acum câteva săptămâni îi promisese că vor mânca prăjituri, gogoși și toate dulciurile din lume. Și vor avea baloane, în culorile preferate ale lui Elizabeth, pe care le vor duce afară, pe câmp, le vor da drumul și le vor privi cum zboară până la nori. Elizabeth nu încetase să se gândească la asta de când plecase mama ei. Îi lăsa gura

apă la gândul prăjiturilor fermecate, cu înghețată roz și visa la baloane roz cu panglici albe care să zboare spre cerul albastru. Iar ziua aceea venise, gata cu așteptarea!

Luă Charlotte's Web, o carte pe care o citea noaptea ca să stea trează și aprinse lanterna, căci tatăl ei nu-i dădea voie să țină luminile aprinse după ora opt. Câteva pagini mai încolo pleoapele atârnav greu și începeau să coboare. Închise ochii, dorind doar să se odihnească un pic. În fiecare noapte se lupta cu somnul, pentru că doar somnul o lăsa pe mama ei să se strecoare noaptea și tot somnul o împiedica să-i vadă sosirile. Și când mama ei era acasă, tot se lupta cu el, în loc să doarmă, stătea în fața ușii ei, uneori o privea cum doarme, alteori păzind-o, ca să nu plece. Chiar și în rarele ocazii când dormea, visele ei o strigau să se trezească, de parcă ar fi greșit cu ceva. Oamenii îi spuneau mereu tatălui ei că era prea tânără pentru cearcănele de sub ochi.

Cartea căzu din mână lui Elizabeth, iar ea se pierdu în lumea somnului.

Poarta scârțâi.

Elizabeth deschise ochii către strălucirea răsăritului dimineții, iar inima îi bătu năvalnic. Auzi scrâșnetul unor pași pe pietriș, care se apropiau de ușa de la intrare. De încântare inima lui Elizabeth făcea ture nebune prin pieptul ei. Mama ei nu o uitase; știa că n-ar fi lipsit de la ziua ei de naștere.

Sări din pat și dăntui prin cameră, neștiind dacă să deschidă sau nu ușa mamei ei, sau să o lase să-și facă intrarea triumfală, care îi plăcea atât de mult. Alergă pe hol în cămașă de noapte. Văzu imaginea neclară a unei siluete prin sticla cu onduleuri a ușii principale. Sări de pe un picior pe altul de emoție și încântare.

Ușa de la dormitorul tatălui ei se deschise. Ea se întoarse către el, surâzând. El îi răspunse cu un zâmbet subțire și se sprijini de canatul ușii, privind ușa. Elizabeth

întoarce capul spre ușă, strângând în mâini cordonul de la cămașa de noapte. Cutia de scrisori se deschise. Două pliculețe albe se strecurară și aterizară pe dușumea. Silueta de la ușă se pierdu în zare. Poarta scârțâi și se închise.

Elizabeth dădu drumul cordonului de la cămașa de noapte din mână și încetă să mai spere. Brusc simți răceala dușumelei de piatră.

Ridică încet plicurile. Ambele îi erau adresate ei, iar inima începu să-și sporească bătaile. Poate că, până la urmă, mama ei nu o uitase. Poate fusese atât de prinsă într-una dintre aventurile ei încât nu putuse să ajungă la timp și îi explica totul printr-o scrisoare. Deschise plicurile cu grijă, de teamă să nu rupă hârtia care ar fi putut conține prețioasele cuvinte ale mamei ei.

Ambele erau felicitări pentru ziua ei de naștere de la niște rude îndepărtate care își făceau doar datoria.

Umerii îi căzură, iar inima i se strânse. Se întoarce spre tatăl ei și clătină încet din cap. Fața lui se întunecă și privi încruntat în zare. Se priviră din nou și pentru o clipă, un moment rar, el și Elizabeth împărtășiră același sentiment bine știut, iar Elizabeth nu se mai simți atât de singură. Făcu un pas în față, pentru a-l îmbrățișa.

Dar el se răsuci pe călcâie și închise ușa în urma lui.

Lui Elizabeth începu să îi tremure buza de jos. În ziua aceea nu erau prăjituri de poveste sau gogoși. Baloanele roz care zburau spre cer nu erau nimic altceva decât un vis. Iar Elizabeth învăță că imaginația și visul nu făceau decât să-i frângă inima.

UNSPREZECE

Șuieratul apei care clocotea pe aragaz o aduse pe Elizabeth brusc înapoi în prezent. Traversă în goană bucătăria pentru a ridica cratița și dădu focul mai încet. Scoase puiul și legumele fierte, întrebându-se unde-i stătea astăzi mintea.

„Luke, la masă”, strigă ea.

Îl luase pe Luke de la tatăl ei după ce plecase de la serviciu, deși nu avea niciun chef să facă tot acel drum după ce plânsese la birou. Nu mai plânsese de ani de zile. Nu prea înțelegea ce se petrecea cu ea de câteva zile. Gândurile îi zburau continuu, iar ea niciodată nu fusese o persoană distrată. Avusese mereu aceleași gânduri controlate, stabile și era mereu constantă, nu se oprea niciodată. Nici vorbă de purtarea ei de astăzi de la birou.

Luke veni în bucătărie târșâind picioarele, purtând pijamaua cu Spiderman. Privi trist spre masă. „Iar nu i-ai pus farfurie lui Ivan”.

Elizabeth deschise gura să protesteze, dar se opri, amintindu-și de sfaturile pe care le citise pe internet. „A, chiar așa!”

Luke o privi surprins.

„Iartă-mă, Ivan”, spuse ea, luând o a treia farfurie. Câtă mâncare risipită, se gândi ea, punându-i broccoli,

conopidă și cartofi în farfurie. „Sunt sigură că nu-i place puiul, așa că asta cred că e suficient”. Puse farfuria cu legume la masă, pe locul în fața ei.

Luke dădu din cap. „Nu, spune că îi place puiul”.

„Lasă-mă să ghicesc”, spuse Elizabeth, tăind o bucățică de pui din farfuria ei, „puiul e mâncarea lui preferată”.

Luke zâmbi. „Spune că e *carnea de pasăre* preferată”.

„Cum spui tu”. Elizabeth dădu ochii peste cap. Privi farfuria lui Ivan, gândindu-se oare cum o să reușească Luke să mănânce a doua farfurie de legume. Era destul de dificil să încerce să o termine pe a lui.

„Ivan spune că s-a distrat azi la tine la birou”, spuse Luke, introducându-și în gură cu furculița broccoli, mestecând repede și strâmbându-se scârbit. Înghiți imediat și luă o înghițitură de lapte.

„Serios?”, zâmbi Elizabeth. „Ce a fost așa de distractiv la mine la birou?”

„I-a plăcut scaunul care se învârtea”, răspunse el, în timp ce înfingea furculița într-un cartof.

Elizabeth se opri din mestecat, privindu-l fix pe Luke. „Ce vrei să spui?”

Luke duse cartoful la gură, mestecându-l apoi zgomotos. „Spune că scaunul rotitor al lui Poppy e preferatul lui”.

De data asta Elizabeth ignoră faptul că vorbea cu gura plină. „Ai vorbit azi cu Poppy?” Luke o iubea pe Poppy și uneori stătea de vorbă cu ea, când Edith venea la birou să vorbească câte ceva cu Elizabeth. Știa pe de rost numărul de telefon de la biroul lui Elizabeth – ea insistase să îl învețe imediat ce el învățase cifrele – așa că era posibil ca el să fi sunat, lipsindu-i clipele în care stătea cu ea la discuții, când Edith nu era lângă el. Precis, asta a fost, se gândi ea, ușurată.

„Nu”.

„Atunci cu Becca?”

„Nu”.

Dintr-o dată i se păru că puiul nu mai are gust, de parcă era carton. Îl înghiți rapid și puse iute jos furculița și cuțitul. Rămase pe gânduri, privind-l pe Luke. Deloc surprinzător, farfuria lui Ivan era neatinsă.

„Ai vorbit cu Saoirse azi?” Ea îi studie chipul. Se întreba dacă ceea ce spusese Saoirse la birou avea legătură cu noua obsesie a lui Luke pentru Ivan. Cunoscându-și foarte bine sora, aceasta ar fi luat-o în răs dacă ar fi aflat ceva despre vreun prieten imaginar.

„Nu”.

Poate era doar o coincidență. Poate Luke doar își dăduse cu presupusul despre scaunul rotitor. Poate, poate, poate. Unde dispăruseră dintr-o dată toate certitudinile?

„Nu te juca cu legumele, Luke. Ivan mi-a zis să-ți spun că sunt bune pentru tine”. Ar fi putut să-l folosească pe Ivan în avantajul ei.

Luke începu să râdă.

„Ce e atât de amuzant?”

„Ivan spune că toate mămicile îl folosesc ca să-i facă pe copiii lor să mănânce legume”.

Elizabeth ridică din sprâncene și zâmbi. „Atunci spune-i lui Ivan că mămicile știu cel mai bine”. Zâmbetul i se stinse – mă rog, cel puțin *unele*.

„Spune-i tu”, chicoti Luke.

„Bine”. Elizabeth se uită înspre scaunul gol din fața ei. „De unde vii tu, Ivan?” Se aplecă în față și îi vorbi de parcă i s-ar fi adresat unui copil.

Luke începu să râdă de ea, iar ea se simți stânjenită. „Este din Emul Aranigami”.

Veni rândul lui Elizabeth să râdă. „Zău? Și unde se află asta?”

„Departe, foarte departe”, spuse Luke.

„Cât de departe? Departe, cum ar fi până la Donegal?”³ zâmbi ea.

Lukă dădu din umeri, conversația asta îl plictisea.

„Ei”, Elizabeth se uită la Luke râzând, „cum ai făcut asta?”

„Ce am făcut?”

„Ai luat un cartof din farfuria lui Ivan?”

„Nu l-am luat”, se încruntă Luke, „l-a mâncat Ivan”.

„Nu fi pro –”, însă nu continuă.

Mai târziu, în aceeași seară Luke stătea pe covor în camera de zi, murmurând melodia aceea, în timp ce Elizabeth bea o ceașcă de cafea și se uita la televizor. Nu mai făcuseră asta de multă vreme. De obicei, după ce luau masa de seară, fiecare își vedea de drumul lui. De obicei nu stăteau atâta de vorbă în timpul mesei, dar e adevărat că *de obicei* Elizabeth nu îi făcea pe plac lui Luke, jucând jocuri naive. Începea să regrete ceea ce făcuse. Îl privea pe Luke care, așezat pe covor colora cu creioanele colorate. Pusese o carpetă pe jos ca să nu murdărească covorul și deși nu-i plăcea deloc ca el să se joace în afara camerei de joacă era fericită că se juca cu jucării pe care ea putea măcar să le vadă. Fiecare nor și toate celelalte. Își îndreptă din nou atenția spre emisiunea ei de amenajare a caselor.

„Elizabeth”. Simți atingerea mâinii lui pe umăr.

„Da, Luke?”

„Am desenat asta pentru tine”. Îi înmână o foaie viu colorată. „Sunt eu cu Ivan când ne jucam în grădină”.

Elizabeth zâmbi și studie desenul. Luke scrisese numele deasupra figurilor desenate și fu surprinsă de înălțimea lui Ivan. Era cam de două ori mai înalt ca Luke

³ Donegal – localitate în nordul Irlandei, la Oceanul Atlantic (n.trad.)

și purta un tricou albastru, blue-jeans, pantofi albaștri, avea părul negru și ochii mari albaștri. Chipul era subliniat de ceva care arăta ca o barbă țepoasă iar Luke foarte zâmbitor se ținea de mână cu Ivan. Ea îngheță, neștiind ce să spună. Prietenii imaginari n-ar fi trebuit să aibă aceeași vârstă ca și el?

„Ăă, Ivan e foarte înalt pentru vârsta lui, de doar șase ani, nu crezi?” Poate îl desenase mai mare decât în realitate, pentru că era atât de important pentru el, raționă ea.

Luke se tăvălea pe jos, râzând. „Ivan spune mereu că atunci când ai șase ani nu trebuie să spun *doar* și, oricum, *el* nu are șase ani”. Râdea cu hohote. „E de vârsta ta!”

Elizabeth mări ochii, îngrozită. *De vârsta ei?* Ce fel de prieten imaginar crease nepotul ei?

DOISPREZECE

Prietenii au diverse forme și dimensiuni, asta știm cu toții, așa că de ce ar fi altfel prietenii „imaginari”? Elizabeth nu pricepea ce se petrece. De fapt Elizabeth nu pricepuse *absolut nimic*, pentru că, după câte vedeam eu, nu avea *niciun* prieten. Poate pentru că voia să găsească femeii în vârstă de treizeci și patru de ani care arătau, se îmbrăcau și se purtau ca ea. Puteai să ghicești din expresia de pe chipul ei că se aștepta ca Luke să fi găsit pe cineva aidoma lui, atunci când s-a uitat la desenul pe care-l făcuse Luke cu el și cu mine. Iar așa nu-ți faci prieteni.

Nu este important cum *arătăm*, ci rolul pe care-l jucăm în viața celui mai bun prieten. Prietenii aleg anumiți prieteni pentru că vor să fie în compania lor la momentul respectiv, nu pentru că au înălțimea, vârsta sau culoarea de păr potrivită. Nu se întâmplă mereu așa, dar acesta e motivul pentru care, de exemplu, Luke mă vede pe mine și nu pe colegul meu Tommy, care arată de șase ani și căruia îi curge mai mereu nasul. Ce vreau să spun e că nu mai văd alți bărbați adulți care să intre în contact cu Luke, așa e? Doar pentru că vezi prieteni imaginari, nu înseamnă că îi vezi pe toți. Ai *capacitatea* să-i vezi, dar cum oamenii utilizează doar zece la sută din creier, nu v-ar veni a crede ce alte disponibilități există acolo.

Există atâtea alte lucruri minunate pe care ochii le-ar putea vedea dacă s-ar concentra asupra lor. Viața într-un fel e ca un tablou. O pictură abstractă ciudată. Poți să o privești și să te gândești că nu e decât o imagine neclară. Dar dacă stai și o privești, o privești cu adevărat, te concentrezi asupra ei și îți folosești imaginația, viața devine mult mai mult. Atunci tabloul devine marea, cerul, oamenii, clădirile, un fluture pe o floare sau orice *altceva* decât pata care erai convins o dată că este.

După evenimentele din biroul lui Elizabeth a trebuit să convoc o întâlnire urgentă „Dar DACĂ”. Fac activitatea asta de ani de zile și credeam că le-am văzut pe toate, dar se pare că nu e așa. Faptul că Saoirse m-a văzut și mi-a vorbit m-a pus în încurcătură. Vreau să spun că așa ceva nu s-a mai auzit. OK, deci Luke putea să mă vadă – asta era normal. Elizabeth mă simțea într-un fel sau altul, ceea ce era destul de ciudat, dar începusem să mă obișnuiesc. Dar Saoirse să mă vadă? Desigur, se mai întâmplă să fii văzut de mai mult de o persoană, când faci activitatea asta, dar niciodată de un *adult* și, mai ales niciodată de *doi* adulți. Singura prietenă din cadrul firmei care se ocupa de adulți era Olivia, iar asta nu pentru că era o regulă, dar așa se întâmpla tot timpul. Nu mai știam ce să cred, pe cuvântul meu, așa că i-am spus „șefei” să adune toate persoanele suspecte pentru o întâlnire „Dar DACĂ” neplanificată.

Întâlnirile noastre „Dar DACĂ” erau fixate pentru a discuta situațiile prin care treceam toți zi de zi și pentru a mai da idei și sugestii celor care se aflau într-o situație limită. Eu nu solicitasem niciuna până în acest moment, așa că am văzut că șefa a fost surprinsă când am cerut asta. Numele acestei întâlniri avea un dublu înțeles. Cu toții ne săturasem să fim numiți „prieteni imaginari” de toți oamenii și de mass media, așa că am decis să îi spunem acestei întâlniri Dar Doar Amici Care-s Aici. Mie mi-a venit ideea.

Cei șase care se întâlnesc sunt oamenii cei mai vechi din companie. Când am ajuns în sala întâlnirii „Dar DACĂ” toată lumea râdea și se juca. I-am salutat pe toți, apoi ne-am ocupat locurile așteptând-o pe șefa. Nu ne întâlnim în săli de conferință cu scaune din piele cu miros greu în care nu sunt ferestre. Avem o abordare mai relaxată, care are un efect pozitiv, deoarece cu cât ne simțim mai în largul nostru, cu atât putem participa mai mult. Ne așezăm în cerc pe scaune confortabile. Al meu este un fotoliu în formă de pară. Olivia stă pe un scaun balansoar. Spune că în el îi este mai ușor să tricoteze.

Șefa nu e șefa noastră, dar așa îi spunem noi. Este una dintre persoanele cele mai drăguțe pe care le întâlnești într-o viață de om. *Chiar* le-a văzut pe toate: ea știe tot ce e de știut despre a fi prietenul cel mai bun al cuiva. E răbdătoare și grijulie, ascultă și aude tot ce spun oamenii, mai mult decât oricare altcineva. O cheamă Opal și e frumoasă. Chiar atunci își făcu apariția în cameră într-o rochiță roșie, cu codițe prinse la spate într-un fel de coadă, care îi atârnavă pe umeri. Avea peste tot mici paiete strălucitoare ce străluceau când se mișca. Avea margarete împletite în codițe, ca o tiară, un șirag de margarete la gât și la încheieturile mâinilor. Pe nas purta ochelari rotunzi, purpurii, iar zâmbetul ei era atât de luminos, încât ar fi putut ghida vapoarele să ajungă la țărm într-o noapte întunecată.

„Ce drăguțe margarete, Opal”, spuse încet Calendula, aflată lângă mine.

„Mulțumesc, Calendula”, zâmbi ea. „Le-am făcut azi cu micuța Tara la ea în grădină. Ești tare cochetă azi. Ce culoare splendidă”.

Calendula radia. E cea mai bună prietenă de un car de ani, ca și mine, dar pare de vârsta lui Luke. E mică și blondă, iar azi își ținea părul în bucle, mai degrabă cârlionți, ochii mari albaștri, și purta o rochiță galbenă, de

vară, cu funde de aceeași culoare în păr. Avea pantofi albi sclipitori nou nouți, care ieșeau la iveală de sub scaunul ei din lemn, lucrat manual. Scaunul ei îmi amintea întotdeauna de scaunul din Hansel și Gretel, galben, pictat cu inimioare și acadele.

„Îți mulțumesc, Opal”. Obrajii Calendulei deveniră purpurii. „Merg la un ceai după ce plec de aici, cu noua mea cea mai bună prietenă”.

„O?” Opal ridică sprâncenele, impresionată. „Ce drăguț. Unde are loc?”

„În grădina din spatele casei. A primit un nou set de ceai ieri, de ziua ei”, răspunse ea.

„Splendid. Cum merg lucrurile cu mica Maeve?”

„Foarte bine, mulțumesc”. Calendula lăsă ochii în jos.

Zgomotul de fond al celorlalți se stinse și toată lumea își îndreptă atenția spre Opal și Calendula. Opal nu era genul de persoană care să le spună celorlalți să tacă pentru a începe adunarea. Începea întotdeauna să vorbească încet, știind că ceilalți își vor încheia în curând conversațiile de bună voie și vor fi atenți. Spunea mereu că oamenii nu au nevoie decât de timp ca să descopere singuri lucrurile care îi interesează.

Opal o privea pe Calendula, care se juca cu o panglică de pe rochița ei.

„Maeve tot îți vorbește de sus, Calendula?”

Calendula încuviință, privind cu tristețe. „Îmi spune tot timpul ce să fac, iar atunci când strică ceva și părinții ei se înfurie, dă vina pe mine”.

Olivia, o foarte bună prietenă care arăta ca o bătrânică, și care se legăna în scaunul ei balansoar în timp ce croșeta, scoase un țț-țț dezaprobat.

„Știi de ce face Maeve asta, așa-i, Calendula?”, spuse blând Opal.

Calendula făcu semn din cap că da. „Faptul că sunt acolo cu ea îi dă posibilitatea să fie responsabilă și ea

oglindește comportamentul părinților ei. Înțeleg de ce o face și importanța acestui lucru, dar acest fel de tratament zi de zi devine un pic descurajator uneori”.

Toată lumea dădu din cap în semn de aprobare. Toți trecusem prin asta la un moment dat. Majoritatea copiilor mici ne domină, deoarece e singura lor posibilitate să o facă fără a da de necaz.

„Nu va mai face asta mult timp, știi asta, Calendula”, spuse Opal pe un ton încurajator, iar Calendula încuviință, bucele săltând în sus și în jos.

„Bobby”. Opal se întoarse spre un băiețel care stătea pe un skateboard cu șapca pusă invers. Se dădea înainte și-napoi ascultând conversația. Auzindu-și numele se opri. „Trebuie să încetezi jocurile la calculator cu micuțul Anthony. Știi de ce, nu?”

Băiețelul cu față de înger încuviință, iar când începu să vorbească, vocea lui era mult mai matură decât vârsta aparentă de șase ani. „Pentru că Anthony are numai trei ani și n-ar trebui să fie forțat să se conformeze rolurilor de gen. Are nevoie să se joace cu jucării care-i permit să ia controlul, jucării flexibile, care nu fac doar un singur lucru. Prea multe jucării de alt gen îi vor opri evoluția”.

„Cu ce fel de lucruri crezi că ar trebui să se joace?”, întrebă Opal.

„Păi o să încerc să ne jucăm cu, ăă, practic nimic, astfel încât să putem să facem dialoguri imaginare, sau să folosim cutii, ustensile de gătit sau rola goală de la hârtia igienică.

La ultimele cuvinte toți am izbucnit în râs. Rolele de hârtie igienică sunt preferatele mele. Poți face atât de multe cu ele.

„Foarte bine, Bobby. Încearcă să ții minte lucrul ăsta când Anthony mai încearcă să se joace la calculator. Așa cum face Tommy...” Se opri, privind în jur. „Dar, unde e Tommy?”

„Iertați-mă că am întârziat”, se auzi o voce puternică, de la ușă. Tommy își făcu apariția cu umerii lăsați și brațele atârând ca un om cu cincizeci de ani mai bătrân decât el. Avea noroi pe față, pete de iarbă pe genunchi și pe fluierul piciorului, tăieturi, coji și noroi pe coate. Se prăbuși în fotoliul în formă de pară, făcând un zgomot din gură.

Opal râse. „Bun venit, Tommy. Ocupat, ocupat?”

„Da”, răspunse Tommy mândru. „Eu și Johnno am fost în parc și am dezgropat râme”. Își șterse cu mâna nasul plin de muci.

„Căh”, Calendula strâmbă din nas dezgustată și își trase scaunul mai aproape de Ivan.

„În regulă, prințesă”, clipi Tommy din ochi către Calendula, rezemându-și picioarele pe masa din fața lui. Pe masă se aflau băuturi acidulate și biscuiți cu ciocolată.

Calendula făcu ochii mari și își mută privirea de la el, concentrându-și atenția la Opal.

„Deci John e la fel ca de obicei”, concluzionează Opal, amuzată.

„Mda, tot mă vede”, replică el, de parcă ar fi fost cine știe ce victorie. „Are o problemă cu cei care-l intimidează, Opal, iar acum a trecut în faza secretelor, nu le mai spune părinților”. Dădu trist din cap. „Îi este teamă că îl vor critica sau vor interveni, ceea ce va înrăutăți lucrurile și îi este rușine că a permis să se întâmple asta. Toate emoțiile tipice care țin de intimidare”. Își umplu gura cu dulciuri.

„Și ce ai de gând să faci?”, întrebă Opal îngrijorată.

„Din nefericire, ceea ce se întâmpla înainte de venirea mea este că John trăia o intimidare cronică. Dezvoltase un model de a se conforma solicitărilor nedrepte ale celor pe care îi percepea ca fiind mai puternici și începuse să se identifice cu un timid și să devină chiar el așa. Dar n-o să-l las să mă dea la o parte”, spuse aspru Tommy. „Am

lucrat la ipostaza asta, voce și contact vizual – după cum știți aceste lucruri spun multe atunci când ești vulnerabil. Îl învăț să fie vigilent la indivizii suspicioși și în fiecare zi trecem în revistă o listă de atribute posibile”. Se lăsă pe spate și își sprijini capul cu mâinile. „Lucrăm împreună pentru a-și dezvolta un simț matur al dreptății”.

„Și dezgropați râme”, adăugă Opal cu un zâmbet.

„Întotdeauna rămâne timp de dezgropat râme, nu-i așa, Ivan?”, îmi făcu Tommy cu ochiul.

„Jamie-Lynn”. Opal se întoarse spre o fetiță care purta o salopetă de blue-jeans și pantofi de sport murdari. Avea părul tuns scurt și se legăna pe o minge de fotbal. „Cum se mai descurcă mica Samantha? Sper că nu mai săpați gropi în grădina mamei ei”.

Jamie-Lynn era băiețoasă și își vâra prietenii în bucluc, în timp ce Calendula mergea cel mai adesea la ceaiuri, în rochițe frumoase, jucându-se cu Barbie și My Little Pony. Jamie Lynn deschise gura și începu să bolborosească într-un limbaj ciudat.

Opal ridică o sprânceană. „Deci văd că tu și Samantha încă mai vorbiți pe limba voastră”.

Jamie-Lynn încuviință.

„Bine, dar ai grijă. Nu este o idee bună să continuați așa multă vreme”.

„Nu-ți face griji, știu că Samantha învață să vorbească în propoziții și își dezvoltă memoria, așa că nu voi continua”, spuse Jamie-Lynn, întorcându-se la limbajul normal. Vocea ei deveni tristă. „Samantha nu mă putea vedea de dimineată, când s-a trezit. Dar pe la prânz m-a văzut”.

Toată lumea se întristă pentru Jamie-Lynn și am compătimit-o, pentru că știam ce simte. Era începutul sfârșitului.

„Olivia, ce mai face doamna Cromwell?”, întrebă Opal cu blândețe.

Olivia se opri din croșetat și din balansat și clătină din cap tristă. „Nu mai are mult. Am avut o conversație grozavă aseară despre o excursie de o zi pe care a făcut-o cu familia ei acum șaptezeci de ani la plaja Sandymount. Asta a bine-dispus-o. Dar imediat ce a spus familiei sale azi dimineață că a vorbit despre asta cu mine, au plecat cu toții. Ei cred că le vorbește de mătușa ei, Olivia, care a murit acum patruzeci de ani și sunt convinși că a luat-o razna. În orice caz, voi sta cu ea până la capăt. După cum am spus, nu mai are mult, iar familia a vizitat-o doar de două ori în ultima lună. Nu e atașată de nimeni”.

Olivia își făcea mereu prieteni în spitale, aziluri și case de bătrâni. Se pricepea la astfel de lucruri, să ajute oamenii să-și depene amintirile pentru a-și umple timpul, dacă nu puteau să doarmă.

„Mulțumesc, Olivia”, zâmbi Opal, apoi se întoarse către mine. „Deci, Ivan, cum mai merg treburile pe Aleea Cercelușilor? Care e problema? Micuțul Luke pare să se descurce bine”.

M-am așezat mai comod pe fotoliul lunguiet pe care stăteam. „Mda, el e bine. Mai trebuie să lucrăm la unele lucruri, cum ar fi sentimentele lui vizavi de familie, dar nimic cutremurător”.

„Bun”. Opal părea mulțumită.

„Dar nu aici este problema”. Am privit de jur împrejur pe toată lumea. „*Mătușa* lui, care l-a adoptat, are *treizeci și patru* de ani și uneori îmi simte *prezența*”.

Toată lumea oftă și se privi îngrozită. Știam că vor reacționa astfel.

„Dar asta nu e totul”, am continuat, încercând să nu dramatizez prea mult deoarece, până la urmă, era problema mea. „Mama lui Luke, care are *douăzeci și doi* de ani a venit azi la biroul lui Elizabeth, m-a *văzut* și a *vorbit* cu mine!”.

Iarăși un oftat – cu excepția lui Opal, care-mi făcu din ochi, atotștiutoare. M-am simțit mai bine când am văzut asta, deoarece știam că Opal va ști ce să facă. Știa întotdeauna să mă scoată din încurcătură.

„Unde era Luke când tu erai în biroul lui Elizabeth?” întrebă Opal, cu un zâmbet mijind în colțul durii.

„La ferma bunicului lui”, am explicat. „Elizabeth n-a vrut să mă lase să ies din mașină ca să merg cu el pentru că îi era teamă că tatăl ei se va înfuria fiindcă Luke are un prieten pe care el nu îl poate vedea”. Spusesem totul fără să respir.

„Și de ce nu te-ai întors la Luke când ai ajuns la birou?” întrebă Tommy, care stătea răsturnat pe fotoliul lui, cu brațele încrucișate după cap.

Opal avu iarăși o sclipire în ochi. Ce pune la cale?

„Pentru că”, am început eu.

„Pentru că de ce?” întrebă Calendula.

Acum începuse și ea?

„Cât de departe e ferma de birou?” întrebă Bobby.

De ce îmi puneau toate aceste întrebări? Lucrul cel mai important nu era cum erau în stare oamenii aceia să mă simtă?

„Cu mașina faci două minute, dar pe jos sunt douăzeci de minute”, am explicat, încurcat. „Ce e cu toate întrebările astea?”

„Ivan”, râse Olivia, „nu mai face pe prostul. Știi cum să-ți găsești prietenul când ești separat de el. Douăzeci de minute de mers pe jos nu se compară cu ce ai făcut pentru a ajunge la ultimul prieten al tău”. Ea chicoti.

„Ah, lăsați-o baltă”, am ridicat mâinile, neputincios. „Încercam să-mi dau seama dacă Elizabeth mă vede sau nu. Știți, nu înțelegeam ce se petrece. Așa ceva nu s-a mai întâmplat”.

„Nu-ți face griji, Ivan”, zâmbi Opal, iar când vorbi din nou avea o voce mieroasă. „E rar. Dar s-a mai întâmplat”.

Toți oțtară iarăși.

Opal se ridică, își strânse dosarele și se pregăti să părăsească întâlnirea.

„Unde pleci? Încă nu mi-ai spus ce să fac”.

Opal dădu la o parte roșeața sfielnică iar ochii ei ciocolatii mă priviră fix. „Aceasta nu e deloc o urgență, Ivan. Nu am ce sfaturi să îți dau. Va trebui să ai încredere în tine că atunci când va veni timpul vei lua decizia corectă”.

„Ce decizie?” Despre ce?”, am întrebat, simțindu-mă și mai dezorientat decât la început.

Opal zâmbi cu subînțeles. „Când va veni timpul, vei ști. Baftă”. Și acestea fiind zise părăsi adunarea, lăsându-i pe toți privindu-mă încurcați. Fetele lor albe spuneau suficient de mult pentru a nu le cere vreun sfat.

„Îmi pare rău, Ivan; și eu aș fi la fel de dezorientată ca și tine”, spuse Calendula, ridicându-se în picioare și netezindu-și crețurile rochiei ei de vară. Mă îmbrățișă și mă sărută pe obraz. „Acum mai bine plec, altfel o să întârzii”.

O priveam cum se îndrepta spre ușă, cu buclele ei blonde săltând la fiecare pas. „Să te distrezi la ceai!”, am strigat.

„Să iau decizia corectă”, mormăii ca pentru mine, gândindu-mă la ce spusese Opal. „Decizia corectă referitor la ce?” Apoi un gând mă făcu să îngheț. Și dacă nu luasem decizia corectă?

Oare cineva avea de suferit?

TREISPREZECE

Elizabeth se dădea lin pe balansoarul din grădină. Ținea în mâini o ceașcă aburindă de cafea, acoperind cu degetele ei subțiri cana de culoarea lămâiului verde. Soarele apunea încet-încet, iar răcoarea ieșea pe furiș din ascunzătoare pentru a-i lua locul. Ea privi în sus spre cer, o viziune perfectă de nori pufoși, roz, roșietici și oranj, ca o pictură în ulei. O lumină de chihlimbar se ivi dindărătul muntelui în fața ei, ca lumina aceea secretă, care venea de sub pătura lui Luke când citea în pat cu o lanternă. Respiră adânc în aerul răcoros.

Cer roșu la asfințit, auzi o voce din mintea ei.

„Păstori fericiți”⁴, șopti ea încet.

O briză ușoară se simți, de parcă și aerul ar fi oftat, ca și ea. Stătea afară de mai bine de o oră. Luke era sus în casă, jucându-se cu prietenul lui, Sam, după ce își petrecuse ziua la bunicul lui. Ea îl aștepta să sosească pe tatăl lui Sam, pe care nu-l văzuse niciodată, să vină să îl ia. De obicei Edith era cea care se întâlnea cu părinții copiilor, așa că Elizabeth nu aștepta deloc cu nerăbdare discuțiile despre copii.

Era zece fără un sfert, dar lumina făcea să pară că e zi. Se legăna înainte și-napoi, luptându-se cu lacrimile care

⁴ Red sky at night, sheperd's delight (proverb)-n.tr.

amenințau să cadă, cu un nod în gât care parcă tot creștea, ținând parcă cu forța gândurile care amenințau să îi întunece mintea. Simțea că se luptă cu întreaga lume care amenința să îi pună planurile în pericol. Se lupta cu oamenii care se auto-invatau în lumea ei, fără a-i cere permisiunea; se lupta cu Luke și felul lui copilăresc de-a fi, cu sora ei și problemele acesteia, cu Poppy și ideile ei la serviciu, Joe și cafeneaua lui, cu firmele concurente. Simțea că luptă, luptă neîncetat. Iar acum trebuia să lupte până și cu propriile emoții.

Se simțea de parcă luptase o sută de runde în ring, de parcă ar fi luat fiecare pumn, ghiont și lovitură de picior de la oponentii ei. Acum obosise. O dureau mușchii, apărarea ei slăbise, iar rănilor nu i se mai vindecau așa ușor. O pisică sări de pe zidul înalt care o despărțea pe Elizabeth de vecinii ei și ateriză în curtea ei. Întoarse capul în direcția lui Elizabeth; ținea bărbia ridicată, iar ochii îi sclipeau în întuneric. Pășea ușor pe iarbă, fără nicio grijă. Atât de sigură pe sine, de încrezătoare, plină de importanță. Sări pe zidul din partea opusă și dispăru în noapte. Îi invidia capacitatea de a veni și a pleca după cum îi făcea plăcere, fără să datoreze nimic nimănui, nici chiar celor apropiați, care o iubeau și aveau grijă de ea.

Elizabeth coborî piciorul în pământ pentru a-și lua avânt. Balansoarul scârțâi. În depărtare muntele părea în flăcări, pe măsură ce soarele dispărea la orizont. De partea cealaltă luna plină îl aștepta să dispară complet, pentru a intra în scenă. Greierii continuau să țârâie, ultimii copii alergau în case, căci se făcea noapte. Se auzeau motoarele mașinilor care se opreau, portierele trântite, ușile caselor se încuiau, ferestrele se închideau, iar perdelele erau trase. Apoi se făcu tăcere, iar Elizabeth fu din nou singură, simțindu-se ca un vizitator în propria ei grădină, care începuse o altfel de viață la căderea nopții.

În minte începură să se deruleze evenimentele de peste zi. La vizita lui Saoirse se opri. O derulă iar și iar, volumul crescând la fiecare repetare. *Te părăsesc toți până la urmă, nu-i așa, Lizzie?* Propoziția asta se repeta ca un disc stricat. O simțea ca pe un deget care-i străpungea pieptul. Tot mai apăsător, mai întâi zdrelindu-i pielea, apoi sfâșiind-o, străpungând-o tot mai tare, ajungând în cele din urmă la inima ei. Locul unde o durea cel mai mult. Briza sufla și parcă îi înțepa rana deschisă.

Ținu ochii strâns închiși. Pentru a doua oară în acea zi Elizabeth plânga. *Te părăsesc toți până la urmă, nu-i așa, Lizzie?*

Se repeta neîncetat, de parcă ar fi așteptat vreun răspuns de la ea. Mintea îi explodă. DA! strigă. Da, până la urmă toți o părăseau. Fiecare om, de fiecare dată. Fiecare persoană care reușise vreodată să îi însenineze ziua și să-i înveselească inima dispăruse, la fel ca pisica în noapte. Ca și cum fericirea nu era decât un fel de tratație de duminică, cum ar fi înghețata. Mama ei procedase la fel ca soarele astă seară: o părăsise, luându-i lumina și căldura și lăsându-i frigul și întunericul.

Unchii și mătușile care îi vizitau și îi ajutau fie se mutau, fie mureau. Profesorii prietenoși de la școală erau doar cât timp ținea anul școlar; prietenii de la școală evoluau și încercau să se regăsească pe sine. Mereu plecau oamenii cei mai buni, cărora nu le era teamă să zâmbească sau să iubească.

Elizabeth stătea cu brațele încercuite în jurul genunchilor și plânga, ca o fetiță care căzuse și se julise. Ar fi vrut să vină mama ei și să o ridice de jos, să o ia în brațe și să o așeze pe masa din bucătărie în timp ce ea îi pune plasturele. Iar apoi, așa cum făcea de obicei, să o ia în brațe și să danseze prin toată camera și să-i cânte până ce durerea era uitată, iar lacrimile nu mai curgeau.

Își dorea ca Mark, marea ei iubire, să o ia în brațe, niște brațe uriașe, în care să simtă că se pierdea. Voia să fie înconjurată de iubirea lui, în timp ce el o legăna încet și ușor, ca de obicei, făcându-i jurăminte șoptite și trecându-și degetele prin părul ei. Credea tot ce îi spunea. O făcuse să creadă că totul va fi bine și, stând în brațele lui știa că așa va fi, *simțea* că așa e.

Cu cât își dorea mai mult, cu atât plângea mai mult, pentru că realiza că e înconjurată de un tată care nu putea să o privească în ochi de teamă că și-ar putea aminti de soția lui, de o soră care uitase de propriul fiu și de un nepot care o privea în fiecare zi plin de speranță cu ochii lui mari, albaștri, care *cerea* doar să fie iubit și alintat. Sentimente pe care ea nu le primise îndeajuns de mult încât să le împărtășească cu ceilalți.

Și cum stătea Elizabeth acolo, plângând și legănându-se, tremurând în răcoarea serii, se întrebă de ce permisesese ca o propoziție spusă de buzele unei fete care nu primise niciodată suficiente sărutări de iubire, nu simțise îmbrățișări călduroase, sau care nu lăsase să îi iasă din gură vorbe de iubire, să fie cea ale cărei ghionturi și lovituri să o pună la pământ. Așa cum făcuse cu bucata aceea de mătase neagră din biroul ei.

Blestemată fie Saoirse. Blestemată să fie ea și ura ei pentru viață, blestemată pentru nepăsarea față de ceilalți și lipsa de respect față de sora ei. Blestemată să fie ea pentru că nu încerca deloc ceea ce Elizabeth încerca cu ea din tot sufletul. De unde avea puterea să vorbească cu atâta obrăznicie? Cum de putea să insulte cu atâta ușurință? Iar vocea interioară a lui Elizabeth îi amintea că nu erau vorbe spuse la beție, nu fuseseră nicicând vorbe de bețiv. Era suferința.

Suferința lui Elizabeth striga în noapte. „Ajutor”, strigă ea încet, acoperindu-și fața cu palmele. „Ajutor, ajutor, ajutor...”, șoptea ea printre suspine de plâns.

O lumină care venea de la ușa întredeschisă a bucătăriei o făcu să sară în picioare, de acolo de unde stătea în genunchi. În pragul ușii stătea un bărbat, luminat ca un înger de lumina venită din bucătăria din spatele lui.

„O”. Elizabeth avea un nod în gât, iar inima îi bătea năvalnic, de teamă să nu fie prinsă așa. Își șterse apăsător ochii și își netezi părul ciufulit. Se ridică în picioare. „Trebuie să fii tatăl lui Sam”. Vocea încă îi tremura de la emoția de care încă era cuprinsă. „Eu sunt Elizabeth”.

Se lăsă o tăcere. Probabil că el se întreba oare ce fusese în mintea lui când își lăsase fiul de șase ani în grija acestei femei, o femeie care își lăsa nepotul de șase ani să deschidă singur ușa de la intrare, noaptea la ora zece.

„Îmi pare rău, nu am auzit soneria”. Își trase puloverul mai strâns pe corp și își încrucișă brațele. Nu voia să ajungă la lumină. Nu voia ca el să vadă că plânsese. „Sunt sigură că Luke i-a spus lui Sam că ești aici, dar...” *Dar ce, Elizabeth?* „...dar, oricum, mă duc să-l chem”, bolborosi ea. Merse prin iarbă spre casă cu capul în jos, frecându-și fruntea cu palma, pentru a-și ascunde ochii.

Când ajunse la ușa din bucătărie, încercă să privească în lumină, dar ținu capul în jos, nevrând să-și încrucișeze privirile cu bărbatul. Nu văzu decât o pereche de pantofi de sport bleumarin Converse și partea de jos a unei perechi decolorate de blue-jeans.

PAISPREZECE

„Sam, a venit tatăl tău să te ia!”, strigă Elizabeth fără vlagă, privind în sus, către scări. Nu primi niciun răspuns, se auzi doar lipăitul unor piciorușe pe hol. Ea oftă și se privi în oglindă. Nu recunoștea femeia pe care o vedea. Avea fața roșie și umflată, părul răvășit de vânt și ud pentru că își trecuse mâinile pline de lacrimi prin el.

Luke apăru în capul scărilor, somnoros și îmbrăcat în pijamaua cu Spiderman, pe care nu o lăsase să o spele, ascunzând-o în spatele ursulețului preferat, George, pentru a o proteja. Se freca la ochi obosit cu pumnișorii și se uita la ea neînțelegând ce se petrece.

„Hîi?”

„Luke, se spune poftim, nu hîi, îl corectă Elizabeth, apoi se întrebă, având în vedere starea în care se afla ea, dacă mai conta cum vorbea. „Tatăl lui Sam îl așteaptă, vrei să-i spui să coboare?”

Luke, se scărpină în cap uimit. „Dar”, se opri el și se frecă obosit pe față.

„Dar ce?”

„Tatăl lui Sam a venit și l-a luat când erai în gră—”.

Se opri ținut de privirea de dincolo de umărul lui Elizabeth.

Fața lui Luke se luminează de un zâmbet știrb. „A, bună, tatăl lui Sam”. El chicotea nestăpânit. „Sam o să coboare imediat”, râse el și o luă la goană pe scări.

Elizabeth nu avu încotro și se întoarse încet să dea ochii cu tatăl lui Sam. Nu îl putea evita în timp ce el se afla în casa ei, așteptându-și fiul. La prima vedere observă că îl privea uluit pe Luke, care urca scările în goană, chicotind. El întoarse capul spre ea, fiind evident îngrijorat. Se sprijinea de tocul ușii, cu mâinile vârate în buzunarele din spate ale unei perechi de blue-jeans prespălați, purtând un tricou albastru, iar smocuri de păr negru ieșeau de sub șapca albastră. În ciuda vestimentației tinerești, presupunea că e de vârsta ei.

„Nu te îngrijora pentru Luke”, spuse Elizabeth, ușor încurcată de comportamentul nepotului ei. „E doar un pic mai agitat în seara asta și”, ea rostea cuvintele foarte repede, „îmi pare rău că m-ai prins într-o pasă proastă în grădină”. Își îmbrățișă corpul, într-un gest protector. „De obicei nu sunt așa”. Își șterse ochii cu o mână tremurătoare și apoi își împreună mâinile, pentru a-și ascunde tremuratul. Era foarte copleșită de propriile emoții, lucru care o dezorienta.

„Nu-i nimic”, răspunse vocea blândă, baritonală. „Cu toții avem zile proaste”.

Elizabeth înghiți în sec și încercă în van să-și amintească care fusese ultima ei zi bună. „Edith e plecată. Sunt sigură că te-ai mai văzut cu ea, de aceea nu ne-am întâlnit până acum”.

„A, Edith –”, zâmbi el – „Luke a pomenit de multe ori despre ea. E foarte atașat de ea”.

„Da”, zâmbi Elizabeth slab, întrebându-se dacă Luke pomenise și de ea vreodată. „Vrei să iei loc?” Ea se îndreptă spre camera de zi. După ce îl întrebă dacă vrea să bea ceva se întoarse din bucătărie cu un pahar de lapte

pentru el și un espresso pentru ea. Se opri la ușa camerei de zi, surprinzându-l cum se învârtea în scaunul rotativ din piele. Privindu-l, nu-și putu opri un zâmbet.

Văzând-o la ușă îi zâmbi și el, se opri din învârtit, luă paharul din mână ei și se mută pe canapeaua din piele. Elizabeth luă loc pe scaunul ei obișnuit, atât de uriaș, încât aproape că o înghițea, iar ea se ura pentru că spera că pantofii lui n-o să-i murdărească covorul crem.

„Îmi pare rău, nu știu cum te cheamă”, spuse ea, încercând să însuflețească tonul trist din vocea ei.

„Mă numesc Ivan”.

Ea vărsă cafea pe ea, înecându-se. Ivan veni imediat lângă ea ca să o bată pe spate. Privea concentrat, drept în ochii ei. Ridurile de pe frunte îi trădau îngrijorarea. Elizabeth tuși, simțindu-se prost, își desprinsе privirea și își dresе vocea. „Stai liniștit, sunt bine”, murmură ea. „Doar că e amuzant că te numești Ivan pentru că –” Dar se opri. Ce putea să spună? Să-i spună unui străin că nepotul ei avea vedenii? În ciuda a ceea ce citise pe internet, încă nu era sigură că acest comportament al lui putea fi considerat normal. „A, e o poveste lungă”. Dădu din mână a lehamite și privi într-o parte luând o altă sorbitură. „Și cu ce te ocupi, Ivan, nu te superi că te întreb?” Cafeaua caldă i se scurgea prin corp, umplând-o cu un sentiment familiar, plăcut. Simțea că își revine și iese din coma tristeții.

„Poți să spui că mă ocup să-mi fac prieteni, Elizabeth”.

Ea dădu din cap înțelegător. „Ca noi toți, Ivan”.

El reflectă la această idee.

„Și cum se numește firma ta?”

Ochii lui sticliră. „E compania perfectă. Îmi place ceea ce fac”.

„Compania Perfectă?” se încruntă ea. „N-am auzit. Are sediul aici, în Kerry?”

Ivan făcu cu ochiul. „Are sedii peste tot, Elizabeth”.

Elizabeth ridică din sprâncene. „E internațională?”

Ivan dădu din cap afirmativ și luă o înghițitură de lapte.

„Și care e obiectul de activitate al companiei?”

„Copiii”, spuse el repede. „În afară de Olivia care lucrează cu vârstnicii, dar eu lucrez cu copiii. Vezi tu, îi ajut. Mă rog, până acum m-am ocupat de copii, dar acum se pare că ne extindem... cred...” Se opri, bătu paharul cu unghiile și se încruntă undeva, în zare.

„A, ce frumos”, zâmbi Elizabeth. Asta explica hainele de adolescent și firea jucăușă. „Cred că dacă vezi oportunități pe o altă piață trebuie să te îndrepti într-acolo, nu-i așa? Să extinzi compania și să-ți mărești profitul. Eu caut întotdeauna astfel de modalități”.

„Ce piață?”

„Vârstnicii”.

„Au o piață? Ce grozav, mă întreb când are loc. Duminica, presupun? Întotdeauna poți să găsești câteva chilipiruri ici și colo, nu-i așa? Tatăl fostului meu prieten foarte bun, Barry cumpăra mașini la mâna a doua și le repara. Iar mama lui cumpăra perdele și le transforma în îmbrăcăminte. Parcă era din Sunetul Muzicii și e un lucru bun că trăiește aici, pentru că duminica voia să „urce fiecare munte”, iar pentru că Barry era cel mai bun prieten, trebuia să o fac, înțelegi. Deci când se desfășoară? Nu filmul, vreau să spun piața.

Elizabeth aproape că nu-l asculta; mintea ei se retrăsese în meditație. Nu se putea abține.

„Te simți bine?”, întrebă vocea blândă.

Ea ridică privirile de pe fundul ceștii de cafea și îl privi. De ce părea că îi pasă atât de mult? Cine era străinul acesta cu voce blândă, în prezența căruia se simțea în largul ei? Fiecare sclipire din ochii lui albaștri îi făcea pielea de găină, privirea lui te hipnotiza, iar tonul din

vocea lui era ca un șlagăr pe care vrei să-l cânti și îl ascuți iar și iar. Cine era bărbatul acesta care intrase în casa ei, punând exact întrebările potrivite, cele pe care nici măcar familia ei nu i le putea pune? *Te simți bine?* Ei? Se simțea bine? Învârtea cafeaua din ceașcă și o privea cum se lovea de pereți și se împrăștia, ca marea lângă stâncile din Sleah Head. Reflectă un timp la asta și ajunsese la concluzia că ultima dată când auzise aceste cuvinte spuse de cineva se întâmplase cu mulți ani în urmă, iar răspunsul fusese nu. Nu se simțea bine.

Se săturase să îmbrățișeze perne, să-și pună mai multe păături ca să-i țină de cald și să retrăiască momente romantice doar în visele ei. Se săturase să spere asta în fiecare zi, așa că putea trece la următoarea. Sperând că va fi o zi mai bună, mai ușoară. Dar nu era așa. Muncea, plătea facturile și mergea la culcare, dar nu dormea niciodată. În fiecare dimineață greutatea de pe umerii ei era tot mai mare și în fiecare dimineață își dorea să vină noaptea mai repede ca să se poată întoarce în pat și să îmbrățișeze pernele și să se învelească în căldura păturilor moi.

Se uita la străinul amabil, cu ochi albaștri care o privea și văzu în ochii lui mai multă grijă față de ea, decât în ochii oricărei alte persoane pe care o cunoștea. Voia să-i spună cum se simte, să-l audă spunând că totul va fi bine, că nu mai era singură și că vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți și că... Se opri. Vise, dorințe și speranțe nerealiste. Trebuia să-și oprească mintea să mai hoinărească pe căile acelea. Avea un serviciu bun, iar ea și Luke erau sănătoși. Asta era tot ce avea nevoie. Se uită spre Ivan și se gândi ce să-i răspundă la întrebare. Oare se simțea bine?

El luă o înghițitură de lapte.

Ea îi zâmbi și izbucni în râs, pentru că deasupra buzei lui era o mustață de lapte atât de mare, încât îi ajungea aproape de nări. „Da, mulțumesc, Ivan, mă simt bine”.

El nu arăta prea convins de asta, în timp ce se ștergea la gură și, după ce o studie un timp, vorbi. „Iar tu faci amenajări interioare?”

Elizabeth se încruntă. „Da, de unde știi?”

Lui Ivan îi jucau ochii în cap. „Eu știu totul”.

Elizabeth zâmbi. „Ca toți bărbații”. Se uită la ceas. „Nu știu ce face Sam. Soția ta o să creadă probabil că v-am răpit pe amândoi”.

„A, nu sunt căsătorit”, răspunse iute Ivan. „Fetele, îh!”
Făcu o strâmbătură.

Pe Elizabeth o pufni râsul. „Îmi pare rău, nu știam că tu și Fiona nu sunteți împreună”.

„Fiona?” Ivan o privea fără să înțeleagă.

„Mama lui Sam?”, întrebă Elizabeth, stânjenită.

„A, ea?” Ivan iarăși se strâmbă. „În *niciun caz*”. Se aplecă în față pe canapeaua de piele care scârțâi sub pantalonii lui. Un sunet care-i era familiar lui Elizabeth. „Știai că face un fel de mâncare de pui cu un gust *îngrozitor*? Sosul strică totul”.

Elizabeth se trezi din nou râzând. „Nu e un motiv obișnuit ca să-ți displacă cineva”, dar coincidență sau nu, și Luke se plânsese de același lucru, când luase masa la Sam în weekend.

„Ba este, dacă nu-ți place puiul”, răspunse Ivan cu sinceritate. „Puiul e, de departe, mâncarea mea preferată”, zâmbi el.

Elizabeth încuviință, încercând să-și reprime râsul.

„De fapt este cu adevărat *carnea* de pasăre preferată”.

Atât i-a trebuit. O umflă râsul din nou. Probabil că Luke împrumutase unele dintre frazele lui.

„Ce e?”, zâmbi larg Ivan, dând la iveală un set de dinți albi, strălucitori.

„Tu”, spuse Elizabeth, încercând să se liniștească și să-și potolească râsul. Nu-i venea a crede că se comportă așa cu un necunoscut.

„Ce e cu mine?”

„Ești amuzant”, zâmbi ea.

„Tu ești frumoasă”, spuse el pe un ton liniștit, iar ea ridică ochii, privindu-l surprinsă.

Se înroși toată. Cum putea să spună așa ceva? Se lăsă o altă tăcere, stânjenitoare, în ceea ce o privea, căci se gândea dacă să se simtă insultată sau nu. Oamenii făceau rar astfel de comentarii la adresa lui Elizabeth. Nu prea știa cum ar trebui să reacționeze.

Privind pe furiș la Ivan, văzu intrigată că el nu era deloc înmărmurit sau pus în încurcătură. Ca și cum ar fi spus lucrurile acestea în fiecare zi. Probabil că așa făcea un bărbat ca el, se gândi ea cinică. Un cuceritor, asta era. Deși, oricât îl privea cu un dispreț forțat, nu putea fi convinsă să creadă asta. Omul acesta nu o cunoștea, o văzuse pentru prima oară acum zece minute, îi spusese că e frumoasă și stătea așezat în camera de zi, ca și cum ar fi fost cel mai bun prieten al ei, privind prin cameră, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai interesant pe care îl vedea. Era atât de prietenos, îți era ușor să-i vorbești, ușor să-l asculți și în ciuda faptului că îi spusese că e frumoasă, când ea era îmbrăcată cu niște vechituri, avea pleoapele roșii și părul gras, nu o făcea să se simtă penibil. Pe măsură ce ședeau în tăcere ea realizează că îi făcuse un compliment și nimic altceva.

„Îți mulțumesc, Ivan”, spuse ea politicos.

„Și eu îți mulțumesc”.

„Pentru ce?”

„Ai spus că sunt amuzant”.

„A, da. Păi, ăă... cu plăcere”.

„Nu primești prea des complimente, nu-i așa?”

Elizabeth ar fi trebuit să țâșnească în picioare chiar atunci și acolo, și să-l poștească afară din casa ei pentru că era atât de băgăreț, dar nu o făcea, deoarece, cu cât se

gândea că, tehnic, după propriile ei reguli, ar fi trebuit să fie deranjată de remarcă asta, nu era. Oftă. „Nu, Ivan, nu prea”.

El îi zâmbi. „Fie ca acesta să fie primul dintr-o lungă serie”.

El o privea fix, iar ea simțea că i se încleștează fața, încercând să-i susțină privirea atât de mult. „Sam stă la tine în seara asta?”

Ivan dădu ochii peste cap. „Sper că nu. Pentru un băiețel care are doar șase ani, sforăie îngrozitor de tare”.

Elizabeth zâmbi. „Nu trebuie să spui *doar* când e vorba de șase –”. Se opri și mai luă o înghițitură de cafea.

El ridică din sprâncene. „Ce-a fost asta?”

„Nimic”, murmură ea. În timp ce Ivan privea camera de jur-împrejur Elizabeth îi mai aruncă o privire pe furiș. Nu-și putea da seama ce vârstă avea. Era înalt și musculos, bărbat, dar cu un farmec copilăresc. O zăpăcea. Se hotărî să o ia de-a dreptul.

„Ivan, mă frământă ceva”. Respiră adânc pentru a pune întrebarea.

„N-ai de ce. Nu trebuie să te frământă niciodată”.

Elizabeth simți că se încruntă și zâmbește în același timp. Se vedea de pe fața ei că o încurcă această întrebare. „Bine”, rosti ea rar, „te superi dacă te întreb câți ani ai?”

„Nu”, spuse el încântat. „Nu mă supăr defel”.

Tăcere.

„Deci?”

„Deci, ce?”

„Câți ani ai?”

Ivan zâmbi. „Să zicem că o anumită persoană mi-a spus că sunt de vârsta ta”.

Elizabeth râdea. Se gândise și ea la același lucru. Era evident că Ivan nu fusese scutit de comentariile lipsite de subtilitate ale lui Luke.

„Copiii te mențin tânăr, Elizabeth”. Vocea lui devenise serioasă, ochii adânci și gânditori. „Serviciul meu constă în a avea grijă de copii, a-i ajuta să se descurce și a fi alături de ei”.

„Ești asistent social?”, întrebă Elizabeth.

Ivan căzu pe gânduri. „Cred că ai putea să-mi spui asistent social, prieten de profesie, călăuză...”. Ridică mâinile și dădu din umeri. „Știi, copiii sunt cei care știu exact ce se petrece pe lume. Ei văd mai multe decât adulții, cred în mai multe, sunt cinstiți și îți spun întotdeauna, dar întotdeauna ce părere au despre tine”.

Elizabeth dădu din cap o dată cu el. Era evident că-și iubea meseria – ca tată și ca asistent social.

„Vezi tu, e interesant”, el se aplecă în față din nou, „copiii învață mult mai mult, mult mai repede decât adulții. Știi de ce?”

Elizabeth presupunea că există o explicație științifică, dar clătină din cap că nu.

„Pentru că sunt deschiși la nou. Pentru că vor să știe și vor să învețe. „Adulții”, dădu el trist din cap „cred că le știu pe toate. Cresc și uită atât de ușor și în loc să-și deschidă mintea și să o dezvolte, ei aleg ce să creadă și ce să nu creadă. Nu poți face o asemenea alegere: crezi sau nu crezi. De aceea procesul lor de învățare este mai lent. Sunt mai cinici, își pierd încrederea și vor să știe doar lucruri care le trebuie zi de zi. Nu îi interesează nimic în plus. Dar, Elizabeth”, spuse el, aproape șoptind, cu ochii mari și strălucind, iar Elizabeth tremura, căci i se făcuse pielea de găină. Simțea de parcă i s-ar fi împărtășit cel mai mare secret din lume. Își trase capul mai aproape. „Acele lucruri *în plus* fac viața”.

„Fac viața cum?”, șopti ea.

El zâmbi. „Fac viața”.

Lui Elizabeth i se puse un nod în gât. „Asta-i tot?”

Ivan zâmbi. „Ce vrei să spui cu asta-i tot? Ce altceva mai mult decât viața ai putea primi? Țasta e darul. Viața este *totul*, și n-ai trăit-o cum se cuvine dacă nu crezi.”

„În ce să crezi?”

Ivan dădu ochii peste cap și zâmbi. „Elizabeth, o să-ți dai singură seama”.

Elizabeth voia acele lucruri în plus de care vorbea el. Voia strălucirea și freamățul vieții, voia să lase să zboare niște baloane pe un câmp de orz și să umple casa cu prăjituri roz fermecate. Ochii i se umplură din nou de lacrimi, iar inima îi bubuia în piept la gândul că va plânge în fața lui. N-ar fi trebuit să o îngrijoreze lucrul ăsta, deoarece el se ridică încet.

„Elizabeth”, spus el blând, „în această notă acum te las. A fost o plăcere să-mi petrec timpul cu tine”. Îi întinse mâna.

Când Elizabeth o întinse la rândul ei pe a sa pentru a-i atinge pielea moale, el o apucă ușor și o strânse ca hipnotizat. Ea avea un nod în gât și nu putea spune un cuvânt.

„Baftă la întâlnirea de mâine”, îi zâmbi el încurajator și ieși din camera de zi. Ușa fu închisă după el de Luke care strigă „Pa, Sam!” cât putea de tare, apoi râse ca apucatul și o luă la goană pe scări.

Mai târziu, în acea seară, Elizabeth stătea în pat, cu fruntea fierbinte, cu nasul înfundat și ochii roșii de plâns. Ținea perna în brațe și stătea cuibărită sub pătură. Perdelele trase la o parte lăsau luna să țeasă o rază de lumină azur-argintie în camera ei. Privi afară pe fereastră la aceeași lună pe care o privise, copil fiind și la care își pusese dorințele și un gând o străbătu.

Nu îi spusese nimic lui Ivan despre întâlnirea de a doua zi.

CINCISPREZECE

Elizabeth trase bagajul afară din portbagajul taxiului și îl târâi după ea în zona de plecări și sosiri de la aeroportul Farranfore. Oftă ușurată. Acum chiar simțea că se întoarce acasă. După ce petrecuse doar o lună la New York simțea că se acomodase acolo mai bine decât toată viața ei în Baile na gCroithe. Începea să-și facă prieteni; mai important, începea să *vrea* să-și facă prieteni.

„Măcar avionul pleacă la timp”, spuse Mark, venind alături de ea la coada pentru îmbarcare.

Elizabeth îi zâmbi și își rezemă fruntea de pieptul lui. „O să am nevoie de o altă vacanță în care să-mi revin după asta”, glumi ea obosită.

Mark chicoti, o sărută în creștetul capului și își trecu degetele prin părul ei întunecat. „Tu numești vizita noastră la familii vacanță?”, râse el. „Hai să mergem în Hawaii când ne întoarcem”.

Elizabeth își desprinse capul și ridică o sprânceană. „Sigur, Mark, doar că o să te las pe tine să-i spui asta șefului meu. Știi că trebuie să mă întorc urgent la proiectul acela”.

Mark îi studie fața hotărâtă. „Ar trebui să-i spui chiar tu”.

Elizabeth rostogoli ochii și își sprijini din nou fruntea de pieptul lui. „Nu începe iar”. Vocea ei era înăbușită în haina lui de sibir.

„Ascultă-mă”. Îi ridică bărbia cu degetul arătător. „Stai atâtea ore în soare, rar îți iei o zi liberă și te stresezi. Pentru ce?”

Ea deschise gura ca să-i răspundă.

„Pentru ce?”, repetă el, oprind-o.

Ea deschise din nou gura pentru a răspunde, dar el interveni.

„Văd că nu te prea grăbești să răspunzi”, zâmbi el, „O să-ți spun eu pentru ce. Pentru *alții*. Și ei se acoperă de glorie. *Tu* faci toată munca, *ei* se bucură de glorie”.

„Scuză-mă”, spuse Elizabeth râzând, „pentru munca asta sunt foarte bine plătită, după cum știi prea bine, iar la ritmul în care evoluez, anul viitor pe vremea asta – asta dacă vom decide să locuim la New York – voi putea să-mi permit casa pe care am văzut-o noi –”

„Draga mea Elizabeth”, o întrerupse Mark, „la ritmul în care evoluezi, anul viitor pe vremea asta casa va fi vândută, iar în locul ei va fi un zgârie-nori sau un bar foarte trendy, care nu vinde alcool sau un restaurant care nu servește mâncare *fiindcă e diferit*”, făcu semnul ghilimelelor cu degetele, făcând-o pe Elizabeth să râdă, „pe care fără îndoială îl vei zugrăvi cu alb, vei pune lumini fluorescente în pardoseală și vei refuza să cumperi mobilă pentru că asta ar provoca dezordine”, o tachină el. „Iar pentru treaba asta alții vor primi toate laudele”. Se uită la ea, prefăcându-se dezgustat. „Imaginează-ți. Sunt pereții tăi albi, ai nimănui altcuiva, și n-ar trebui să ți-i ia. Vreau să-mi pot aduce acolo prietenii și să le spun, „Ia, priviți, Elizabeth a făcut asta. I-au trebuit trei luni, nu e nimic altceva decât pereți albi, și niciun scaun, dar sunt mândru de ea. Nu-i așa că s-a descurcat bine?”

Elizabeth se ținea cu mâinile de burtă de atâta râs. „Nu i-aș lăsa niciodată să dărâme casa aceea. Mă rog, slujba asta îmi aduce o groază de bani”, explică ea.

„E a doua oară când vorbești despre bani. Doar ne descurcăm. La ce-ți trebuie atâția bani?”, întrebă Mark.

„Pentru zilele cu ploaie”, spuse Elizabeth, iar râsul i se stinse și zâmbetul pieri, în timp ce gândul îi zbura la Saoirse și la tatăl ei. Zile ploioase și întunecate, într-adevăr.

„Atunci bine că nu mai locuim aici”, zise Mark, neobservându-i chipul și privind afară pe fereastră, „altfel am fi faliți”.

Elizabeth privi afară pe fereastră la ziua umedă și nu-și putea reprimă sentimentul că întreaga săptămână fusese doar timp irosit. Nu se așteptase chiar la un comitet de primire și steaguri înălțate pe clădiri, dar nici Saoirse, nici tatăl ei nu părură câtuși de puțin interesați dacă ea era acasă sau nu, și ce făcuse în timpul cât fusese plecată. De altfel ea nu se întorsese să le povestească despre viața ei cea nouă din New York; se întorsese să vadă ce mai fac ei.

Tatăl ei nu îi vorbea din cauza faptului că plecase de acasă și îl părăsise. Faptul că lucrase la un moment dat pentru câteva luni în diferite zone, păruse un mare păcat, dar să-ți părăsești țara era un păcat de neiertat. Înainte ca Elizabeth să plece, se ocupase să găsească pe cineva care să aibă grijă de amândoi. Spre marea ei dezamăgire Saoirse abandonase școala cu un an înainte, iar Elizabeth trebuise să se mulțumească cu al optulea ei serviciu în două luni, care consta în a așeza produse pe rafturi în magazinul local. Aranjase cu un vecin să o ducă la Killarney de două ori pe lună la un consilier. Pentru Elizabeth partea aceea era mult mai importantă decât serviciul și știa că Saoirse fusese de acord deoarece îi dădea posibilitatea să iasă din cușca ei de două ori pe lună. În cazul ipotetic în care Saoirse s-ar fi hotărât vreodată să vorbească despre sentimentele ei, cel puțin ar fi ascultat-o cineva.

Dar nu se vedea niciun semn că ar fi existat menajera pe care Elizabeth o angajase să se ocupe de tatăl ei. Ferma era un loc plin de praf, urât mirositor, harababură totală și, după ce petrecu două zile frecând și curățând peste tot, Elizabeth renunță, realizând că niciun produs de curățat nu va aduce strălucirea casei de țară. Când mama ei plecase luase cu ea și strălucirea.

Saoirse plecase de acasă și se mutase într-o casă cu un grup de străini pe care-i întâlnise în cort la un festival muzical. Nu păreau să facă altceva decât să stea în cerc lângă vechiul turn din oraș, cu plete și bărbi lungi, zdrăgănind la chitară și cântând cântece despre suicid.

Elizabeth reușise să o prindă pe sora ei doar de două ori în timpul șederii sale. Prima întâlnire a fost foarte scurtă. În ziua sosirii lui Elizabeth primi un telefon de la singurul magazin de îmbrăcăminte din Baile na gCroithe. O reținuseră pe Saoirse deoarece o prinseseră furând niște tricouri. Elizabeth se dusesse până acolo, își ceruse mii de scuze, plătise pentru tricouri, dar imediat ce ieșiră din magazin Saoirse se îndreptă spre coline. A doua oară când se întâlniră avuseseră exact atâta timp cât îi trebuia lui Elizabeth ca să împrumute lui Saoirse niște bani și să stabilească o întâlnire la prânz pentru a doua zi, la care Elizabeth sfârși prin a mânca singură. Măcar se bucura că Saoirse se îngrășase puțin. Avea fața mai plină iar hainele nu-i mai atârnav pe ea, ca înainte. Poate faptul că locuia singură era totuși benefic pentru ea.

În noiembrie era pustiu în Baile na gCroithe. Populația tânără era plecată pe la licee și facultăți, turiștii stăteau acasă sau vizitau țări mai calde, magazinele erau tăcute și goale, unele se închideau, altele se luptau să supraviețuiască. Așezarea era cenușie, rece și mohorâtă, florile nu mai împodobeau străzile. Era ca un oraș fantomă. Dar Elizabeth era bucuroasă că s-a întors.

Pentru mica ei familie poate că nu conta nici cât negru sub unghie dacă ea era acasă sau nu, dar ea știa acum cu certitudine că nu putea să-și continue viața făcându-și mereu griji pentru ei.

Mark și Elizabeth avansaseră la coadă. Acum mai era doar o persoană în fața lor, apoi erau liberi. Liberi să ia avionul spre Dublin, iar de acolo spre New York.

Telefonul lui Elizabeth sună, iar ei i se strânse stomacul, instinctiv.

Mark se răsuci pe călcâie. „Nu răspunde”.

Elizabeth scoase telefonul din geantă și se uită la număr.

„Nu răspunde, Elizabeth”. Vocea lui era fermă și severă.

„E un număr de Irlanda”. Elizabeth își mușca buzele.

„Nu”, spuse el blând.

„Dar poate că s-a întâmplat ce –”. Telefonul se opri.

Mark zâmbi, ușurat. „Bravo”.

Elizabeth schiță un zâmbet, iar Mark se întoarse spre punctul de îmbarcare. Făcu un pas în față pentru a se apropia de ghișeu, moment în care telefonul ei sună din nou.

Era același număr.

Mark vorbea cu femeia de la birou, zâmbitor și seducător, ca de obicei. Elizabeth strânse telefonul în mână, privind numărul de pe ecran până ce acesta dispăru, ca și țârâitul telefonului.

Apoi se auzi un bip scurt, care semnala primirea unui mesaj.

„Elizabeth, are nevoie de pașaportul tău”. Mark se răsuci pe călcâie și își schimbă brusc expresia feței.

„Îmi verific mesajele”, spuse Elizabeth repede, începând să caute pașaportul prin poșetă, cu telefonul la ureche.

„Bună, Elizabeth, aici Mary Flaherty, de la secția de maternitate din spitalul Killarney. Sora ta, Saoirse a fost adusă cu dureri de naștere. Este cu o lună mai devreme decât era normal, după cum știi, așa că Saoirse a vrut să

te sunăm și să te anunțăm în cazul în care ai vrea să fii alături de ea...” Elizabeth nu mai auzi restul mesajului. Înghetea pe loc. Dureri de naștere? Saoirse? Dar nici nu era gravidă. Răspunse la mesaj, gândindu-se că poate a fost o greșală, ignorând rugămintea lui Mark de a-i înmâna pașaportul.

„Elizabeth”, spuse Mark cu voce tare, întrerupându-i gândurile, „pașaportul. Ții toată coada pe loc”.

Elizabeth se întoarse, dând cu ochii de un șir de fețe încruntate.

„Scuze”, șopti ea, tremurând din tot corpul, buimacă.

„Ce s-a întâmplat?”, întrebă Mark, mânia topindu-se și îngrijorarea luându-i locul.

„Scuzați-mă”, întrebă persoana de la ghișeu. „Doriți să luați acest avion?”, întrebă ea pe un ton cât putea de politicos.

„Ăă”, spuse Elizabeth frecându-se la ochi, încurcată, mutându-și privirea de la biletul de îmbarcare al lui Mark spre fața lui și iarăși înapoi. „Nu, nu, nu pot”. Făcu un pas înapoi și ieși de la coadă. „Scuze”. Se întoarse spre câteva persoane de la coadă care se uitau la ea mai blând. „Îmi pare rău”. Privi spre Mark care rămăsese la coadă arătând atât de... dezamăgit. Nu dezamăgit că ea nu îl însoțea, ci dezamăgit de ea.

„Domnule”, spuse persoana de la ghișeu, înmânându-i tichetul.

El îl luă neatent și ieși încet de la coadă. „Ce s-a întâmplat?”

„E vorba de Saoirse”, spuse Elizabeth încet, cu un nod în gât. „A fost dusă la spital”.

„Iar a băut prea mult?” Îngrijorarea dispăruse instantaneu din vocea lui Mark.

Elizabeth reflectă mult la un răspuns, iar rușinea și jena de a nu fi știut despre sarcina lui Saoirse biruiră și îi strigară să mintă.

„Da, cred că da. Nu sunt foarte sigură”. Clătină din cap – încercând să se scuture și de gânduri.

Umerii lui Mark se relaxară. „Uite ce e, probabil iarăși trebuie să-i facă spălături stomacale. Nimic nou, Elizabeth. Hai să-ți iei biletul de îmbarcare și mai stăm de vorbă despre asta la o cafea”.

Elizabeth clătină din cap. „Nu, nu, Mark, trebuie să plec”. Vocea îi tremura.

„Elizabeth, probabil că nu e nimic”, zâmbi el. „De câte ori pe an n-ai primit astfel de telefoane, întotdeauna a fost vorba de același lucru”.

„S-ar putea să fie *ceva*, Mark”. Ceva ce o soră în toate mințile ar fi știut, ar fi zărit.

Mark își desprinsese mâinile din jurul feței ei. „Nu o lăsa să-ți facă asta”.

„Ce să-mi facă?”

„Nu o lăsa să te facă să alegi viața ei, în loc de a ta”.

„Nu fi absurd, Mark, e sora mea, ea *este* viața mea. Trebuie să am grijă de ea.”

„Chiar dacă ea nu are niciodată grijă de tine. Chiar dacă nu i-a păsat câtuși de puțin că tu ai venit aici pentru ea”.

A fost ca o lovitură în stomac.

„Nu, eu te am pe tine care ai grijă de mine”. Încercă să mai însenineze atmosfera, încerca să facă pe toată lumea fericită, ca de obicei.

„Dar n-am să pot dacă nu mă lași”. Ochii lui erau întunecați de suferință și mânie.

„Mark”, Elizabeth încercă să râdă, dar nu reuși, „promit că voi fi în avion imediat ce voi putea. Dar trebuie să aflu ce s-a întâmplat. Gândește-te. Dacă ar fi fost vorba de sora ta, ai fi plecat de mult din aeroport, ca să fii lângă ea, n-ai mai fi stat o clipă și nu te-ai mai fi gândit că ai putea să porți o asemenea conversație stupidă.

„Atunci tu de ce mai stai aici?”, spuse el cu răceală.

Mânia și lacrimile tășniră în Elizabeth deodată. Luă valiza și se îndepărtă. Ieși din aeroport și plecă în goană la spital.

S-a întors la New York, așa cum îi promisese. Ateriză două zile mai târziu, luă lucrurile care îi aparțineau din apartamentul lor, își dădu demisia de la serviciu și se întoarse în Baile na gCroithe cu o durere în inimă atât de puternică, încât aproape că o împiedica să respire.

ȘAISPREZECE

Elizabeth avea treisprezece ani și se afla în primele săptămâni de liceu. Asta însemna că trebuia să plece din oraș pentru a merge la școală, așa că se trezea mai devreme decât ceilalți dimineța și, deoarece orele se terminau târziu, se întorcea acasă seara, pe întuneric. Petrecea destul de puțin timp cu micuța Saoirse, care avea unsprezece luni. Spre deosebire de autobuzul de la clasele primare, autobuzul de la liceu o aducea până la capătul drumului lung care venea de la căsuță, lăsând-o să meargă singură până la ușa principală, unde nimeni nu stătea să o întâmpine. Era iarnă, iar diminețile și serile întunecate așterneau un văl negru peste ținut. Elizabeth, pentru a treia oară în săptămâna aceea, mersese pe drum prin vântul aspru și ploaia rece, cu fustița de școală ridicându-se și fâlfâind în jurul genunchilor, în timp ce ghiozdanul, încărcat cu cărți, o gârbovea.

Acum stătea lângă foc, în pijamale, încercând să se încălzească, cu un ochi la temă și cu altul la Saoirse, care mergea de-a bușilea pe jos, ducând la gurița plină de salivă tot ce încăpea în mânuțele ei dolofane.

Tatăl ei era în bucătărie, încălzind tocana de legume pe care o gătise. Asta mâncau în fiecare zi. Porridge la micul dejun, tocană la cină. Uneori mâncau câte o bucată mare de

carne de vită sau pește proaspăt, pe care tatăl ei îl prinsese chiar în ziua aceea. Lui Elizabeth îi plăceau zilele acelea.

Saoirse gângurea și bolborosea pe limba ei, fluturându-și mânuțele, cu ochii la Elizabeth, fericită să-și vadă sora cea mare acasă. Elizabeth îi zâmbi și scoase niște exclamații de încurajare, apoi se întoarse din nou la temă. Folosind canapeaua ca punct de sprijin, Saoirse se ridică în picioare, așa cum făcuse în ultimele săptămâni. Păși atent de-a lungul ei, mergând înainte și înapoi, înapoi și înainte, apoi se întoarse spre Elizabeth.

„Haide, Saoirse, poți s-o faci”. Elizabeth lăsa creionul din mână și își îndreptă atenția spre surioara ei. În fiecare zi Saoirse încercase să străbată camera până la sora ei, dar sfârșise prin a cădea în funduleț. Elizabeth voia să fie lângă ea când, în sfârșit, va face primul pas. Voia să cânte și să danseze de bucurie, așa cum ar fi făcut mama ei, dacă ar fi fost acolo.

Saoirse scoase aer din guriță, bășicuțe de salivă formându-se pe buze și vorbi în limbajul ei misterios.

„Da”, o aprobă Elizabeth, „hai la Elizabeth”. Întinse brațele spre ea.

Încet, Saoirse își dădu drumul și, cu o privire hotărâtă, începu să facă primii pași. Continua să meargă, în timp ce Elizabeth își ținea respirația, încercând să nu-și strige încântarea, de teamă să nu o facă să își piardă echilibrul. Saoirse se uită în ochii lui Elizabeth tot drumul. Elizabeth nu avea să uite niciodată privirea din ochii surorii ei, așa hotărâtă. Într-un final ajunse la Elizabeth, iar ea o luă în brațe și se învârti cu ea, acoperind-o cu sărutări, în timp ce Saoirse chicotea și scotea și mai multe balonașe.

„Tată, tată!” vociferă Elizabeth.

„Ce e?”, întrebă el ursuz.

„Vino iute, aici!” strigă Elizabeth, ajutând-o pe Saoirse să se aplaude.

Brendan apărui la ușă, îngrijorarea citindu-i-se pe chip.
„Saoirse a mers, tată! Uite, hai încă o dată, Saoirse; mergi pentru tati!” O lăsă pe sora ei jos din brațe și o încurajă să repete demonstrația.

Brendan pufni. „Isuse, crezui că-i ceva important. Crezui c-ai pățit ceva. Nu mai face d-astea”. Se răsuci pe călcăie și se întoarse la bucătărie.

Când Saoirse ridică privirea, la a doua ei încercare de a arăta familiei ei cât este de pricepută și văzu că tatăl ei nu mai este, îi căzu fața, la fel și ea, aterizând din nou pe funduleț.

Elizabeth fusese la lucru în ziua când Luke învățase să meargă. Edith o sunase în timpul unei ședințe, iar ea nu putuse vorbi, așa că află de abia când ajunsese acasă.

Gândindu-se acum la acele clipe, realizează că reacționase foarte asemănător cu tatăl ei și, încă o dată, se urî pentru asta. Acum, ca adult, putea înțelege reacția tatălui ei. Nu însemna că nu era mândru, sau că nu-i păsa, de fapt îi păsa prea mult. Mai întâi merg, apoi își iau zborul.

Gândul care o încuraja pe Elizabeth era că dacă reușise să o ajute pe sora ei să meargă, cu siguranță putea să o ajute să se pună pe picioare a doua oară.

Elizabeth se trezi brusc, simțindu-se rece și înghețată de teamă, după un coșmar. Luna își făcuse rondul pe partea ei de lume și plecase, lăsând locul soarelui. Soarele o privea părintește pe Elizabeth, ocrotindu-i somnul. Lumina argintie de pe așternut fusese înlocuită de o dungă aurie. Era 4.35 a.m. iar Elizabeth se simți imediat trează. Se sprijini pe coate. Pătura stătea jumătate pe jos, cealaltă jumătate fiind răsucită între picioarele ei. Avusese un somn întrerupt, unde visele începeau și nu se terminau, apoi sărea la altele noi, suprapunându-se și creând un amestec bizar de fețe, locuri și cuvinte disparate. Se simțea epuizată.

Uitându-se prin cameră, simți cum o cuprinde iritarea. Deși făcuse curățenie în casă de sus și până jos, acum două zile până ce totul strălucea, simțea nevoia să o ia de la capăt. Unele lucruri nu erau la locul lor și parcă-i atrăgeau atenția. Se frecă la nas, ceea ce era semnul unui început de enervare și dădu la o parte așternutul.

Începu imediat să deretice. Avea în total douăsprezece perne de așezat pe pat, șase rânduri de câte două, constând din perne obișnuite, dreptunghiulare și rotunjite în față. Aveau texturi diferite, de la blană de iepure, până la velur, în diverse nuanțe de crem, bej și cafeniu. După ce termină de aranjat patul, mulțumită, se asigură că hainele erau așezate în ordinea corectă, de la culori închise spre stânga până la culori deschise, deși avea puține culori în garderobă. Dacă purta ceva cât de cât colorat, se simțea de parcă ar fi mers pe stradă îmbrăcată în reclame luminoase. Dădu cu aspiratorul, șterse și lustrui oglinzile, îndreptă cele trei prosopele de la baie, petrecând câteva minute pentru a le alinia dungile de pe ele. Robinetele străluceau, iar ea continuă să frece cu furie până când se putea oglindi în plăcile de gresie. La 6.30 terminase camera de zi și bucătăria și, simțind mai puțin efectele insomniei, se așază în grădină, cu o ceașcă de cafea, privind desenele pe care le pregătise pentru întâlnirea din acea dimineață. Dormise în total doar trei ore toată noaptea.

Benjamin West rostogoli ochii în cap și scrâșni frustrat din dinți, în timp ce șeful lui străbătea încăperea și bătea câmpii cu pronunțatul lui accent new-yorkez.

„Vezi tu, Benji, m-am -”

„Benjamin”, îl întrerupse el.

„- săturat”, continuă el, fără să-l bage în seamă, „să aud aceleași porcării de la fiecare. Toți designerii ăștia sunt la fel. Vor să contemporanizeze aia, să minimizeze ailaltă. Ei bine, Benji, fac ceva pe arta decorativă!”

„Mă cheamă –”

„Vreau să spun, cu câte companii am discutat până acum?” El se opri din mers și se uită la Benjamin. Benjamin își consultă agenda. „Ăă, opt, fără să mai punem la socoteală femeia care a trebuit să plece mai devreme vineri, Elizabeth –”

„Nu mai contează”, îi tăie el vorba, „și ea este la fel ca ceilalți”. Dădu din mână a lehamite și se întoarse să privească de la fereastră locul unde urma să se ridice construcția. Părul grizonat se balansă o dată cu mișcarea capului.

„Avem o altă întâlnire cu ea în jumătate de oră”, spuse Benjamin, uitându-se la ceas.

„Anuleaz-o. Orice ar avea de spus, nu-mi pasă. E la fel de rigidă ca și ceilalți. La câte hoteluri am lucrat noi împreună, Benji?”

Benjamin oftă. „Mă cheamă Benjamin și am lucrat la foarte multe, Vincent”.

„Foarte multe”, dădu el aprobator din cap. „Așa mă gândeam și eu. Și câte dintre ele au avut o priveliște fantastică, așa ca asta?” Întinse mâna, arătând peisajul de pe fereastră. Benjamin se foi în scaun, fără să fie interesat și de abia putea trece cu vederea zgomotul și mizeria locurilor. Erau în întârziere. Sigur că era frumusețea, dar ar fi preferat să privească pe fereastră și acolo să vadă un hotel, nu dealuri și lacuri. Se afla în Irlanda de aproape două luni, iar hotelul trebuia să fie gata în august, adică peste trei luni. Născut în Haxton, Colorado, dar locuind la New York, crezuse că scăpase de mult de sentimentul de claustrofobie, pe care îl avea în orașele mici. Dar se părea că nu.

„Ce zici?” Vincent își aprinsese un trabuc și trăgea din el.

„E o priveliște grozavă”, spuse Benjamin plictisit.

„E super fantastică și n-am să las niște designeri de amenajări interioare extravaganti și sclifosiți să vină aici și să-l facă să arate ca un hotel de metropolă, de care am mai făcut de un milion de ori până acum”.

„La ce te gândești, Vincent?” Benjamin nu auzise în ultimele două luni decât ceea ce nu voia.

Vincent, îmbrăcat într-un costum gri lucios, se îndreptă spre servietă, scoase un dosar și îl puse pe masă, în fața lui Benjamin. „Uite-te la articolele astea din ziare. Locul ăsta e o mină de aur, ce naiba. Vreau ce vor ei. Oamenii nu vor un hotel obișnuit – trebuie să fie romantic, haios, artistic, nimic din aiurelile moderne. Dacă mai prind pe cineva că vine cu aceleași idei de rahat o să m-apuc eu singur de blestematele alea de desene”. Roșu la față, se întoarse spre fereastră și pufăi din trabuc.

Benjamin dădu ochii peste cap, vizavi de teatrul pe care-l făcea Vincent.

„Vreau un artist adevărat”, continuă el, „un lunatic nebun și visător. Cineva creativ cu puțin fler. Mi s-a luat de ăștia cu costumele lor de firmă, vorbind despre culori de parcă ar fi cine știe ce grafice complicate, care n-au pus mâna pe o pensulă în viața lor. Vreau un Van Gogh de design interior –”

Un ciocănit la ușă îl întrerupse.

„Cine e acolo?”, întrebă Vincent morocănos, încă roșu la față, de la discursul lui zgomotos.

„Probabil că e Elizabeth Egan, cu care aveam întâlnire”.

„Parcă îți spusesem să o anulezi”.

Benjamin îl ignoră și se îndreptă spre ușă, poftind-o pe Elizabeth să intre.

„Bună ziua”, spuse ea, intrând în încăpere, urmată de Poppy, cea cu părul violet, stropită de vopsea și cărând dosare din care cădeau pe covor mostre de covoare și țesături.

„Bună, sunt Benjamin West, director de proiect. Ne-am cunoscut vineri”. El îi strânse mâna lui Elizabeth.

„Da, îmi pare rău că a trebuit să plec așa de repede”, răspunse ea sec, fără să se uite în ochii lui. „Nu e ceva obișnuit, vă asigur”. Se întoarse spre fata agitată din spatele ei. „Ea e Poppy, asistenta mea. Sper că nu o să vă supărați dacă va fi și ea prezentă”, spuse ea scurt.

Poppy se luptă cu dosarele pentru a-i întinde mâna lui Benjamin, reușind să dea pe jos câteva dintre ele.

„La dracu’”, blestemă ea tare, iar Elizabeth se răsuci cu o față ca tunetul.

Benjamin râse. „Nu-i nimic. Lăsați-mă să vă ajut”.

„Domnule Taylor”, spuse Elizabeth, străbătând camera cu mâna întinsă, „mă bucur să vă revăd. Îmi pare rău pentru data trecută”.

Vincent se întoarse de la fereastră, se uită de sus și până jos la costumul ei negru, pufăind din trabuc. Nu îi strânse mâna, ci se întoarse din nou spre fereastră.

Benjamin o ajută pe Poppy să pună dosarele pe masă și vorbe, pentru a risipi stânjeneala din încăpere. „Ce-ați zice să luăm loc?”

Elizabeth roșie la față, lăsă încet mâna în jos și se întoarse cu fața la masă. Vocea ei se subție, devenind mai înaltă cu o octavă „Ivan!”

Poppy se încruntă și începu să cerceteze camera din priviri.

„E OK”, o liniști Benjamin, „oamenii îmi înțeleg mereu greșit numele. Mă numesc Benjamin, domnișoară Egan”.

„A, nu tu”, râse Elizabeth. „Vorbeam de cel care stă pe scaun lângă tine”. Se îndreptă spre masă. „Ce faci aici? Nu știam că ești și tu implicat în hotel. Credeam că lucrezi cu copiii”.

Vincent ridică din sprâncene și o urmări cum dădea aprobator din cap și zâmbea politicos în tăcere. Începu să râdă în hohote, râs care se transformă într-un acces de tuse.

„Vă simțiți bine, domnule Taylor?”, întrebă Elizabeth îngrijorată.

„Da, domnișoară Egan, sunt bine. Foarte bine. Mă bucur să vă cunosc”. El îi întinse mâna.

În timp ce Poppy și Elizabeth își aranjau dosarele, Vincent îi spuse în șoaptă lui Benjamin. „Asta s-ar putea să fie pe drumul cel bun și să-și taie urechea în cele din urmă”.

Ușa încăperii se deschise și secretara intra cu o tavă de cești de cafea.

„Mi-a făcut plăcere să ne întâlnim din nou. La revedere Ivan”, strigă Elizabeth, în timp ce ușa se închidea în spatele femeii.

„A plecat, nu-i așa?”, întrebă sec Poppy.

„Nu-ți face griji”, îi șopti râzând Benjamin lui Poppy, în timp ce o privea admirativ pe Elizabeth, „se încadrează perfect în profil. Ați ascultat la ușă, nu-i așa?”

Poppy îl privi neînțelegând.

„Nu-ți face griji, n-o să dai de vreun bucluc”, râse el. „Dar ne-ați auzit vorbind, așa e?”

Poppy reflectă pentru o clipă, apoi dădu încet afirmativ din cap, cu o privire la fel de nedumerită.

Benjamin chicoti și privi în altă direcție. „Știam eu. Isteață femeie”, gândi el cu voce tare, privind-o pe Elizabeth adâncită în conversație cu Vincent.

Amândoi începură să îi asculte cu atenție.

„Îmi plac, Elizabeth, chiar îmi plac”, spunea Vincent cu sinceritate. „Îmi place excentricitatea ta”.

Elizabeth se încruntă.

„Știi tu, ciudățeniile tale. Așa îți dai seama că cineva e un geniu, iar mie îmi place să am genii în echipă”.

Elizabeth îl aprobă tăcută, extrem de uimită de ceea ce spusese.

„Dar”, continuă Vincent, „nu sunt prea convins de ideile dumitale. De fapt, nu sunt convins deloc. Nu-mi plac”.

Se lăsă o tăcere.

Elizabeth se foi încurcată în scaun. „OK”, încercă ea să mențină un ton profesional, „și la ce v-ați gândit?”

„Iubire”.

„Iubire”, repetă mecanic Elizabeth.

„Da. Iubire”. Se lăsă pe spate în scaun, cu degetele încrucișate peste burtă.

„Te gândești la iubire”, spuse Elizabeth împietrită, privind la Benjamin ca să se asigure.

Benjamin rostogoli ochii în cap și dădu din umeri.

„Ei, pentru *mine* iubirea nu face doi bani”, spuse Vincent, „sunt însurat de douăzeci și cinci de ani”, adăugă el, explicând. „Asta vrea publicul irlandez. Unde l-am pus?” Căută pe masă, apoi deschise un dosar cu articole din ziare în fața lui Elizabeth.

După ce răsfoi paginile, Elizabeth începu să vorbească. Benjamin îi ghicea dezamăgirea din voce. „A, am înțeles. Vreți un hotel *tematic*.”

„Ai spus asta de parcă e ceva de prost gust”. El făcu un gest cu mâna de respingere.

„Cred că hotelurile tematice *sunt* de prost gust”, spuse Elizabeth hotărâtă. Nu putea trece peste principiile ei, nici chiar pentru o afacere importantă ca asta.

Benjamin și Poppy se uitară spre Vincent, așteptându-i reacția. Parcă asistau la un meci de tenis.

„Elizabeth”, spuse Vincent, cu un zâmbet înflorindu-i în colțul buzelor, „ești o femeie frumoasă, cu siguranță știi asta. Iubirea nu e o temă. E o atmosferă, o stare de spirit”.

„Înțeleg”, spuse Elizabeth, pe un ton de parcă n-ar fi înțeles nimic. „Vreți să creați un sentiment de iubire în hotel”.

„Exact!”, spuse Vincent, mulțumit. „Dar nu e ceea ce vreau eu, asta vor *ei*”. Arătă cu degetul spre ziar.

Elizabeth își dresе vocea și vorbi de parcă i s-ar fi adresat unui copil. „Domnule Taylor, este luna iunie, ceea

ce noi numim sezon mort, când n-au despre ce să scrie. Mass-media reprezintă o imagine distorsionată a opiniei publicului – nu este acurată, să știți. Nu reprezintă speranțele și dorințele poporului irlandez. A te strădui să răspunzi dorințelor mass-media ar însemna să faci o mare greșală”.

Vincent nu părea impresionat.

„Hotelul are o locație minunată, cu priveliști unice, e situat la marginea orașului și oferă o mulțime de activități în aer liber. Desenele mele vor aduce exteriorul în interior, făcând peisajul o parte din interior. Folosind tonuri naturale, de pământ, verde închis, maroniu și folosind piatra putem –”

„Am mai auzit asta”, pufni Vincent. „Nu vreau ca hotelul să se îmbine cu munții. Vreau să iasă în evidență. Nu vreau ca turiștii să se simtă ca niște hobbiți blestemați care dorm într-o vizuină de iarbă și mâl”. Își stinse nervos trabucul în scrumieră.

S-a dus șansa ei, gândi Benjamin. Păcat: asta chiar s-a străduit. O urmărea cum se schimba la față, văzând cum se spulberă afacerea.

„Domnule Taylor”, spuse ea repede, „dar n-ați auzit încă *toate* ideile mele”. Se agăța de orice pai.

Vincent mormăi și se uită la Rolexul său cu diamante. „Ai treizeci de secunde”.

Ea îngheță timp de douăzeci, iar în cele din urmă cu o față răvășită, de parcă ar fi avut dureri puternice, vorbi. „Poppy”, oftă ea, „spune-i ideile tale”.

„Da!” Poppy sări de la locul ei încântată și alergă în partea cealaltă a mesei, până la Vincent. „OK, mă gândesc la paturi cu apă în formă de inimă, căzi, pahare de șampanie cu picior care stau pe noptierele de lângă pat. Mă gândesc la ceva gen perioada *romantică* la confluență cu *arta decorativă*. O *explozie* – făcu gestul exploziei cu

măinile „de roșu aprins, grena și vișiniu, care te va face să simți că te afli într-un *uter* catifelat. Lumânări *peste tot*. Budoarul francez întâlnește...”

Pe măsură ce Poppy vorbea fără-ncetare, iar Vincent dădea din cap însuflețit, sorbindu-i fiecare cuvântel, Benjamin se întoarse să o privească pe Elizabeth, care își ținea capul în palme, închizând ochii la fiecare idee a lui Poppy. Ochii lor se întâlneau și amândoi schimbau o privire disperată vizavi de colegii fiecăruia.

Apoi își zâmbiră.

ȘAPTESPREZECE

„Doamne, dumnezeule mare!”, se pițigăia Poppy, încântată, ținând spre mașina lui Elizabeth. „Aș vrea să-i mulțumesc lui Damien Hirst care m-a inspirat, Egon Schiele”, își șterse o lacrimă imaginară de la ochi, „Banksy și Robert Rauschenberg pentru că mi-au oferit o asemenea artă incredibilă care a ajutat mintea mea creatoare să se dezvolte, deschizându-se delicat ca un boboc pentru –”

„Gata”, scrâșni Elizabeth printre dinți. „Se uită după noi”.

„A, nu se uită, nu mai fi așa paranoică”. Tonul lui Poppy se schimbase de la exaltare la frustrare. Se întoarse spre cabină.

„Nu te întoarce, Poppy!” Elizabeth îi vorbea răstit, ca unui copil.

„Ba de ce nu? Nu ne urmă – o, ba da. PA-PAA! MULȚUMIM”, agită ea mâinile cu frenezie.

„Chiar *vrei* să-ți pierzi serviciul?” o amenință Elizabeth, refuzând să se întoarcă. Cuvintele ei aveau același efect care-l aveau asupra lui Luke, când îl amenința că îi va lua PlayStation. Poppy se potoli imediat și amândouă se îndreptară în tăcere spre mașină, Elizabeth simțind cum două perechi de ochi le ardeau spatele.

„Nu-mi vine să cred că am luat această lucrare”, spuse Poppy odată ajunsă în mașină, pe nerăsuflăte, cu mâna pe inimă.

„Nici eu”, mormăi Elizabeth, punându-și centura și pornind motorul.

„Ce-ai pățit, supărici? Ai putea să juri că *n-am* primit lucrarea, pe cuvântul meu”, spuse acuzator Poppy, așezându-se pe scaunul din dreapta și alunecând în lumea ei.

Elizabeth se gândi la asta. De fapt ea *nu* primise lucrarea, ci Poppy. Era genul de victorie pe care nu o simți ca pe o victorie. Și ce căuta Ivan acolo? Doar îi spusese că lucrează cu copiii – ce are hotelul de a face cu copiii? Nici măcar nu stătuse suficient de mult ca să înțeleagă ce căuta el acolo, ci plecase imediat ce fuseseră aduse cafelele, fără să salute pe nimeni în afara lui Elizabeth. Chibzui un pic. Poate că făcea afaceri cu Vincent, iar ea intrase în timp ce ei discutau ceva important; asta explica și comportamentul grosolan al lui Vincent și faptul că părea preocupat de altceva. Mă rog, indiferent ce ar fi fost, ar fi trebuit să fie informată și era furioasă că Ivan nu îi spusese nimic cu o seară înainte. Ea avea propriile planuri și nu-i plăcea să fie subminată.

Despărțindu-se de super-agitata Poppy, se îndreptă spre Joe, pentru o cafea și pentru a reflecta.

„Bună ziua, Elizabeth”, strigă Joe. Cei trei clienți tresăriră, la această izbucnire bruscă.

„O cafea te rog, Joe”.

„Ca să mai variezi?”

Ea zâmbi strâmb. Alese o masă la fereastră, care dădea în strada principală. Se așeză cu spatele la fereastră. Nu voia să privească, trebuia să se gândească.

„Scuzați-mă, domnișoară Egan”. Vocea bărbătească, cu accent american o făcu să tresară.

„Domnule West”, spuse ea, ridicând ochii, surprinsă.

„Te rog să-mi spui Benjamin”. El zâmbi, arătând spre locul din dreapta ei. „Te sperii dacă stau lângă tine?”

Elizabeth dădu hârtiile la o parte. „Vrei să bei ceva?”

„O cafea ar merge la fix”.

Elizabeth își luă cana și i-o întinse lui Joe. „Joe, două Frappacino mango medii, te rog”.

Benjamin făcu ochii mari. „Glumești, credeam că aici nu au –” Se întrerupse imediat când Joe puse două cani de cafea cu lapte pe masă. Se revărsa peste marginile canii. „A”, încheie el dezamăgit.

Ea se uită atent spre Benjamin, care arăta extrem de neîngrijit. Părul negru îi cădea în cârlionți, iar pe piept avea smocuri de păr negru, până spre gât. Purta blue-jeans murdari, cu urme de noroi, o jachetă aidoma, cizme cu talpă antiderapantă, pline de iarbă și pământ, care lăsaseră urme de la ușa până la masă, sub care se adunase o mică movilă de noroi. Sub unghii avea o dungă neagră și, cum el își ținea mâinile pe masă, Elizabeth își mută privirea.

„Felicitări pentru azi”, spuse Benjamin, părând sincer fericit. „A fost o întâlnire încununată de succes pentru tine. Ai tras lozul câștigător. Aici se spune *sláinte*, nu-i așa?” Luă cana de pe masă și o ridică spre ea.

„Poftim?” întrebă cu răceală Elizabeth.

„*Sláinte*? Nu-i așa?” El o privea întrebător.

„Nu”, spuse ea nemulțumită, „adică da, dar nu vorbeam despre asta”. Clătină din cap. „N-am tras lozul câștigător”, cum spui dumneata, domnule West. Câștigarea acestui contract nu s-a datorat șansei.”

Pielea arsă de soare a lui Benjamin se coloră ușor. „A, n-am vrut să sune așa și te rog să-mi spui Benjamin. Domnul West pare atât de formal”. Se fâțâi încurcat în scaun. „Asistenta ta, Poppy...”, se uită într-o parte, căutându-și cuvintele „E foarte talentată, are multe idei

„mai altfel”, iar Vincent e cam pe aceeași lungime de undă, dar uneori se lasă purtat de val și atunci ne revine nouă sarcina să-l convingem să renunțe la chestiile care-ți dau fiori. Iar sarcina mea e să fiu sigur că facem lucrul ăsta la timp și în cadrul bugetului, așa că îmi propun să fac ceea ce fac de obicei, adică să-l conving pe Vincent că n-avem destui bani ca să punem în practică ideile lui Poppy aflate în faza de proiect”.

Inima lui Elizabeth bătu mai repede. „Atunci o să vrea un designer pe care să și-l poată permite. Domnule West ai venit aici să mă convingi să renunț la acest proiect?” îl întreabă ea glacial.

„Nu”, oftă Benjamin. „Mă cheamă *Benjamin*”, accentuă el „și nu, nu încerc să te conving să renunți la proiectul acesta”. O spusese într-un fel care o făcu să simtă că spusese o prostie.

„Uite ce e, eu doar încerc să te ajut. Văd că nu te încântă ideea în ansamblul ei și sincer, cred că nici localnicii n-ar fi prea încântați”. Făcu un gest circular spre oamenii din încăpere, iar Elizabeth încercă să și-l imagineze pe Joe mergând să ia masa duminică într-un „uter catifelat”. Nu, cu siguranță n-ar fi mers, nu în acest orășel.

Benjamin continuă „Îmi pasă de proiectele la care lucrez și cred că acest hotel are un potențial uriaș. Nu vreau să arate la final ca un omagiu adus de Las Vegas pe altarul lui Moulin Rouge”. Elizabeth aproape că se dezechilibra de pe scaun.

„Acum”, spuse el gânditor, „am venit aici să discut cu tine pentru că îmi plac ideile tale. Sunt sofisticate, dar accesibile, moderne fără a fi prea moderne, iar aspectul va fi pe placul multor persoane. Ideile lui Vincent și ale lui Poppy sunt prea mult legate de o temă și vor înnebuni imediat trei sferturi din ținut. Totuși crezi că ai putea să le adaugi puțină culoare? Sunt de acord cu Vincent că

întregul tău concept ar trebui să arate mai puțin ca Shire și mai mult cu un hotel. Nu vrem ca oamenii să simtă că trebuie să meargă cu picioarele goale la Macgillicuddy's Reeks pentru a lăsa un inel în centru”.

Simțindu-se ofensată, Elizabeth rămase cu gura căscată.

„Crezi”, continuă el ignorându-i reacția, „că ai putea colabora cu Poppy? Știi tu, să-i domolești ideile... foarte mult?”

Elizabeth se pregătise încă o dată pentru un atac ascuns, dar el se afla acolo ca să o ajute. Își dres glasul, care nu trebuia dres și își netezi marginile sacoului, nesimțindu-se în largul ei. O dată ce își regăsi stăpânirea de sine, zise „Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă, în această privință, dar...” Îi făcu un semn lui Joe că vrea încă o cafea și se gândi la fuziunea dintre culorile ei naturale cu tonurile bogate ale lui Poppy.

Benjamin făcu un semn din cap hotărât că nu, la oferta lui Joe pentru încă o cafea, cana din fața lui rămânând neatinsă. „Bei o grămadă de cafea”, comentă el, când Joe puse a treia cană de cafea pe masă, în fața ei.

„Mă ajută să gândesc”, spuse ea, luând o sorbitură.

Se lăsă un moment de tăcere.

Elizabeth ieși din transă. „OK, am o idee”.

„Uau, așa repede!”, zîmbi Benjamin.

„Ce?” se încruntă Elizabeth.

„Am spus că –”

„Bun”, îl întrerupse Elizabeth, neauzindu-l, plină de idei. „Să spunem că domnul Taylor are dreptate și legenda trăiește, iar oamenii îl văd ca pe un leagăn al iubirii, bla-bla-bla”. Făcu o figură, evident neimpresionată de acest lucru. „Deci e o piață de care trebuie să ne ocupăm, iar acolo își vor face loc ideile lui Poppy, pe care însă o să le reducem la minimum. Poate

un apartament matrimonial și câte o cameră ici și colo, iar în rest desenele mele”, spuse ea veselă. „Cu ceva mai multă culoare”, adăugă, mai puțin entuziasmată.

Benjamin zâmbi când ea temină ce-avea de zis. „O să-l conving pe Vincent. Uite, când am spus adineaori că ai tras lozul câștigător, n-am vrut să spun că nu aveai talent. Mă refeream la faza când ai făcut chestia aia sărită de pe fix”. El învârti degetul la tâmplă.

Buna dispoziție a lui Elizabeth dispăru. „Poftim?”

„Știi tu”, rânji Benjamin, „chestia cu vād-fantome”.

Elizabeth îi privea neînțelegând.

„Știi tu, *tipul* de la masă. Cel cu care vorbeai? Îți sună cunoscut?”

„Ivan?” întrebă Elizabeth nesigură.

„Ăsta e!” Benjamin pocni din degete și se lăsă pe spate în scaun, râzând. „Ăsta e, Ivan, partenerul foarte, foarte ascuns”, râse el.

Sprâncenele lui Elizabeth parcă voiau să-i părăsească fruntea. „Partener?”

Benjamin râse cu și mai multă poftă. „Da, ăsta e, dar să nu-i spui că am zis asta, da? Aș fi stânjenit dacă ar afla vreodată”.

„Nu-ți face griji”, spuse sec Elizabeth, șocată de această informație. „O să ne vedem mai târziu și n-o să-i spua nimic”.

„Nici el”, chicoti Benjamin.

„Mă rog, o să mai vedem”, pufni Elizabeth. „Deși m-am întâlnit cu el și aseară și într-adevăr n-a spus nicio vorbă”.

Benjamin o privea șocat. „Nu cred că așa ceva este permis la Taylor Constructions. Rendez-vous-urile la birou sunt interzise. Vreau să spun, nu poți ști niciodată, poate Ivan e motivul pentru care ai câștigat acest proiect”. Își șterse ochii plini de lacrimi de răs și se calmă. „Când stai să te gândești, nu e uluitor ce poți face ca să obții ceva de lucru în zilele noastre?”

Elizabeth rămase cu gura căscată.

„Dar asta demonstrează cât de mult îți iubești meseria, dacă ai fost în stare de așa ceva”. O privi admirativ. „Eu cred că n-aș fi fost în stare”. Umerii i se zguduiră din nou de răs.

Elizabeth rămase mută de uimire. O acuza că se culcase cu Ivan ca să obțină această lucrare? Rămăsese fără grai.

„Mă rog”, spuse Benjamin ridicându-se, „mi-a făcut plăcere să ne vedem. Mă bucur că am rezolvat treaba cu Moulin Rouge. Mă duc să-l conving pe Vincent și te sun imediat ce aflu mai multe. Ai numărul meu de telefon?”, întrebă el, pipăindu-și buzunarele. Când atinse buzunarul din față, de la piept, scoase de acolo un stilou care lăsase o picătură de cerneală pe buzunar. Luă un șervețel de pe masă și mângâli pe el numele și numărul lui.

„Ăsta e numărul de mobil și cel de la birou”. I-l înmână și îi întinse stiloul lui și un șervețel rupt de sub cafeaua lui care se vărsase. „Poți să mi-l dai pe al tău? Îmi vine mai ușor, ca să nu mai caut prin dosare”.

Elizabeth era încă supărată și ofensată, dar luă poșeta, scoase port-vizitul ei din piele și extrase de acolo una din cărțile ei de vizită, tivite cu auriu. Se abținu să-l pocnească, de data asta; avea nevoie de acest contract. De dragul lui Luke și de dragul firmei sale, trebuia să-și țină gura.

Benjamin roși ușor. „A, bine”, spuse el retrăgându-și șervețelul mototolit și stiloul și luă cartea ei de vizită. „Cred că e o idee mai bună”. Întinse mâna spre ea.

Ea aruncă o privire la mâinile lui pătate cu cerneală albastră și cu unghii murdare și își făcu de lucru cu mâinile.

După ce el plecă, Elizabeth privi în jur încurcată, întrebându-se dacă mai auzise și altcineva ce-i auziseră ei urechile. Joe îi întâlni privirile, clipi și își atinse nasul, de

parcă i-ar fi împărtășit secretul. După serviciu ea urma să-l ia pe Luke de acasă de la Sam și, cu toate că știa că Ivan și mama lui Sam nu mai sunt împreună, spera din tot sufletul că îl va vedea acolo.

Ca să-i spună ce gândea, firește.

OPTSPREZECE

Greșeala numărul unu: m-am dus la întrevvedereea lui Elizabeth. N-ar fi trebuit să fac asta. E aceeași regulă cu cea potrivit căreia nu avem voie să mergem la școală cu prietenii noștri mai mici și ar fi trebuit să am bunul simț ca să realizez că școala lui Luke este echivalentă cu locul de muncă al lui Elizabeth. Puteam să mă rănesc. De fapt chiar m-am rănit, dar Luke spunea că arăt așa de caraghios, încât a vrut să se rănească și el, iar acum are răni la fluierul piciorului. Așa că m-am oprit.

După ce am plecat de la întrevvedere, m-am întors la casa lui Sam, unde se afla și Luke. M-am așezat pe iarbă, în grădina din spate, privindu-i cum se luptau, sperând că nu se va termina cu lacrimi, în timp ce practicam sportul meu preferat al minții: gândirea.

Era o gândire constructivă, deoarece am realizat câteva lucruri. Unul dintre ele era că m-am dus la întrevvedereea de dimineață în mod instinctiv. Nu-mi dădeam seama cum prezența mea acolo ar fi ajutat-o pe Elizabeth, dar m-am dus mânat de instinct și am presupus că ea n-o să mă vadă. Întâlnirea cu ea de seara trecută fusese ca prin vis și neașteptată, încât a doua zi m-am gândit că n-a fost decât imaginația mea. Și da, aveți dreptate, am prins ironia.

Eram foarte fericit că m-a văzut. Când am zărit-o stând pe balansoarul din grădină atât de pierdută, știam că dacă era să mă vadă vreodată, atunci era momentul. Simțeam în aer. Știam că avea nevoie să mă vadă și mă pregătisem pentru ziua în care ea mă va vedea, dar nu eram pregătit pentru fiorul care m-a străbătut când ochii noștri s-au întâlnit prima oară. Era ciudat, pentru că o privisem pe Elizabeth în ultimele patru zile și eram obișnuit cu chipul ei, îl știam pe dinafară, îl vedeam clar chiar atunci când închideam ochii, știam că are o aluniță mică pe tâmpla stângă, că un maxilar era puțin mai sus decât celălalt, că buza ei de jos era mai mare decât buza de sus, că acolo unde se termina părul începea puful. O știam așa bine, dar nu e ciudat cum arată unii oameni atunci când îi privești în ochi? Parcă sunt o altă persoană. Dacă mă întrebați pe mine, e adevărat ce se spune, că ochii sunt oglinda sufletului.

Nu mai avusesem acest sentiment până atunci, dar am concluzionat că nu mai fusesem într-o atare situație. Nu mai avusesem o prietenie cu cineva de vârsta lui Elizabeth și presupuneam că era ceva pe sistem nervos. Trăiam o experiență nouă, una pe care doream și voiam să o încerc.

Două lucruri mi se întâmplă rar. Primul e să fiu tulburat, iar al doilea îngrijorat, dar atunci când așteptam în grădina din spatele casei lui Sam, eram îngrijorat. Iar lucrul ăsta mă tulbura și, pentru că eram tulburat, eram și mai îngrijorat. Speram că nu îi creasem probleme lui Elizabeth la serviciu, dar, mai târziu în acea seară, când soarele juca v-ați-ascunselea, mi-am dat seama.

Soarele încerca să se ascundă îndărătul casei lui Sam, acoperindu-mă într-o pătură de umbră. Îmi tot schimbam locul în grădină, vrând să prind ultimele raze ale soarelui, până când a dispărut complet. Mama lui Sam era la duș, după ce făcuse aerobic în camera din spate, ceea ce fusese

foarte distractiv, așa că atunci când se auzi soneria Sam deschise ușa. Avea instrucțiuni stricte să nu deschidă nimănui, cu excepția lui Elizabeth.

„Bună, Sam”, am auzind-o spunând, intrând în hol. „Tata e acasă?”

„Nu”, răspuse Sam. „E la serviciu. Eu mă joc în grădină cu Luke”.

Am auzit pași venind pe hol, sunetul tocurilor pe lemn, apoi o voce mânioasă, când ea ajunsese în grădină.

„E la serviciu, hai?” spuse Elizabeth, stând la capătul grădinii, cu mâinile în șolduri, privindu-mă fix.

„Da”, răspuse Sam nedumerit și alergă să se joace cu Luke.

Te făcea să o îndrăgești, când o priveai pe Elizabeth arătând așa autoritară, încât nu m-am putu abține să nu zâmbesc.

„E ceva amuzant, Ivan?”

„Sunt multe lucruri amuzante”, am răspuns, stând jos pe singura parte a ierbii unde mai era soare. Cred că puteam câștiga la jocul de-a v-ați ascunselea. „Oamenii care sunt împrăștiați cu apa din băltoace de mașinile care trec pe stradă, sau să fii gădilat aici”, am făcut un gest sugestiv, „Cris Rock, Eddie Murphy în a doua parte din *Politiștii la Beverly Hills* și –”

„Despre ce vorbești?” se încruntă ea, trăgându-se mai aproape.

„Lucruri care sunt amuzante”.

„Ce faci acolo?”. Ea se trase și mai aproape.

„Încerc să-mi aduc aminte cum să fac o cununiță din margarete. Lui Opal îi venea foarte bine”. Mi-am ridicat privirile spre ea. „Opal e șefa mea și avea o cunună de margarete în păr”, am explicat eu. „Iarba e uscată, dacă vrei să te așezi”. Am continuat să rup margarete din grădină.

Lui Elizabeth i-a luat ceva timp să se așeze pe iarbă. Nu se simțea în largul ei și făcea niște figuri de parcă a fi stat pe ace. După ce îndepărtă câteva fire de praf invizibile de pe pantaloni și încercă să se așeze pe palme, pentru a nu se păta de iarbă, reîncepu să mă privească ținută.

„S-a întâmplat ceva, Elizabeth? Eu simt că da”.

„Teribil de drăguț din partea ta”.

„Îți mulțumesc. Face parte din activitatea mea, dar ești amabilă pentru că mă complimentezi”. Îi simțeam sarcasmul.

„Trebuie să discutăm ceva, Ivan”.

„Ceva amuzant, sper”. Împleteam tulpinile margaretelor. „Uite un lucru amuzant – când te lovești în cot. Te doare, dar te face să și râzi. Ca multe alte lucruri în viață, cred, sau ca viața însăși. Viața e ca o lovitură în cot. Hmm”.

Mă privea nedumerită. „Ivan, am venit să-ți împărtășesc un gând care mi-a trecut prin minte. Astăzi am vorbit cu Benjamin după ce ai plecat și mi-a spus că ești partener în companie. M-a mai acuzat și de altceva, dar n-o să intru în detalii”, spuse ea iritată.

„Ai venit să-mi împărtășești un gând ”, am repetat, privind-o. „Ce frază frumoasă. Mintea este cel mai puternic lucru din corp, să știi. Orice gândește mintea, corpul poate împlini. Așa că să-mi împărtășești gânduri care-ți trec prin minte ...ei bine, îți mulțumesc Elizabeth. E amuzant cum oamenii le împărtășesc celor pe care îi disprețuiesc, când de fapt ar trebui să le împărtășească celor pe care îi iubesc. Încă un lucru amuzant. Dar un gând care ți-a trecut prin minte ...ce dar minunat”. Am înnodat ultima margareta, formând o cunună. „O să-ți dăruiesc o cunună de margarete în schimbul gândului tău”.

I-am strecurat brățara pe mână.

S-a așezat pe iarbă. Nu s-a mișcat, n-a spus nimic, doar se uita la brățara din margarete. Apoi zâmbi, iar când vorbi vocea îi era mai domoală. „A fost cineva vreodată supărat pe tine mai mult de cinci minute?”

M-am uitat la ceas. „Da, tu, de la ora zece dimineața până acum”.

Izbucni în râs. „De ce nu mi-ai spus că lucrezi cu Vincent Taylor?”

„Pentru că nu e lucrez”.

„Dar Benjamin mi-a spus că lucrezi”.

„Cine e Benjamin?”

„Directorul de proiect. A spus că ești partener ascuns”.

Am zâmbit. „Presupun că da. Era ironic, Elizabeth. N-am nimic de a face cu această companie. Sunt atât de ascuns încât nu mă implic deloc”.

„Ei bine, latura asta a ta n-am cunoscut-o până acum”, zâmbi ea. „Deci nu ești implicat activ în proiect?”

„Lucrez cu oameni Elizabeth, nu cu clădiri”.

„Atunci, despre ce naiba vorbea Benjamin?” Era nedumerită. „E cam ciudat Benjamin West. Ce afaceri discutai cu Vincent? Ce au copiii de a face cu hotelul?”

„Ești foarte băgăreată”, am râs eu. „Nu vorbeam niciun fel de afaceri cu Vincent Taylor. Mă rog, asta e o întrebare bună – ce crezi că ar *putea* copiii să aibă în comun cu hotelul?”

„Absolut nimic”, râse Elizabeth, apoi se opri brusc, de teamă să nu mă ofenseze. „Consideri că hotelul ar trebui să fie amenajat pentru copii?”

Am zâmbit. „Nu crezi că totul și toate ar trebui să fie așa?”

„Dacă mă gândesc bine, s-ar putea să existe câteva excepții”, spuse Elizabeth pe un ton repezit, uitându-se la Luke.

Știam că se gândea la Saoirse și la tatăl ei, poate chiar și la ea.

„O să vorbesc mâine cu Vincent despre o cameră de joacă sau o zonă destinată copiilor...” Se opri. „N-am proiectat niciodată o cameră de copil. Oare ce și-ar dori copiii?”

„O să descoperi ușor, Elizabeth. Și tu ai fost copil – ce-ți doreai?”

Ochii ei căprui se întunecară și privi în altă direcție. „Acum e altfel. Copiii nu mai vor ce voiam eu atunci. Vremurile s-au schimbat”.

„Nu așa de mult. Copiii vor aceleași lucruri pentru că toți au nevoie de aceleași lucruri de bază”.

„Cum ar fi?”

„Păi ce-ar fi să-mi zici tu ce-ți doreai și eu o să-ți spun dacă e vorba de aceleași lucruri?”

Elizabeth râse din inimă. „Ivan, întotdeauna te joci?”

„Întotdeauna”, zâmbii eu. „Spune-mi”.

Mă privi în ochi, luptându-se cu sine dacă să vorbească sau nu și, după câteva clipe, trase aer în piept. „Când eram copil, stăteam cu mama la masa din bucătărie în fiecare seară de sâmbătă, cu creioanele și hârtie cu model și întocmeam un plan detaliat al lucrurilor pe care urma să le facem a doua zi”. Ochii îi străluceau, de dragul aducerii aminte. „Eram așa de entuziasmată în fiecare sâmbătă seara la gândul zilei ce urma să vină, încât îmi agățam programul pe peretele camerei și mă sileam să adorm, ca să vină dimineața”. Zâmbetul i se stinse și ieși din transă. „Dar nu poți pune acele lucruri într-o cameră de joacă; copiii vor PlayStations și Xboxes și alte lucruri de acest gen”.

Privi undeva, în zare. „Erau adunate vise imposibile, fără speranță. Mama îmi promisese că vom sta pe spate noaptea pe câmp, vom prinde cât mai multe stele căzătoare și apoi ne vom pune dorințe după pofta inimii. Vorbeam despre cum ar fi să facem baie în căzi mari,

pline până la bărbie cu flori de cireș, să gustăm razele soarelui, să ne învățăm în bătaia stropitorilor care udau iarba vara, să luăm cina pe plajă, la lumina lunii și apoi să ne afundăm pașii în nisip”. Elizabeth râse, amintindu-și. „Pare o prostie când spui cu voce tare; dar așa era ea. Era jucăușă și aventuroasă, sălbatică și lipsită de griji, dacă nu și un pic excentrică. Inventea mereu lucruri noi pe care să le vadă, să le guste, să le descopere.

„Toate lucrurile acelea erau probabil foarte amuzante”, am spus, din respect pentru mamei ei. Să guști razele soarelui bate un telescop făcut din sulul gol de hârtie igienică”.

„A, nu prea știu”. Elizabeth își mută privirile și își înghiți nodul din gât. „De fapt n-am făcut nimic din toate astea”.

„Dar pariez că le-ai făcut de un milion de ori în mintea ta”, am spus.

„Mă rog, am făcut ceva împreună. După ce a născut-o pe Saoirse m-a dus pe câmp, am pus o pătură jos și am adus un coș de picnic. Am mâncat pâine neagră scoasă din cuptor, încă aburind, cu gem de căpșuni, făcut de ea”. Elizabeth închise ochii și respiră adânc. „Parcă-i simt și acum mirosul și gustul”. Dădu din cap mirată. „Dar a vrut să facem picnic pe o pășune. Și iată-ne acolo, în mijlocul pășunii, bucurându-ne de picnic, înconjurată de o cireadă de vaci curioase”.

Am râs amândoi.

„Dar atunci mi-a spus că va pleca. Era prea mare pentru orașul acesta mic. N-a spus asta, dar cred că asta simțea”. Lui Elizabeth îi tremura vocea și nu mai vorbi. Se uită la Luke și la Sam care se alergau prin grădină, dar nu-i vedea, asculta strigătele lor de bucurie copilărești, dar nu le auzea. Se închisese în sine.

„Mă rog”, vocea îi deveni serioasă și își dresă vocea, „nu contează. N-are nimic de a face cu hotelul. Nici nu știu de ce am adus vorba”.

Era stânjenită. Pariez că Elizabeth nu spusese lucrurile astea niciodată cu voce tare în viața ei, așa că am lăsat tăcerea lungă să se aștearnă între noi, în timp ce ea derula totul în minte.

„Tu și Fiona aveți o relație bună?”, întrebă ea, fără să mă privească în ochi, după tot ce îmi spusese.

„Fiona?”

„Da, femeia cu care nu ești căsătorit”. Zâmbi pentru prima dată, părând mai împăcată.

„Fiona nu vorbește cu mine”, replicai eu, încă nedumerit de faptul că ea credea că sunt tatăl lui Sam. Trebuia să stau de vorbă cu Luke despre asta. Nu mă simțeam în largul meu cu acest caz de identitate confundată.

„Lucrurile s-au terminat prost pentru voi doi?”

„Nici măcar n-au început, ca să se poată sfârși”, am răspuns cu sinceritate.

„Cunosc sentimentul”. Ea dădu ochii peste cap și râse. „Măcar din asta a ieșit totuși ceva bun”. Întoarse capul privind la Luke și la Sam care se jucau. Se referea la Sam, dar aveam sentimentul că se uită la Luke și eram mulțumit.

Înainte de a pleca de la Sam, Elizabeth se întoarse către mine. „Ivan, n-am mai vorbit cu nimeni despre ceea ce ți-am spus mai înainte”, spuse ea înghițind în sec, „niciodată. Nu știu ce m-a apucat să vorbesc în neștire”.

„Știu”, am zâmbit eu, „așa că îți mulțumesc pentru că mi-ai împărtășit multe gânduri care-ți trec prin minte. Cred că mai meriți o cunună de margarete”. I-am înmănat și cealaltă brățară pe care o făcusem.

Greșeala numărul doi: când i-am strecurat-o pe încheietura mâinii, am simțit că-i dau o părticică din inima mea.

NOUĂSPREZECE

După ziua în care i-am dat lui Elizabeth cununițele de margarete... și inima mea, am aflat mult mai multe despre ea, nu doar ce făcea ea și mama ei sâmbăta seara. Am realizat că e ca unul dintre acei melci, pe care-i vedeți cățărați pe stâncile de pe plaja Fermoy. Uitându-te la ei știi că îi poți desprinde, dar dacă îi atingi sau te apropii de ei, se agață de stânci pentru a supraviețui. Așa era și Elizabeth: se deschidea până când cineva se apropia, apoi se închidea și nu lăsa să-i scape draga ei viață. Desigur, se deschisese pentru mine în ziua aceea când ne aflam în grădina din spate, dar apoi, următoarea zi, când am trecut s-o văd, era nervoasă fiindcă îmi spusese lucrurile acelea. Dar așa era Elizabeth – furioasă pe toată lumea, inclusiv pe sine – și probabil era stânjenită. Lui Elizabeth nu i se întâmpla să vorbească des despre ea, cu excepția ocaziilor când le vorbea clienților despre companie.

Era dificil să-mi petrec timpul cu Luke, acum că Elizabeth mă putea vedea și, sincer, ar fi fost îngrijorată dacă aș fi bătut la ușa ei cu flori de cerceluș, să o întreb dacă Luke nu ieșea afară să se joace. Are ea un fix legat de prietenii de o anumită vârstă. Lucrul important totuși era că Luke nu părea să se supere. Era mereu atât de ocupat să se joace cu Sam și, când se hotăra să mă includă

și pe mine, Sam era dezorientat, pentru că nu mă putea vedea, desigur. Cred că stăteam în calea lui Luke, care voia să se joace cu Sam și nu cred că pe Luke îl deranja dacă mă vedea sau nu, pentru că, vedeți, nu pentru el mă aflam acolo și cred că el știa asta. V-am mai spus, copiii știu întotdeauna ce se petrece, uneori chiar înaintea ta.

În ceea ce o privea pe Elizabeth, cred că ea ar fi înnebunit dacă doar m-aș fi plimbat prin camera de zi la miezul nopții. Un nou fel de prietenie însemna că nu trebuia să existe granițe. Trebuia să fii subtil, să trec pe acolo mai rar, dar cu toate astea să fii alături de ea atunci când era cazul. Ca o prietenie între adulți.

Un lucru care mă deranja clar era faptul că Elizabeth credea că sunt tatăl lui Sam. Nu știu cum a început asta și, fără ca eu să spun nimic, continua la nesfârșit. Eu nu-mi mint prietenii, niciodată, așa că am încercat de multe ori să-i explic că nu sunt tatăl lui Sam. Într-una din aceste dăți, conversația a decurs cam așa:

„Deci, de unde ești, Ivan?”

Era într-o seară, după ce Elizabeth se întorsese de la serviciu. Încheiase o discuție cu Vincent Taylor despre hotel și, din câte se părea, după spusele ei, se dusese la el și îi spusese că vorbise cu Ivan și că amândoi fuseseră de acord că în hotel era nevoie de un spațiu pentru copii, pentru a le permite părinților să se bucure de momente romantice relaxante. Vincent a râs în asemenea hal până când a cedat și a fost de acord. Ea încă nu se dumirea ce îl amuzase atât de tare. I-am spus că Vincent habar nu avea cine eram eu, dar ea dădu ochii peste cap și mă acuză că sunt secretos. Mă rog, datorită acestei situații era bine dispusă și, de data asta avea chef de vorbă. Mă întrebam când va începe să-mi pună întrebări (altele decât cele legate de profesia mea, câte persoane număra firma, ce cifră de afaceri aveam. Mă plictisea până la lacrimi cu chestiile astea.)

Dar, într-un final, mă întrebă de unde sunt și am răspuns „Emul Aranigami ”.

Se încruntă. „Parcă am mai auzit de el; am mai auzit undeva. Unde se găsește?”

„La un milion de mile depărtare”.

„Baile na gCroithe e la un milion de mile depărtare de orice punct. Emul Aranigami...”, lăsa cuvintele să i se rostogolească pe limbă. „Ce înseamnă? Nu e în irlandeză, nici în engleză, nu?”

„E siz srevni”.

„Siz Srevni?”, repetă ea, ridicând o sprânceană. „Sincer Ivan, uneori ești la fel de rău ca și Luke. Cred că a învățat de la tine multe dintre lucrurile pe care le spune”.

Am chicotit.

„De fapt”, Elizabeth se aplecă în față, „n-am vrut să spun asta în fața lui, dar cred că te admiră foarte mult”.

„Serios?” eram flatat.

„Mda, pentru că... în fine”, ea căuta cuvintele potrivite, „te rog să nu crezi că nepotul meu nu e întreg la minte, dar săptămâna trecută a inventat un prieten”. Râse nervos. „Pretindea că stătea cu noi la masă timp de câteva zile, se alergau pe afară, jucau de toate, de la fotbal, la *joc de cărți* pe calculator, îți vine să crezi? Dar lucrul cel mai amuzant e că se numea *Ivan*”.

Nu reacționasem în niciun fel, așa că ea se opri și roși puternic. „De fapt nu e deloc amuzant, e de-a dreptul absurd, *desigur*, dar am crezut că poate însemna că te admiră și te vede ca un fel de model masculin...” șovăi ea. „Oricum, Ivan a plecat acum. Ne-a părăsit. De bună voie. Îți dai seama ce distruși am fost. Mi se spusese că acești prieteni pot sta până la trei luni”. Se strâmbă. „Slavă Cerului că a plecat. Marcasem data în calendar”, spuse ea cu fața încă roșie. „De fapt, destul de amuzant, a plecat

când ai venit tu. Cred că l-ai speriat pe Ivan,... Ivan". Râse, dar fața mea palidă o făcu să se oprească și să ofteze. „Ivan, de ce vorbesc doar eu?"

„Pentru că eu te ascult".

„Păi acum am terminat, așa că poți să spui și tu ceva", se răsti ea.

Am răs. Se enerva întotdeauna când se simțea prost. „Am o teorie".

„Bun, spune-mi-o și mie. Dacă nu are ceva de a face cu a mă pune pe mine și nepotul meu într-o clădire gri de beton, administrată de călugărițe, cu bare la ferestre".

Am privit-o îngrozit.

„Haide", râse ea.

„Cine spune că Ivan a dispărut?"

Elizabeth mă privi contrariată. „Nimeni nu spune că a dispărut, pentru că nu a apărut".

„Apăruse pentru Luke".

„Luke l-a inventat".

„Poate că nu".

„Mă rog, eu nu l-a văzut".

„Dar pe mine mă vezi".

„Ce treabă ai tu cu prietenul *invizibil* al lui Luke?"

„Poate că *sunt* prietenul lui Luke, doar că nu-mi place să mi se spună invizibil. Nu e foarte politicos".

„Dar eu te văd".

„Întocmai, așa că nu înțeleg de ce oamenii insistă să mă numească invizibil. Dacă *cineva* poate să mă vadă înseamnă că sunt vizibil. Ia gândește-te – Ivan, prietenul lui Luke și cu mine, am fost vreodată în aceeași cameră, în același timp?"

„Păi ar putea fi acum aici, din ceea ce știu, mâncând măsline sau ceva de genul ăsta", râse ea, apoi se opri, realizând că Ivan nu zâmbea. „Ce vrei să spui, Ivan?"

„E foarte simplu, Elizabeth. Ai spus că Ivan a dispărut când am sosit eu”.

„Da”.

„Nu crezi că asta înseamnă că eu sunt Ivan și că tu ai început dintr-o dată să mă vezi?”

Elizabeth se înfurie. „Nu, pentru că tu ești o persoană adevărată, cu o viață adevărată, ai o soție și un copil și –”

„Nu sunt căsătorit cu Fiona, Elizabeth”.

„Fosta soție, nu contează”.

„N-am fost căsătorit niciodată cu ea”.

„Mă rog, asta nu mă privește pe mine”.

„Nu, vreau să spun că Sam nu e fiul meu”. Vocea mea părea mai dură decât intenționasem. Copiii înțeleg aceste lucruri mult mai bine. Adulții fac lucrurile atât de complicate.

Fața lui Elizabeth se făcu mai blândă, iar ea întinse mâna spre mine. Avea mâinile delicate, cu pielea ca de bebeluș și degete lungi.

„Ivan”, spuse ea calm, „avem ceva în comun. Nici Luke nu e fiul meu”, zâmbi ea. „Dar cred că este grozav că vii să-l vezi pe Sam”.

„Nu, nu, nu înțelegi, Elizabeth. Nu reprezintă *nimic* pentru Fiona, *nici* pentru Sam. Ei nu mă văd așa cum mă vezi tu, ei nici nu mă *cunosc*, asta încerc să-ți spun. Pentru ei sunt invizibil. Sunt invizibil pentru oricine, cu excepția ta și a lui Luke”.

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi, și mă strânse de mână. „Înțeleg”, vocea îi tremura. Își puse și cealaltă mână peste a mea și o strânse cu putere. Se lupta cu gândurile ei. Îmi dădeam seama că vrea să spună ceva, dar nu poate. Ochii ei căprui îi căutară pe ai mei și, după o clipă de tăcere, arătând de parcă găsisese ceea ce căuta, trăsăturile feței i se îndulciră. „Ivan, habar nu ai cât de mult ne asemănăm, și e o ușurare să te aud vorbind astfel,

pentru că, uneori, mă simt și eu invizibilă pentru toată lumea, știi?” Avea o voce singuratică. „Simt că nimeni nu mă cunoaște, că nimeni nu mă vede cum sunt cu adevărat... cu excepția ta”.

Părea atât de necăjită, încât mi-am încercuit brațele în jurul ei. Cu toate acestea eram extrem de dezamăgit pentru că ea nu înțelesese ce-i spusese, ceea ce era ciudat, pentru că prieteniiile nu erau despre mine, sau ceea ce vreau eu. Nici nu fuseseră vreodată despre mine.

Dar cum stăteam întins în noaptea aceea și prelucram toate informațiile zilei, am realizat că, pentru prima dată în viața mea, Elizabeth era singura prietenă întâlnită vreodată care mă înțelesese complet.

Și pentru oricine a avut o asemenea legătură cu cineva, chiar dacă a durat doar cinci minute, este important. De data asta nu mai simțeam că trăiesc într-o lume complet diferită de a celorlalți, ci, de fapt, că era o persoană, pe care o *iubeam* și o *respectam*, care avea o părticică din inima mea, care simțea la fel.

Știți cum m-am simțit în acea noapte.

Nu m-am mai simțit atât de singur. Mai mult de-atât, simțeam că plutesc.

DOUĂZECI

Peste noapte vremea se schimbase. Soarele ultimei săptămâni din iunie arsesese iarba, uscase solul și adusese mii de viespi care roiau, deranjând pe toată lumea. Sâmbătă seara totul se schimbase. Cerul se întunecă, iar norii își făcură apariția. Dar aceasta era o vreme tipic irlandeză: o clipă un val de căldură, următoarea vânturi puternice. Era imprevizibilul previzibil.

Elizabeth tremura în patul ei și își trase păturica până la bărbie. Nu dăduse drumul la căldură, deși ar fi fost nevoie, dar refuzase să-i dea drumul în lunile de vară din principiu. Afară copacii se aplecau, cu frunzele zbuciumate de vânt. Aruncau umbre firoase pe pereții dormitorului. Rafalele puternice de vânt răsunau aidoma unor valuri uriașe care se loveau de stânci. Înăuntru, ușile duduiau și tremurau. Balansoarul din grădină se legăna înainte și-napoi, scârțâind. Totul se mișca violent și sporadic, fără ritm sau coerență.

Elizabeth își puna întrebări legate de Ivan. Se întreba de ce se simțea atrasă de el, și de ce de câte ori deschidea gura ieșea unul dintre cele mai bine păzite secrete ale ei. Se întreba de ce îl primise în casa și în mintea ei. Lui Elizabeth îi plăcea să stea singură – nu tânjea după companie – dar tânjea după compania lui Ivan. Se întreba

dacă n-ar fi trebuit să dea înapoi, căci Fiona locuia chiar în capătul străzii. Oare apropierea ei de Ivan, chiar și numai din prietenie, l-ar deranja pe Sam și pe Fiona? Se baza atât de mult pe Fiona să aibă grijă de Luke când era vorba de o urgență.

Ca de obicei, Elizabeth încercă să ignore aceste gânduri. Încercă să pretindă că totul era la fel ca înainte, că nu se schimbase nimic cu ea, că pereții ei nu se dărâmau, permițând accesul oaspeților nepofțiți. Nu voia să se întâmple asta, nu suporta schimbarea.

În cele din urmă, se concentrează pe singurul lucru care rămăsese constant și nu se mișca din cauza rafalelor de vânt. Iar drept răsplată luna veghe asupra ei până ce adormi în cele din urmă, într-un somn agitat.

„Cu-cu-riguu!” Elizabeth deschise un ochi, nedumerită de zgomot. Camera era invadată de lumină. Deschise și celălalt ochi și văzu că soarele se întorsese și se zărea undeva jos, pe cerul albastru fără nori, deși pomii se zbăteau sălbatic, alcătuind o discotecă în grădina din spate.

„Cu-cu-riguu!” Iarăși zgomotul acela. Încă buimacă de somn, se târî jos din pat și de acolo la fereastră. Pe iarba din grădină se afla Ivan, cu mâinile căuș la gură, strigând: „Cu-cu-riguu!” Elizabeth își duse palma la gură, ca pentru a-și acoperi râsul și deschise fereastra. Vântul năvăli înăuntru.

„Ivan, ce faci?”

„Sun deșteptarea!” strigă el, vântul luându-i cuvintele și ducându-i-le spre nord.

„Ești nebun!” strigă ea.

Luke apăru la ușa dormitorului, înspăimântat. „Ce se întâmplă?”

Elizabeth se îndreaptă spre Luke, aducându-l la fereastră, iar el se liniști când îl văzu pe Ivan afară.

„Salut, Ivan!” strigă Luke.

Ivan se uită în sus și zâmbi, își luă mâna cu care își ținea șapca, pentru a-i face semn lui Luke. Șapca dispăru de pe cap când o pală mare de vânt o ridică. Au început să râdă când l-au văzut alergând prin grădină după ea, încoace și încolo, după cum se schimba direcția vântului. În cele din urmă folosi o creangă căzută pe jos pentru a o da jos din copacul unde se prinsese.

„Ivan, ce faci acolo?”, strigă Luke.

„E ziua Jinny Joe!”, anunță Ivan, deschizându-și brațele și arătând împrejurimile.

„Ce-i asta?” Luke o privea pe Elizabeth, nedumerit.

„Habar n-am”, dădu ea din umeri.

„Ce e ziua Jinny Joe, Ivan?” strigă Luke.

„Coborâți, o să vă arăt!”, răspunse Ivan, cu hainele lui largi fluturând pe lângă corp.

„Dar nu ne-am îmbrăcat, suntem în pijamale”, chicoti Luke.

„Atunci, îmbrăcați-vă! Puneți ceva pe voi, e șase dimineata, n-o să ne vadă nimeni!”

„Haide!”, spuse Luke entuziasmat lui Elizabeth, dându-se jos de la fereastră, ieșind din camera ei și întorcându-se, câteva minute mai târziu, trăgându-și pantalonul de trening pe un picior, având tricoul îmbrăcat pe dos și pantofii de sport puși invers.

Elizabeth izbucni în râs.

„Hai, grăbește-te”, spuse el, cu respirația întretăiată.

„Liniștește-te, Luke”.

„Nu”. Luke deschise șifonierul lui Elizabeth. „Hai, îmbracă-te, e ZIUA JINNY JOE!” strigă el, cu un zâmbet știrb.

„Dar, Luke”, spuse Elizabeth nedumerită, „unde mergem?” Aștepta o confirmare de la un băiețel de șase ani.

Luke dădu din umeri. „Undeva unde o să ne distrăm?”

Elizabeth reflectă o clipă, văzu entuziasmul din ochii lui Luke, simți că și în ea creștea curiozitatea, se împotrivi rațiunii, îmbracă treningul și alergă afară, cu Luke.

Vântul cald o lovi când ieși afară, tăindu-i respirația.

„Spre Bat Mobil!” strigă Ivan, întâmpinându-i la ușa din față.

Luke chicote de nerăbdare.

Elizabeth îngheță. „Unde?”

„Mașina”, explică Luke.

„Unde mergem?”

„Dă-i drumul și o să-ți spun când să te oprești. E o surpriză”.

„Nu”, spuse Elizabeth, de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzea. „Nu mă urc în mașină dacă nu știu unde merg”, pufni ea.

„Faci asta în fiecare dimineată”, spuse blând Ivan.

Ea îl ignoră.

Luke ținu ușa deschisă pentru Ivan și odată intrați Elizabeth își începu, cu inima îndoită, călătoria spre o destinație necunoscută, simțind că voia să întoarcă mașina la fiecare cotitură, apoi întrebându-se de ce n-o făcuse.

După ce au parcurs un drum de douăzeci de minute pe căi întortocheate, Elizabeth foarte agitată, urmă pentru ultima dată indicațiile lui Ivan și se opri lângă un câmp, care, pentru ea, arăta la fel ca și celelalte pe lângă care trecuseră. Doar că acesta dădea spre scripitorul Ocean Atlantic. Ignoră peisajul și clocoți de mânie văzând în oglinda laterală noroiul de pe mașina ei strălucitoare.

„Uau, ce sunt astea?” Luke sări în față, între cele două scaune din față și arată spre parbriz.

„Luke, prietene”, spuse Ivan, „acestea sunt așa – numitele Jinny Joes”.

Elizabeth ridică privirile. În fața ei se întindeau sute de semințe de pădăie, purtate de vânt, în lumina soarelui cu

filamentul lor alb, pufos și plutind spre cei trei aflați în mașină, ca într-un vis.

„Parc-ar fi zâne”, spuse Luke, uimit.

Elizabeth rostogoli privirile. „Zâne”, zise ea ținând din buze. „Ce cărți citești tu? E puf de pădărie, Luke”.

Ivan o privi dezamăgit. „Eram sigur că o să spui asta. Mă rog, cel puțin te-am adus până aici. Cred că *asta* reprezintă ceva”.

Elizabeth îl privi surprinsă. Niciodată nu o mai rezezeze astfel.

„Luke”, se întoarse Ivan spre el, „mai sunt cunoscute ca margarete irlandeze, dar nu sunt doar puf de pădărie, ele sunt, cum cei mai mulți oameni *normali*”, el îi aruncă o privire severă lui Elizabeth „le-ar numi Jinny Joe. Ele poartă dorințele în vânt și ar trebui să le prinzi în palmă, să-ți pui o dorință și să le dai drumul, ca să ți-o ducă la îndeplinire”.

Elizabeth pufni.

„Uau”, șopti Luke. „Dar de ce fac oamenii lucrul ăsta?”

Elizabeth râse. „Ăsta-i băiatul meu”.

Ivan o ignoră. „Acum multe sute de ani oamenii mâncau frunze verzi de pădărie, pentru că sunt foarte bogate în vitamine”, explică el, „de unde numele latinesc, care se traduce ca leac oficial pentru toate bolile”. Deci oamenii le privesc ca fiind aducătoare de noroc și acum își lasă dorințele în grija lor”.

„Și dorințele se împlinesc?” întrebă el, plin de speranță.

Elizabeth îl privi pe Ivan, furioasă că îi împuia capul cu speranțe deșarte.

„Doar cele pe care ți le pui așa cum trebuie, așa că, cine știe? Dar ține minte, până și poșta mai rățăcește scrisorile uneori, Luke”.

Luke dădu din cap, înțelegător. „Bun, atunci hai să le prindem!” „Mergeți voi, eu vă aștept aici, în mașină”, spuse Elizabeth privind țintă în fața ei.

Ivan oftă. „Eliza –”

„Aștept aici”, spuse ea hotărâtă, deschizând radioul și așezându-se comod, pentru a le arăta că nu se clintește de acolo.

Luke coborî din mașină, iar ea se întoarse spre Ivan. „Cred că e ridicol că îi umpli capul cu aceste minciuni”, spumegă ea. „Ce ai să-i spui când absolut nici o dorință nu i se va împlini?”

„De unde știi că nu se va împlini?”

„Sunt *rațională*. Ceva ce ție se pare că îți lipsește”. „Ai dreptate, nu sunt rațional. Nu vreau să cred ceea ce cred toți ceilalți. Am propriile mele gânduri, lucruri pe care nu le-am învățat de la ceilalți, nici nu le-am citit într-o carte. Învăț din experiențe – tu, ție ți-e teamă să experimentezi ceva, așa că te bazezi doar pe raționamentul tău și numai pe el”.

Elizabeth se uită afară pe fereastră, numărând până la zece, ca să nu explodeze. Ura acestei teorii de doi bani ale noii generații; contrar celor spuse de el, ea credea că este exact genul de lucruri pe care îl puteai învăța doar din cărți. Scrise și citite de oameni care își petrecuseră întreaga viață căutând ceva, orice, pentru a le îndepărta plictiseala care era viața lor de zi cu zi. Oameni care credeau că era mai mult decât un motiv foarte evident, pentru orice.

„Știi Elizabeth, păpădia mai este cunoscută sub numele de iarba iubirii. Se crede că dacă sufli semințele în vânt îți vor duce iubirea spre cel drag. Dacă sufli puful în timp ce-ți pui o dorință și reușești să îndepărtezi toate semințele, dorința ta se va împlini”.

Elizabeth se încruntă, încurcată. „Încetează cu bălmăjelile, Ivan”.

„Foarte bine. Astăzi, eu și Luke îl vom prinde pe Jinny Joes. Credeam că ai vrut întotdeauna să ți se împlinească dorințele”, spuse Ivan.

Elizabeth își mută privirea. „Știu ce vrei să faci, Ivan și n-o să meargă. Ți-am povestit despre copilăria mea în cel mai mare secret. Pentru mine a însemnat foarte mult că ți-am spus lucrurile acelea. Nu credeam că ai să transformi totul într-un joc.

„Ăsta nu e joc”, spuse Ivan încet. Ieși din mașină.

„Pentru tine totul e un joc”, îl repezi Elizabeth. „Spune-mi, de unde știi atâtea despre semințele de pădărie? Care e rostul informațiilor tale prostești?”

Ivan se aplecă în față, prin ușa deschisă și îi spuse încet. „Este evident că, dacă te bazezi pe ceva care să-ți poarte dorințele prin vânt, trebuie să știi de unde vine și unde se va duce”.

Ușa se trânti cu zgomot.

Elizabeth îi privi pe amândoi cum alergau pe câmp. „Dacă e așa, atunci de unde ești tu, mai exact, Ivan?”, întrebă ea cu voce tare. „Și când și unde intenționezi să te duci?”

DOUĂZECI ȘI UNU

Elizabeth privea cum Ivan și Luke fugeau prin iarba înaltă a câmpului, sărind și aplecându-se pentru a prinde semințele de păpădie care pluteau prin aer, ca niște mingiuțe de puf.

„Am prins un!” îl auzi pe Luke strigând.

„Pune-ți o dorință”, chiui Ivan bucuros.

Luke o strânse în mână, ținând ochii închiși. „Îmi doresc ca Elizabeth să coboare din mașină și să se joace cu Jinny Joes!”, spuse el cu voce tare. Ridică mânuța dolofană în aer, deschise încet degetelele și dădu drumul pufului în vânt, care îl duse departe.

Ivan ridică o sprânceană spre Elizabeth.

Luke se uita spre mașină, să vadă dacă dorința i se va împlini.

Oricât de mult privea Elizabeth fetișoara lui plină de speranță, nu se putea hotărî să o facă – să iasă din mașină și să-l facă pe Luke să creadă în povești, plăsmuire pentru minciuni. Nu voia să facă asta. Dar îl privea pe Luke care alerga pe câmp, cu brațele pe sus. Prinse un alt puf, îl ținu strâns și strigă aceeași dorință.

Parcă o strângea ceva în piept și respira mai repede. Amândoi o priveau cu atâta speranță în ochi, iar ea simți presiunea a ceea ce așteptau de la ea. Era doar un joc,

încerca ea să se convingă; tot ce avea de făcut era să iasă din mașină. Dar pentru ea era mai mult de atât. Însemna să îi umple capul unui copil cu gânduri și idei care nu se vor întâmpla vreodată. Însemna să sacrifice o clipă de haz pentru o viață de dezamăgire. Apucă volanul așa de strâns, încât încheieturile mâinilor i se albiră.

Din nou Luke sărea jucăuș în sus și în jos, încercând să mai prindă una. El repetă dorința, de data asta din tot sufletul adăugând „Te rog, te rog, Jinny Joe!” Ridică brațul în sus, arătând ca Statuia libertății, apoi dădu drumul mingiutei de puf.

Ivan nu făcea nimic. Stătea liniștit pe câmp, privind atent cu o înfățișare și prezentă de care Elizabeth se simțea atât de atrasă. Văzu cum frustrarea și dezamăgirea creșteau în Luke, când el mai prinse încă una, o strivi supărat în mânăuță și îi dădu drumul, de parcă a fi vrut să-i dea cu piciorul.

Deja își pierduse speranța, iar ea nu voia să fie cauza acestui lucru. Respiră adânc și apucă mânerul portierei. Fața lui Luke se însenină imediat și începu să mai alerge după una. Când ea păși pe câmp florile de cerceluș se scuturară sălbatic, ca niște spectatori, fluturându-și steagurile roșii și mov, pentru a întâmpina un nou jucător pe câmp.

Mergând încet cu tractorul, Brendan Egan aproape că era să dea într-un șanț, privind pe un câmp aflat în zare. Având marea și soarele în fundal văzu două figuri întunecate care țopăiau prin câmp. Una era o femeie cu părul negru lung, bătut de vânt și care i se învălmășea pe față și gât. Chiuia și țipa de bucurie, în timp ce sărea alături de un copilăș, încercând să prindă puful de păpădie care zbura, luat de vânt.

Brendan opri tractorul și i se tăie respirația, șocat de priveliștea familiară. Era ca și cum ar fi zărit o stafie.

Tremura, privind uluit și înfricoșat, până când un claxon din spate îl sperie și îl făcu să pornească mai departe.

Benjamin se întorcea de la Killarney la 6.30 duminică dimineața, bucurându-se de peisajul marin, când un tractor staționat în mijlocul drumului îl făcu să apese pe frâne. În cabină era un bătrân cu fața albă ca hârtia, privind în depărtare. Benjamin îi urmări privirea. Un zâmbet îi înflori pe buze când o zări pe Elizabeth Egan dăntuind într-un câmp de păpădii alături de un băiețel. Râdea și chiuia, sărind. Purta un trening, avea părul liber pe spate, fâlfâind în loc să fie legat sever la spate. Nu ar fi crezut că are un fiu, dar o privea cum îl ridica în aer, ajutându-l să prindă ceva, apoi lăsându-l iarăși jos. Băiețelul blond chicotea încântat, iar Benjamin zâmbi, bucurându-se de această imagine. Ar fi putut să o privească toată dimineața, dar un claxon din spate îl sperie, iar cum tractorul porni motorul și se puse în mișcare, amândoi se deplasară încet pe drum, încă privind-o pe Elizabeth.

Să nascocască oameni imaginari și să țină pe câmp duminică, la 6.30 dimineața... Benjamin nu se putea abține să nu râdă și să nu o admire pentru hazul și setea de viață. Nu părea să-i fie teamă de ceea ce gândesc ceilalți. În timp ce-și continua drumul, o vedea tot mai clar. Pe fața lui Elizabeth se putea citi fericirea pură. Părea o cu totul altă femeie.

DOUĂZECI ȘI DOI

Elizabeth era amețită de fericire pe drumul de întoarcere acasă, cu Luke și Ivan. Petrecuse ultimele două ore alergând și prinzând ceea ce Ivan insistă să numească Jinny Joes. Apoi când obosiseră și nu mai puteau respira, se prăbușiseră într-o câpiță înaltă de iarbă, respirând aerul proaspăt de mare al dimineții. Elizabeth nu-și mai amintea ultima dată când mai râsese atât de mult. De fapt nu credea că mai râsese atât *niciodată* în viața ei.

Ivan părea să aibă energie fără limite, cu un apetit pentru toate lucrurile noi și senzaționale. Elizabeth nu se mai simțise entuziasmată de multă vreme; nu era un sentiment pe care să-l asocieze cu viața de adult. Nu mai simțise emoția anticipării în stomac de când era copil; nu aștepta nimic cu nerăbdare, încât să simtă că va exploda dacă nu se va întâmpla acolo, în secunda aceea. Dar alături de Ivan retrăise toate acele sentimente. Timpul trecea atât de repede când era cu el, indiferent că dănuia pe câmp sau stăteau tăcuți unul lângă celălalt, așa cum făceau adeseori. Voia întotdeauna ca el să ia lucrurile mai încet când era acolo, apoi când pleca ar fi dorit să mai stea. Prinsese mulți pufi de păpădie și între multele dorințe fusese ca în acea zi să petreacă mai mult timp împreună și vântul să bată, ca să lungească și clipa cu Luke.

Îi plăcuse așa cum îți cade cu tronc cineva în copilărie, sentimente puternice, aproape obsesive,— dar mai mult, avea profunzime. Se simțea atrasă de orice la Ivan — felul în care vorbea, felul în care se îmbrăca, cuvintele pe care le spunea, inocența lui aparentă, deși era plin de cunoștințe și de profunzimi înțelepte. Spunea întotdeauna ceea ce trebuia, chiar și atunci când ea nu voia să audă. Întunericul de la capătul tunelului se ridicase, iar ea putea să vadă dincolo. Când își făcea apariția în cameră aducea cu el claritate și strălucire. Aducea speranță, iar ea vedea că lucrurile pentru ea ar putea fi nu fantastice sau minunate, nici fericiți-până-la-adânci-bătrâneți, dar ar fi putut fi OK. Iar asta era suficient pentru Elizabeth.

Avea mintea plină de el în fiecare clipă; reconstitua conversațiile lor, iar și iar. Îi puneă întrebări după întrebări, iar el era deschis și onest în răspunsuri, dar mai târziu, când stătea întinsă în pat realiza că nu știa mai multe despre el decât la început, deși îi răspunsese la fiecare întrebare. Dar simțea că se aseamănă foarte mult. Doi oameni solitari, plutind în vânt ca puful păpădiilor, purtându-și unul altuia dorințele.

Sigur că o înspăimântau sentimentele ei. Sigur că erau împotriva crezului ei, dar oricât ar fi încercat, nu-și putea opri inima să-și sporească bătăile, când pielea lui se apropia de a ei, nu se putea opri să nu-l caute cu privirea când credea că ar putea fi în apropiere. Nu-l putea opri să nu-i invadeze gândurile. Era binevenit în brațele ei, chiar dacă acestea n-ar fi fost deschise; apărea pe nepusă masă la ea acasă, dar nu se putea opri să nu-i deschidă ușa, iar și iar.

Era atrasă de prezența lui, de felul în care o făcea să se simtă, de tăcerile și de vorbele lui. Se îndrăgostise de el.

Luni dimineată Elizabeth se trezi că merge la Joe cu primăvara în pas, murmurând același cântecel pe care-l fredona de o săptămână încoace și pe care nu și-l putea scoate din cap. Era 8.30 iar cafeneaua era plină de turiști care se opriseră pentru a lua micul dejun, înainte de a se îndrepta spre autocar, căci îi așteptau câteva ore bune de mers până la următoarea oprire. În cafenea era zgomot și se vorbea nemțește. Joe trecea repede printre mese colectând vesela din ceramică folosită, ducând-o la bucătărie și aducând farfurii pline cu mic dejun irlandez pregătit de soția lui.

Elizabeth îi făcu semn că vrea o cafea, iar el dădu din cap în semn că a înțeles, astăzi neavând timp de vorbă. Ea căută din priviri un loc iar inima sa își spori bătăile, zărindu-l pe Ivan într-un colț mai îndepărtat. Nu se putu abține să nu zâmbească. Simțea cum o cuprinde emoția, în timp ce-și făcea loc printre mese pentru a ajunge la el. Elizabeth era copleșită doar privindu-l.

„Bună”, izbucni ea, observând că avea vocea schimbată și urându-se din această cauză.

„Neața, Elizabeth”, zâmbi el. Și vocea lui suna altfel. Amândoi simțeau, simțeau *ceva* și se priveau în ochi.

„Ți-am ținut o masă”.

„Mersi”.

Zâmbete.

„Vrei să servești micul dejun?”, o întrebă Joe, cu pixul și carnețelul în mână.

De obicei Elizabeth nu servea micul dejun, dar fiindcă Ivan cerceta meniul se gândi că de data asta putea întârzia câteva minute la birou.

„Poți să-mi mai dai un meniu, Joe?”

Joe o privi țintă. „De ce mai vrei un al doilea meniu?”

„Ca să-l pot citi”, răspunse ea.

„Dar cel de pe masă ce are?”, spuse el, morocănos.

„Bine, bine”, retractă ea, trăgându-se mai aproape de Ivan pentru a se uita în meniu.

Joe o privea plin de suspiciune.

„Cred că o să iau micul dejun irlandez”, spuse Ivan, lingându-se pe buze.

„Vreau și eu la fel”, îi zise Elizabeth lui Joe.

„La fel ce?”

„Mic dejun irlandez”.

„OK, deci un mic dejun irlandez și o cafea”.

„Nu”, spuse Elizabeth încruntată, „De două ori mic dejun irlandez și două cafele”.

„Mănânci cât pentru doi, ha?” întrebă Joe, privind-o de sus până jos.

„Nu!” exclamă Elizabeth și se întoarse spre Ivan, scuzându-se când Joe se îndepărtă. „Îmi cer scuze în numele lui; uneori reacționează cam ciudat”.

Joe puse două căni de cafe pe masă, o privi suspicios și se grăbi să servească și altă masă.

„Ce aglomerație e astăzi”. Elizabeth de abia își putea desprinde ochii de la el pentru a privi în jur.

„Chiar așa?”, o întrebă el, susținându-i privirea.

Pe Elizabeth o trecură fiorii. „Îmi place când văd orașul așa. Se trezește la viață. Nu știu cum e în Emul Aranigami, dar aici te saturezi să vezi aceiași oameni zi de zi. Turiștii mai schimbă peisajul, poți să te ascunzi în spatele lor”.

„De ce să te ascunzi?”

„Ivan, tot orașul mă cunoaște. Lumea știe povestea familiei mele mai bine decât mine”.

„Eu nu ascult orașul, te ascult pe tine”.

„Știu. Vara locul ăsta e ca un copac uriaș, puternic și frumos”, încercă ea să explice, „dar iarna e desfrunzit,

stând gol cu nimic altceva acoperit, care să-i dea intimitate. Întotdeauna m-am simțit ca într-o vitrină”.

„Nu-ți place să locuiești aici?”

„Nu e asta. Doar că uneori are nevoie să fie trezit la viață, de un șut în fund. Stau aici în fiecare dimineață și visez să torn cafea pe străzi, ca să-i dau imboldul necesar pentru a-l trezi”.

„Și atunci, de ce n-o faci?”

„Ce vrei să spui?”

Ivan se ridică. „Elizabeth Egan, vino cu mine și ia-ți și cana de cafea”.

„Dar -”

„Niciun dar, vino”. Acestea fiind zise, el ieși din cafenea.

Ea îl urmă nedumerită, ieșind cu cana în mână.

„Ei?” întrebă ea, luând o sorbitură.

„Ei bine, cred că a venit timpul să-i dai acestui orașel o doză de cofeină”, spuse Ivan, privind de-a lungul străzii goale.

Elizabeth îl privea, fără să înțeleagă.

„Haide”. El bătu cu degetul în cana ei, iar cafeaua lăptoasă se împrăștie pe jos. „Hopa!”, zise el fără intonație.

Elizabeth râse de el. „Ești caraghios, Ivan”.

„De ce sunt caraghios? Tu ai sugerat asta”. El îi atinse cana încă o dată, mai tare, vărsând și mai multă cafea pe jos. Elizabeth scoase un țipăt și sări înapoi, ca să nu-și păteze pantofii.

Asta atrase câteva priviri din interiorul cafenelei.

„Haide, Elizabeth!”

Era grotesc, absurd, ridicol și complet juvenil. N-avea nicio noimă să o facă, dar amintindu-și de distracția de ieri de pe câmp, cum răsese și plutise după aceea toată ziua, tânjea după acel sentiment. Aplecă ceașca într-o parte, lăsând cafeaua să se scurgă pe jos. Mai întâi se

formă o mică băltoacă, apoi o privi cum se scurgea printre crăpăturile dintre dalele de piatră și o lua în jos, pe stradă.

„Haide, asta nu trezește nici găngăniile”, o tachină Ivan.

„Bine, atunci la o parte”. Ea ridică o sprânceană. Ivan se trase într-o parte iar Elizabeth întinse mâna și vărsă în cerc. Cafeaua țâșni ca dintr-o fântână.

Joe scoase capul pe ușă. „Ce faci acolo, Elizabeth? Am făcut o cafea proastă?” El o privea îngrijorat. „Nu-mi creezi o imaginea prea bună în fața oamenilor ăștia”. El arată spre turiști, care se adunaseră la fereastră, privind-o.

Ivan râse. „Cred că asta înseamnă că ne mai trebuie o cafea”.

„Încă una?”, întrebă mirată Elizabeth.

„OK”, spuse Joe, retrăgându-se încet.

„Scuzați-mă, ce face acolo?” îl întrebă un turist pe Joe, când acesta intră în cafenea.

„A, e, ăă”, vorbi cu greutate Joe, „e-un obicei de-aici, din Baile na gCroithe. În fiecare luni dimineața nouă ăă”, se uită la Elizabeth care stătea singură, râzând și răsucindu-se în timp ce vărsa cafea pe pietriș „ne place să vărsăm cafeaua în jur, vedeți. E bun pentru ăă... se uită la ghivecele de flori stropite „flori”, înghiți el în sec.

Sprâncenele bărbatului se ridicară arătând interes și zâmbi amuzat. „În acest caz încă cinci câni de cafea pentru mine și prietenii mei dragi”.

Joe îl privi dezorientat, apoi un zâmbet larg îi înflori pe față, căci banii îl îmboldeau. „Vine băiatul cu cinci câni”.

Câteva clipe mai târziu, lângă Elizabeth veniră cinci străini care țopăiau alături de ea, chiuind și aclamând în timp ce vărsau cafea pe jos. Asta o făcu pe ea și pe Ivan să râdă și mai tare, până când, în cele din urmă, scăpară din mulțimea, care se privea nedumerită de obiceiul prostesc irlandez de a vărsa cafea pe jos, dar care se și amuza în același timp.

Elizabeth privi localitatea uimită. Proprietarii din toate buticurile ieșiseră în fața ușii privind agitația de la Joe. Ferestrele se deschideau iar capetele se șteau afară. Mașinile încetineau pentru ca șoferii să arunce o privire, făcându-i pe cei din urma lor să claxoneze nervoși. În câteva clipe orașelul adormit se trezise la viață.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Ivan, ștergându-și lacrimile de la ochi provocate de atâta răs. „De ce nu mai râzi?”

„Pentru tine visele nu există, Ivan? Nu e posibil ca unele lucruri să rămână doar în minte?” După câte se vedea, el putea împlini orice vis. Mă rog, aproape orice. Se uită în ochii lui albaștri, iar inima îi bătea nebunește.

El coborî privirile spre ea și se apropie cu un pas. Părea atât de serios, și mai matur decât până atunci, de parcă ar fi văzut și învățat ceva nou în ultimele câteva secunde. El îi puse o mână caldă pe obraz și își apropie capul de fața ei. „Nu,” îi șopti și o sărută atât de delicat pe buze, încât genunchii aproape i se muiaseră „*totul* trebuie să devină realitate”.

Joe se uită afară pe fereastră și răs la vederea turiștilor care dansau și împrăștiu cafea în fața cafenelei. Zărind-o pe Elizabeth peste drum, Joe se apropie de fereastră pentru a se uita mai bine. Își ținea capul ridicat și ochii închiși, într-o pace deplină. Părul ei, pe care de obicei îl purta strâns, era lăsat pe spate și fâlfâia în briza ușoară a dimineții, iar ea părea că se desfată în soarele care-i lumina fața.

Joe putea să jure că acela era chipul mamei ei.

DOUĂZECI ȘI TREI

Le trebui ceva timp buzelor lui Elizabeth și lui Ivan să se desprindă unele de altele, dar când în sfârșit se desprinsesă, Elizabeth avea buzele fierbinți și pe jumătate sărea, pe jumătate mergea pe drumul spre biroul ei. Simțea că dacă ar fi ridicat piciorul mai mult de la pământ ar fi plutit. Murmurând cântecelul, în timp ce încerca să nu zboare, se lovi chiar de doamna Bracken, care stătea în pragul ușii, cu ochii la turiștii de peste drum.

„Isuse!” Elizabeth sări într-o parte, înspăimântată.

„Este fiul Domnului, care și-a jertfit viața și a murit pe cruce pentru a răspândi cuvântul Domnului și pentru a-ți da o viață mai bună, așa că nu-i rosti numele în zadar”, trâncăni doamna Bracken. Arătă în direcția cafenelei „Oare ce pun la cale străinii ăia, acolo?”

Elizabeth își mușcă buzele, încercând să nu râdă. „Habar n-am. Nu vreți să mergeți și dumneavoastră?”

„Domnul Bracken n-ar fi încântat de ce se întâmplă acolo”. Probabil că sesizase ceva în vocea lui Elizabeth, pentru că ridică privirile, îngustă ochii și o studie pe Elizabeth cu atenție. „Arăți altfel”.

Elizabeth o ignoră și râse văzându-l pe Joe cum spăla cafeaua de pe pietre, cu un sentiment de vinovăție.

„Ți-ai petrecut timpul la turn?” o acuză doamna Bracken.

„Sigur că da, doamnă Bracken. Mă ocup de amenajarea locului acela, dacă vă aduceți aminte? Și, apropo, am comandat stofa; ar trebui să vină în trei săptămâni, adică ne-ar rămâne două luni pentru a termina totul. Credeți că ați mai putea aduce ajutoare?”

Ochii doamnei Bracken se îngustară, plini de suspiciune. „Ai părul lăsat pe spate”.

„Și?” întrebă Elizabeth, intrând în magazinul de textile pentru a vedea dacă-i sosise comanda.

„Iar domnul Bracken spunea să te ferești de femeia care-și schimbă drastic coafura”.

„Nu cred că a-mi lăsa părul pe spate reprezintă o schimbare drastică. Apropo”, continuă ea repede, fără a-i permite lui Elizabeth să scoată vreun cuvânt, „e o problemă cu comanda care a sosit azi”.

„Ce problemă?”

„E *colorată*”. Pronunță cuvântul ca și cum ar fi fost vreo boală și, cu ochii mari, sublinie „*Roșu*”.

Elizabeth zâmbi. „Este frez, nu roșu, și ce e rău într-un pic de culoare?”

„Ce e rău într-un pic de culoare, spune ea”. Doamna Bracken ridică vocea cu o octavă. „Până săptămâna trecută lumea ta era cafenie. Turnul acela te-a schimbat. Americanu’ ăla, nu-i așa?”

„A, nu începeți iar să vorbiți despre turn”, o puse la punct Elizabeth. „Am fost acolo toată săptămâna, nu e decât un zid dărăpănat”.

„Un zid dărăpănat, zici”, spuse doamna Bracken, privind-o „Și americanu’ ăla îl dărmă”.

Elizabeth dădu ochii peste cap. „La revedere, doamnă Bracken”. Alergă pe scări până la biroul ei.

Când intră, o întâmpină două picioare care ieșeau de sub biroul lui Poppy. Erau picioare de bărbat – pantaloni maro cu pantofi de aceeași culoare care se mișcau și se răsuceau.

„Tu ești, Elizabeth?”, strigă o voce.

„Da, Harry”, zâmbi Elizabeth. În mod ciudat, îi considera adorabili pe cei doi oameni care de obicei o iritau zi de zi. Ivan trecuse cu certitudine testul la zâmbit prostește.

„Strâng șuruburile la scunul ăsta. Poppy mi-a spus că reacționa cam ciudat săptămâna trecută”.

„Da, Henry, mulțumesc”.

„Cu plăcere”. Picioarele dispărură de sub birou, în timp ce el se muncea să se ridice în picioare. Lovindu-se la cap de birou apărură într-un final, capul lui chel fiind acoperit de șuvițe de păr, pieptănate dintr-o parte într-alta.

„A, iată-te”, spuse el, cu cheia de piulițe în mână. „N-ar trebui să se mai învârtă. E ciudat că făcea așa”. Îl mai probă o dată, apoi se uită la Elizabeth cu aceeași expresie cu care examinase scaunul. „Arăți altfel”.

„Nu, sunt tot eu”, spuse ea, mergând spre birou.

„E ceva cu părul. Ai părul lăsat pe spate. Întotdeauna am spus că e mai bine pentru o femeie să-și lase părul pe spate și –”

„Mulțumesc, Harry. Asta-i tot?” spuse Elizabeth severă, încheind conversația.

„Da, bine atunci”. Roșu în obraji îi făcu din mână și coborî scările, fără îndoială pentru a mai bârfi cu doamna Bracken despre părul lăsat pe spate al lui Elizabeth.

Elizabeth se așează la birou și încercă să se concentreze pe munca ei, dar în loc de asta, își duse degetele la buze, retrăind sărutul lui Ivan.

„OK”, spuse Poppy, intrând în biroul lui Elizabeth și punând o pușculiță pe biroul ei. „Vezi asta?”

Elizabeth încuviință, cu ochii la porcușor. Becca stătea în pragul ușii, mai retrasă.

„Am un plan”. Poppy se oțărî. De câte ori vei începe să fredonezi cântecelul ăla blestemat al tău, va trebui să pui bani în porcușor”.

Elizabeth ridică din sprâncene, amuzată. „Poppy, tu ai făcut porcul ăsta?” Ea privea porcul din hârtie presată, aflat pe biroul ei.

Poppy încercă să-și ascundă un zâmbet. „Aseară a fost o noapte cam liniștită. Dar, pe bune, am trecut de faza când mă enerva, Elizabeth, trebuie să mă crezi”, spuse rugător Poppy. „Până și Becca s-a săturat”.

„Așa e, Becca?”

Obrajii lui Becca se colorară, iar ea se îndepărtă repede, nedorind să fie atrasă în conflict.

„Grozavă susținere”, mormăi Poppy.

„Deci, cine va lua banii?” întrebă Elizabeth.

„Porcul. Strânge fonduri pentru o cocină nouă. Fredonează un cântecel și susține un purcel”, spuse ea, aruncându-l spre Elizabeth.

Elizabeth se sili să nu râdă. „Afară”.

Câteva clipe mai târziu, după ce se potoliseră și se întorseseră la muncă, Becca veni acuzator în birou, puse porcul pe masă și spuse cu ochii mari: „Plătește!”

„Iarăși fredonam?” întrebă Elizabeth surprinsă.

„Da”, spuse ea apăsător, cu răbdarea pusă la încercare și se răsuci pe călcâie.

Mai târziu, în aceeași după amiază, Becca aduse un vizitator în biroul lui Elizabeth.

„Bună ziua, doamnă Collins”, spuse Elizabeth politicos, simțind cum i se strânge stomacul. Doamna Collins administra motelul unde stătuse Saoirse în ultimele câteva săptămâni. „Vă rog, luați loc”. Îi arată scaunul de lângă ea.

„Mulțumesc”. Doamna Collins se așază. „Și spune-mi Margaret”. Se uită prin încăperea ca un copil speriat, chemat în biroul directorului. Ținea mâinile încrucișate în poală, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu răstoarne ceva. Iar bluza era închisă până la gât.

„Am venit la tine în legătură cu Saoirse. Mă tem că n-am putut să-i înmănez bilețelele și mesajele tale telefonice în ultimele zile”, spuse Margaret șovăitor, jucându-se cu cordonul bluzei. „N-a mai trecut pe la motel în ultimele trei zile”.

„A”, spuse Elizabeth rușinată. „Îți mulțumesc că m-ai informat, Margaret, dar nu trebuie să-ți faci griji. Cred că o să mă sune în curând”. Se săturase ca străinii să o informeze despre activitatea familiei ei. Deși fusese distrasă de Ivan, Elizabeth încercase să o supravegheze pe Saoirse cât putuse. Audierea era peste câteva săptămâni, dar Elizabeth nu fusese în stare să o găsească nicăieri. Nicăieri însemnând la cârciumă, acasă la tatăl ei sau la motel.

„De fapt, n-am venit pentru asta. Doar că, vezi tu, este o perioadă aglomerată pentru noi. Vin mulți turiști care caută cazare și avem nevoie de camera lui Saoirse”.

„Da”. Se lăsă pe spate în scaun, simțindu-se aiurea. *Desigur*. „Înțeleg”, spuse Elizabeth stingherită. „Pot să vin după serviciu să-i iau lucrurile, dacă doriți”.

„Nu e cazul”, zâmbi dulce Margaret, apoi strigă „BĂIEȚI!”

În birou își făcură apariția cei doi fii adolescenți ai ei, ținând fiecare câte o valiză în mână.

„Mi-am luat libertatea de a-i aduna lucrurile”, continuă Margaret, cu zâmbetul întipărit pe față. „Acum nu mai am nevoie decât de chiria pe ultimele trei zile și totul e rezolvat”.

Elizabeth îngheță. „Margaret, sunt sigură că înțelegi că Saoirse își plătește singură facturile. Doar pentru faptul

că sunt sora ei nu înseamnă că trebuie să le plătesc. Se va întoarce în curând, sunt sigură”.

„A, știu asta, Elizabeth”, zâmbi Margaret, dând la iveală o pată de ruj roz pe dintele din față. „Dar având în vedere că e singurul motel care i-a îngăduit lui Saoirse să locuiască sunt sigură că o să fii de acord –”

„Cât?” îi tăie vorba Elizabeth.

„Cincisprezece pe noapte”, spuse Margaret dulce.

Elizabeth căută prin portmoneu. Oftă. „Uite, Margaret, nu am acum atâtea bani –”

„Accept și cecuri”, îngăimă ea.

După ce îi înmână cecul lui Margaret, pentru prima dată după ceva vreme, Elizabeth nu se mai gândi la Ivan și începu să-și facă griji pentru Saoirse. Ca în vremurile de demult.

La ora zece seara, în centrul Manhattan-ului, Elizabeth și Mark priveau afară de la ferestrele uriașe, negre ale unui bar de la etajul o sută paisprezece pe care Elizabeth tocmai îl amenajase. Astăzi era deschiderea la Club Zoo, un etaj întreg dedicat imprimeurilor cu animale, canapele și perne din blană cu vegetație și bambus ici și colo. Era tot ce detesta Elizabeth în materie de design, dar i se dăduse un caiet de sarcini pe care trebuia să-l respecte. Fusesse un succes enorm, toată lumea se simțea bine în acea seară, iar reprezentația „live” de toboșari care băteau ritmuri din junglă și conversațiile vesele care se auzeau peste tot întregeau atmosfera de petrecere. Elizabeth și Mark ciocniră paharele de șampanie și priviră afară, la marea de zgârie-nori, cu luminițe aprinse ici și colo, făcându-le să arate ca o tablă de șah iar în jos, pe stradă, la taxiurile galbene.

„Pentru încă unul dintre succesele tale”, toastă Mark, sorbind din pahar.

Elizabeth zâmbi, simțindu-se foarte mândră. „Am străbătut cale lungă până aici, nu-i așa?”, spuse ea gânditoare, privind priveliștea și văzând reflecția petrecerii din spatele ei. Văzu proprietarul, Henry Hakala, făcându-și loc prin mulțime.

„Elizabeth, aici erai”. Ridică mâinile și o salută. „Ce face vedeta serii într-un colț, departe de toată lumea?” o întrebăel.

„Henry, acesta e Mark Leeson, prietenul meu; Mark, el e Henry Hakala, proprietarul Club Zoo”, făcu ea prezentările.

„Deci tu ești cel care a ținut-o pe prietena mea noaptea târziu”, glumi Mark, luând mâna lui Henry.

Henry râse. „Mi-a salvat viața. Să faci în trei săptămâni toate astea?” Arată camera decorată viu cu imprimeuri în alb și negru pe pereți, blănuri de urs pe canapele, imprimeuri cu leopard pe pardoseala de lemn, plante enorme aflate în ghivece de crom și barul înconjurat de bambus. „A fost un termen foarte scurt, dar știam că va reuși, deși nu credeam că o să-i iasă așa de bine”. O privi recunoscător. „Imediat încep discursurile. Aș vrea să spun câteva cuvinte, să menționez numele unor investitori”, spuse el în barbă, „și să mulțumesc întregii echipe fantastice care a muncit pe brânci. Așa că te rog să nu pleci nicăieri, Elizabeth, pentru că toți ochii vor fi la tine în câteva minute”.

„O”, roși Elizabeth, „te rog, nu face asta”.

„Crede-mă, o să mai ai câteva sute de oferte după aceea”, spuse el și își făcu loc spre microfonul îmbrăcat în frunze.

„Scuzați-mă, domnișoară Egan”, o abordă un băiat de la bar. „Aveți un telefon la recepție”.

Elizabeth se încruntă. „Eu? La telefon? Ești sigur?”

„Sunteți domnișoara Egan, da?”

Ea încuviință, nedumerită. Cine putea să o sune acolo?
„E o tânără, spune că e sora dumneavoastră?” explică el, pe un ton scăzut.

„A”. Inima începu să-i bată cu putere. „Saoirse?” întrebă ea, șocată.

„Da, ăsta e numele”, spuse ușurat tânărul. „Nu eram sigur că am înțeles bine”.

În acel moment simți că muzica sună și mai tare, tobele îi băteau în creieri, iar blănurile erau ca prin ceață. Saoirse nu o suna niciodată; sigur se întâmplase ceva rău.

„Las-o, Elizabeth”, aproape că se răsti Mark. „Spune-i fetei de la telefon că domnișoara Egan e ocupată”, îi spuse Mark barmanului. „E seara ta, bucură-te de ea”, adăugă el blajin către Elizabeth.

„Nu, nu-i spune asta”, murmură Elizabeth. Probabil că era 3 dimineața în Irlanda – de ce o suna Saoirse așa de târziu? „Vin acum la telefon, mulțumesc”, îi spuse ea tânărului.

„Elizabeth, începe discursul”, o avertiză Mark, în timp ce în jur se făcea liniște iar lumea se aduna în jurul microfonului. „Nu poți să lipsești”, îi șopti el. „E clipa *ta* de glorie”.

„Nu, nu pot”, tremură ea și îl lăsă acolo, plecând în direcția telefonului.

„Alo?”, spuse ea câteva clipe mai târziu, cu o voce îngrijorată.

„Elizabeth?”, suspină Saoirse.

„Eu sunt, Saoirse. Ce s-a întâmplat?” Lui Elizabeth îi bătea inima de să-i spargă pieptul.

În club se făcu tăcere, căci Henry își începuse discursul.

„Voiam doar...”, șovăi Saoirse apoi tăcu.

„Ce voiai? S-a întâmplat ceva?” o întrebă pe nerăsuflăte Elizabeth.

Vocea lui Henry tuna „...Și la sfârșit, dar nu în ultimul rând, aș vrea să-i mulțumesc minunatei Elizabeth Egan de la Morgan Designs pentru că a amenajat atât de desăvârșit acest loc într-un timp atât de scurt. A creat ceva complet diferit față de tot ceea ce exista până acum, făcând Club Zoo cel mai popular, trendy și nou club din peisaj, care e garantat că va face oamenii să stea la coadă pentru a intra. E pe undeva prin spate; Elizabeth ridică mâna, arată-le cine ești, ca să te poată fura de lângă mine”.

Toată lumea se întoarse în tăcere, căutând designerul.

„O”, se auzi cu ecou vocea lui Henry, „era acolo acum o clipă. Probabil că cineva i-a și oferit un alt loc de amenajat”.

Toată lumea râse.

Elizabeth privi în încăpere și îl văzu pe Mark care stătea singur cu două pahare de șampanie în mână, dând din umeri către toată lumea și râzând. Prefăcându-se că râde.

„Saoirse”, spuse Elizabeth cu o voce stinsă, „spune-mi dacă s-a întâmplat ceva. Ai dat iar de necaz?”

Tăcere. În locul vocii lipsite de vlagă, plină de suspine, pe care Elizabeth o auzise adineaori, vocea lui Saoirse își recăpătase vigoarea.

„Nu”, se răsti ea. „Nu, sunt bine. Totul e bine. Petrecere frumoasă” și închise.

Elizabeth oftă și puse încet receptorul jos.

Înăuntru discursul luase sfârșit iar tobele începuseră din nou; conversația și băuturile curgeau ca și mai înainte.

Nici ea și nici Mark nu mai aveau chef să petreacă.

Elizabeth vedea în zare conturul unei siluete gigantice, în timp ce mergea cu mașina pe drumul spre casa tatălui ei. Plecase mai devreme de la serviciu în căutarea lui Saoirse. Nimeni n-o văzuse de câteva zile, nici măcar cârciumarul, iar asta era ceva.

Întotdeauna fusese dificil să direcționezi oamenii spre căsuța care era ruptă de restul orașului. Drumul n-avea nici măcar nume, dar lui Elizabeth i se părea firesc; era drumul de care oamenii uitau. Poștașilor și lăptarilor nou angajați le trebuia întotdeauna câteva zile ca să găsească adresa, politicienii nu le călcau pragul, nici copiii, de Halloween. De copil Elizabeth încercase să se convingă că mama ei se pierduse și nu mai găsisese drumul către casă. Își amintea că îi împărtășise și tatălui ei această teorie, care zâmbise abia schițat și răspunse „Știi, de fapt nu greșești prea mult, Elizabeth”.

Asta a fost singura explicație, dacă am putea-o numi așa, pe care a primit-o. Nu discutau niciodată despre dispariția mamei ei; vecinii și rudele aflate în vizită se opreau din șușotit când Elizabeth era pe aproape. Nimeni nu-i spunea ce se întâmplase, dar nici ea nu întreba. Nu voia să apară tăcerea aceea stânjenitoare, nici ca tatăl ei să iasă din casă ca o furtună când era pronunțat numele mamei ei. Dacă nepronunțând numele mamei ei toată lumea era fericită atunci Elizabeth era și ea fericită, ca de obicei.

Oricum, nu voia să afle cu adevărat. Misterul de a nu ști era mult mai plăcut. Crea scenarii în minte, imaginându-și mama în țări exotice și palpitante și adormea închipuindu-și că mama ei se află pe o insulă pustie, mâncând banane și nuci de cocos și trimițând mesaje în sticlă către Elizabeth. În fiecare dimineață se uita pe linia de coastă cu binoclul tatălui ei pentru a vedea vreun semn de sticlă plutitoare.

O altă teorie era că devenise un star de cinema la Hollywood. Elizabeth stătea cu nasul aproape lipit de ecranul televizorului în fiecare duminică dimineață pentru a vedea marele debut al mamei ei. Dar se sătură să caute, să spere, să-și imagineze și să nu întrebe, iar în cele din urmă nici nu-și mai puse întrebări.

Silueta nu se mișca de la fereastra fostului dormitor al lui Elizabeth. De obicei tatăl ei o aștepta în grădină. Elizabeth nu mai intrase în casuță de ani de zile. Așteptă afară câteva minute, dar cum nu apăreau nici Saoirse nici tatăl ei, coborî din mașină, deschise poarta, făcându-i-se pielea de găină la auzul scârțâitului balamalelor, iar tocurile i se înfipseră în dalele inegale de piatră. Buruienile apăreau din crăpături parcă pentru a studia străina care le călca teritoriul.

Elizabeth bătu de două ori la ușa pătată de culoare verde și își trase repede degetele, de parcă s-ar fi ars. Întinse mâna și deschise ușa. Nu-i răspunsese nimeni, deși știa că era cineva în dormitorul din dreapta. Înăuntru totul era nemișcat, iar mirosul familiar de mucegai, pe care altădată îl considera casa ei o lovi și o opri în loc. O dată ce își stăpâni emoțiile stârnite de miros, păși înăuntru.

Își drese vocea. „Alo?”

Niciun răspuns.

„Alo?” strigă mai tare. Vocea ei de adult suna nefiresc în casa ei de când era copil.

Se îndreptă spre bucătărie, sperând că tatăl ei o va auzi și va veni la ea. Nu voia să-și revadă dormitorul. Tocurile ei înalte scrâșniră cu ecou pe dalele de piatră, un alt sunet familiar casei. Își ținu respirația când păși în bucătărie și locul unde se lua masa. Totul și nimic nu era la fel. Mirosurile, ceasul de pe șemineu, fața de masă din dantelă, covorașul, scaunul de lângă șemineu, ceainicul roșu, perdelele. Toate aveau locul lor, îmbătrâniseră și se uzaseră cu timpul, dar încă existau. Era ca și cum nimeni n-ar mai fi stat acolo de la plecarea lui Elizabeth. Poate nimeni nu locuise *cu adevărat*.

Rămase în picioare în mijlocul camerei, privind ornamentele, întinzându-se să le atingă, dar permițând degetelor doar să zăbovească puțin. Nimic nu fusese

deranjat. Se simțea ca într-un muzeu; până și sunetul lacrimilor, al râsetelor și iubirii fusese păstrat și plutea în aer ca fumul de țigară.

În cele din urmă nu mai suportă; avea nevoie să vorbească cu tatăl ei să afle unde era Saoirse, dar ca să facă asta trebuia să meargă în dormitor. Răsuci încet mânerul de alamă, care era șubred, la fel ca în copilăria ei. Deschise ușa, nu intră și nu trebui să cerceteze prea mult. Se uită ținută la tatăl ei, care stătea pe fotoliu în fața ferestrei, fără să se miște.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu-și putea lua ochii de la ceafa lui, nu-și putea mișca privirile în altă parte. Încercă să nu inspire mirosul, dar i se adună în gât, blocându-i respirația.

„Alo?”, spuse ea răgușit.

El nu se mișcă, cu privirile ațintite drept înainte.

Inima ei se opri pentru o secundă. „Alo?” Vocea îi era un pic cuprinsă de panică.

Fără să stea pe gânduri, intră în cameră și se îndreptă în grabă spre el. Căzu în genunchi și îi examinează chipul. El tot nu mișca ținându-și privirile ațintite drept înainte. Inima ei își spori bătăile. „Tată?” rosti ea cuprinsă de panică, vocea sunându-i ca a unui copil. Era real. Cuvântul însemna ceva. Întinse mâna să-l atingă, îi puse o mână pe față și cealaltă pe umăr. „Tată, eu sunt – te simți bine? Spune-mi ceva”. Vocea îi tremura. Pielea lui era caldă.

El clipi, iar ea respiră, ușurată.

El se întoarse încet spre ea. „A, Elizabeth, nu te-am auzit venind”. Vocea lui suna de parcă ar fi venit din altă cameră. Era blândă; nu mai avea tonuri grave.

„Te-am strigat”, spuse ea în șoaptă. „Am venit cu mașina pe drum – nu m-ai văzut?”

„Nu”, spuse el surprins, întorcându-se spre fereastră.

„Atunci la ce te uita?” Se întoarse și ea spre fereastră, iar priveliștea îi tăie respirația. Peisajul – aleea, poarta grădinii și drumul lung – o aruncară pentru o clipă în aceeași transă ca și tatăl ei. Aceleași vise și speranțe o cuprinseseră într-o clipă. Pe pervazul ferestrei stătea o

fotografie a mamei ei, care nu mai fusese acolo. De fapt, Elizabeth credea că tatăl ei se descotorosise de toate fotografiile după plecarea mamei ei.

Dar imaginea aceea o lăsă pe Elizabeth fără grai. Trecuse atâta timp de când nu-și mai văzuse mama; figura ei se ștersese din mintea lui Elizabeth. Avea niște amintiri vagi, mai mult un sentiment, decât o imagine. Văzând-o, avu un șoc. Era ca și când s-ar fi privit pe ea însăși, imaginea perfectă în oglindă. Când își recăpătă graiul vorbi încet, cu glas tremurat. „Ce faci, tată?”

El nu-și clinti capul, nu clipi, privea departe și rosti cu o voce străină, gravă „Am văzut-o, Elizabeth”.

Palpitații. „Pe cine ai văzut?” Deși știa răspunsul.

„Gráinne, mama ta. Am văzut-o. Cel puțin așa cred. Așa că am luat fotografia ca să-mi aduc aminte. Ca atunci când va veni pe drum să-mi amintesc”.

Elizabeth înghiți în sec. „Unde ai văzut-o, tată?”

Vocea lui se subție și deveni ușor necontrolată. „Pe un câmp”.

„Un câmp? Ce câmp?”

„Un câmp de poveste”. Ochii îi străluceau, revăzând totul încă o dată. „Un câmp al viselor, cum se spune. Părea atât de fericită, dansând și râzând, așa cum făcea mereu. N-a îmbătrânit nici măcar cu o zi”. Părea derutat. „Deși ar fi trebuit, nu? Ar trebui să fie mai în vârstă, ca mine”.

„Ești sigur că era ea, tată?” Ea tremura din tot corpul.

„Sigur, ea era, plutind prin aer ca păpădiile, scăldată în soare, ca un înger. Ea era, îți spun”.

Stătea drept în scaun, cu mâinile sprijinite pe cotiere, părând mai relaxat decât fusese vreodată.

„Dar cu ea era un copil și acela nu era Saoirse. Nu, Saoirse s-a făcut mare”, își aminti el. „Cred că era un băiețel. Blond, ca băiețelul lui Saoirse...” Sprâncenele lui groase se încruntară pentru prima dată.

„Când ai văzut-o?” întrebă Elizabeth deopotrivă îngrozită și ușurată, realizând că pe ea o văzuse tatăl ei.

„Ieri”, zâmbi el, amintindu-și. „Ieri dimineață. O să vină la mine în curând”.

Pe Elizabeth o podidiră lacrimile. „Stai aici de ieri, tată?”

„A, nu-ți fă griji. O să vină aici în curând, dar vreau să-mi amintesc chipul ei. Vezi tu, uneori n-o mai țin minte”.

„Tată”, Elizabeth aproape că vorbea în șoaptă, „nu mai era cineva pe câmp cu ea?”

„Nu”, zâmbi Brendan, „doar ea și băiatul. Părea și el foarte vesel”.

„Vreau să spun”, Elizabeth îl luă de mână; a ei părea ca de copil față de degetele lui cu piele întărită, „că ieri am fost pe câmp. Eu eram, tată, prinzând puf de păpădie cu Luke și cu un bărbat”.

„Nu”. El clătină din cap, încuntat. „Nu era niciun bărbat. Grăinne nu era cu niciun bărbat. O să vină în curând acasă”.

„Tată, îți jur că eram eu, Luke și Ivan. Poate că te înșeli”, spuse ea cât putea de blând.

„Nu!”, strigă el, făcând-o pe Elizabeth să sară de la locul ei. O privea dezgustat. „Se întoarce acasă la mine!” O privi cu răceală. „Ieși afară!”, strigă el în cele din urmă, îndepărtându-i mâna mică dintr-a lui.

„Ce?” Inima ei bătea nebunește. „De ce, tată?”

„Ești o mincinoasă”, o repezi el. „N-am văzut niciun bărbat pe câmp. Tu știi că ea e acolo și o ții departe de mine”, spuse el printre dinți. „Tu porți costume și stai în spatele biroului, habar n-ai să dănțuiești pe câmp. Ești o mincinoasă și întinezi locul ăsta. Ieși afară”, repetă el încet.

Ea îl privea șocată. „Am cunoscut un bărbat, tată, un bărbat frumos și minunat, care m-a învățat toate aceste lucruri”, începu ea să explice.

El își apropie fața de a ei până când aproape că nasurile li se atingeau. „IEȘI AFARĂ!”, urlă el.

Lacrimile îi țâșniră din ochi iar corpul îi tremură când se ridică în picioare. Camera se învârtea cu ea în timp ce vedea orice nu voia să vadă în starea ei dezorientată – ursuleți de pluș, păpuși, cărți, un birou, aceeași cuvertură. Se îndreptă spre ușă, nevrând să vadă mai mult, nefiind în stare să mai privească. Măinile ei tremurătoare băjbăiau zăvorul, în timp ce strigătele tatălui ei să iasă afară se auzeau tot mai tare.

Deschise ușa și ieși afară în grădină, respirând aer proaspăt. Un ciocănit în geam o făcu să se întoarcă. Îl văzu pe tatăl ei, făcându-i semn energic să iasă afară din grădina lui. Cu respirația întretăiată, cu lacrimile curgându-i pe față, deschise poarta și o lăsă deschisă, nevrând să audă scârțâitul balamalelor când se închidea.

Acceleră cu mașina pe drum cât putea de tare, fără să se uite în oglinda retrovizoare, nevrând să vadă locul acela, nevrând să mai vină o dată pe drumul dezamăgirilor.

Nu voia să se mai uite înapoi.

DOUĂZECI ȘI CINCI

„S-a întâmplat ceva?” se auzi o voce de la ușa care dădea în curtea din spate. Elizabeth stătea la masa din bucătărie ținându-și capul în palme, la fel de nemișcată ca lacul Muckcross într-o zi liniștită.

„Isuse”, spuse Elizabeth ca pentru ea, fără să-și ridice privirile, dar întrebându-se cum reușea Ivan să apară exact în clipa când se aștepta mai puțin, dar avea mai multă nevoie de el.

„Isus? El ți-a făcut necazuri?” Ivan intră în bucătărie.

Elizabeth ridică privirile. „De fapt în acest moment am o altercație cu tatăl lui”.

Ivan mai făcu un pas spre ea; avea capacitatea să depășească granițele, dar niciodată într-un mod amenințător sau abuziv. „Am auzit asta de multe ori”.

Elizabeth își șterse ochii de rimelul scurs și mototoli șervețelul. „Tu nu lucrezi niciodată?”

„Lucrez tot timpul. Îmi dai voie?” Făcu un gest spre scaunul de lângă ea.

Ea încuviință. „Tot timpul? Adică acum muncești? Sunt alt caz disperat pe care trebuie să-l rezolvi pe ziua de azi?” întrebă ea sarcastică, ștergându-și o lacrimă de pe obraz cu șervețelul.

„Nu ești un caz fără speranță, Elizabeth. Totuși, ești un caz; ți-am mai spus asta”, zise el serios.

Ea râse. „Un caz...”.

Ivan se întristă. Iarăși îl înțelese greșit.

„Și asta e uniforma ta?” arătă ea spre vestimentația lui.

„Porți costumul ăsta în fiecare zi de când te știu”, zîmbi ea, „așa că ori e o uniformă ori ești complet neîngrijit și lipsit de imaginație”.

Ivan făcu ochii mari. „O, Elizabeth, chiar nu-mi lipsește imaginația”. Fără să realizeze ce spusese Ivan continuă. „Vrei să-mi povestești de ce ești tristă?”

„Nu, tot timpul vorbim despre mine și problemele mele”, răspunse Elizabeth. „Hai să mai vorbim și despre tine. Ce ai făcut azi?”, întrebă ea, încercând să se înveselească. Parcă trecuse atâta timp de când îl sărutase dimineată pe Ivan în plină stradă. Se gândise toată ziua la asta și își făcea griji pentru persoanele care ar fi putut-o vedea, dar surprinzător, pentru un oraș în care aflai totul mai repede decât știrile de la ora șapte, nimeni nu îi spusese niciun cuvânt despre bărbatul misterios.

Și-ar fi dorit să-l mai sărute pe Ivan, era speriată de această dorință și încercase să se distanțeze de acest sentiment față de el, dar nu putea. Era ceva la el atât de pur și de imaculat, cu toate că era puternic și versat în ale vieții. Era ca un medicament pe care știa că n-ar fi trebuit să îl ia, dar la care se întorcea, căci era dependentă. Pe măsură ce oboseala își pusese amprenta de-a lungul zilei, amintirea acelui sărut devenise o alinare pentru ea, iar stânjeneala dispăruse. Acum nu voia decât ca acel moment, în care grijile ei se evaporaseră, să se repete.

„Ce am făcut azi?” Ivan își răsucea degetele cele mari, gândind cu voce tare. „Păi azi am dat un puternic semnal de trezire în Baile na gCroithe, am sărutat o femeie foarte frumoasă și mi-am petrecut restul zilei incapabil să mai fac altceva, decât să mă gândesc la ea”.

Elizabeth se luminează la față, iar ochii lui albaștri îi încălziră inima.

„Apoi nu m-am mai putut opri să nu mă gândesc la ea”, continuă Ivan, „așa că m-am așezat și mi-am petrecut toată ziua gândindu-mă”.

„La ce?”

„În afară de femeia cea frumoasă?”

„În afară de ea”, zâmbi subțire Elizabeth.

„Nu vrei să știi”.

„Pot să suport”.

Ivan nu era așa de sigur. „Bine, dacă chiar vrei să știi”, trase Ivan aer în piept, m-am gândit la Împrumutații.

Elizabeth se încruntă. „La ce?”

„La împrumutați”, repetă Ivan, pe gânduri.

„Programul de televiziune?”, întrebă Elizabeth, un pic iritată. Se pregătise pentru nimicuri dulci spuse în șoaptă, așa cum făceau în filme, nu pentru această conversație lipsită de romantism.

„Da”. Ivan dădu ochii peste cap, fără a observa tonul din vocea ei. „Dacă te referi la *acea* parte comercială”. Părea ușor agasat. „Dar m-am gândit mult și foarte profund și am ajuns la concluzia că ei n-au împrumutat. Ei au furat. Au furat și toată lumea știe asta, dar nimeni nu vorbește despre așa ceva. Să împrumuți înseamnă să iei și să folosești un lucru care-i aparține unei alte persoane și, în cele din urmă, să i-l înapoiezi. Vreau să spun, adică ce, ei au mai înapoiat ceva? Nu-mi aduc aminte ca Peagreen Clock să dea ceva înapoi Împrumutătorilor. În special mâncarea – cum poți împrumuta mâncare? Ai mâncat-o și s-a terminat; nu mai ai ce să dai înapoi. Cel puțin când eu mănânc cina pregătită de tine știi unde s-a dus”. Se lăsă pe spate în scaun, contrariat. „Și despre ei fac un film, un grup de hoți, în timp ce noi? Noi nu facem decât bine, dar suntem

etichetați drept un rod al imaginației oamenilor și suntem – el se strâmbă și făcu un semn de ghilimele inversate cu mâna „*invizibili*. Haida-de...” El își dădu ochii peste cap.

Elizabeth îl privea cu gura căscată.

Se lăsă o tăcere, în timp ce Ivan privea prin bucătărie, clătînând mânios din cap, apoi își îndreptă atenția către Elizabeth. „Ce e?”

Tăcere.

„A, nu face nimic”. El dădu din mână a lehamite. „Ți-am spus, nici nu vrei să știi. Așa, acum destul cu problemele mele. Spune-mi, ce s-a întâmplat?”

Elizabeth trase aer în piept, îngrijorarea pentru Saoirse făcând-o să nu fie prea atentă la conversația despre Împrumutați. „Saoirse a dispărut. Joe, bărbatul cu degetul pe pulsul din Baile na gCroithe mi-a spus că a plecat cu grupul de oameni cu care stătea. A auzit asta de la ruda unui tip din grupul ei, dar a plecat de trei zile și nimeni nu pare să știe unde.

„O”, spuse Ivan surprins, „iar eu băteam câmpii despre problemele mele. Ai reclamat la poliție?”

„N-am avut de ales”, răspunse ea tristă. „M-am simțit ca naiba, dar poliția trebuia să știe că a plecat, în cazul în care nu s-ar fi întors pentru audieri în câteva săptămâni, când sunt aproape sigură că n-o să vină. Va trebui să merg la un avocat care să se prezinte în locul ei, ceea ce nu va da prea bine”. Ea își duse mâinile la ochi, frecându-se obosită.

El îi luă mâinile într-ale lui. „O să se întoarcă”, spuse el plin de încredere. „Poate nu pentru audieri, dar o să se întoarcă. Crede-mă. Nu trebuie să-ți faci griji”. Avea o voce blândă, dar fermă.

Elizabeth îl privi în ochi, căutând adevărul. „Te cred”, spuse ea. Dar în adâncul inimii, lui Elizabeth îi era teamă. Teamă să-l creadă pe Ivan, teamă să creadă punct, pentru că de câte ori se întâmplase asta, speranțele ei se ridicau

ca un steag pe catarg, fâlfâind în vânt, în văzul tuturor. Apoi suportau furtuni și vânturi și în final steagul era coborât, făcut bucăți și ruinat.

Și nu credea că ar fi putut petrece alți ani cu draperiile date la o parte, cu un ochi pe drum, așteptând să se întoarcă o a doua persoană. Obosise și voia să doarmă.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

A doua zi dimineață, imediat ce am plecat de acasă de la Elizabeth, m-am hotărât să merg direct la Opal. De fapt mă hotărâsem să fac asta cu mult timp înainte să plec de la Elizabeth. Spusese ceva care atinsese o coardă sensibilă – de fapt tot ce spunea avea ecou în mine. Când eram cu ea parcă eram un arici, plin de spini și sensibil, ca și cum toate simțurile mi-ar fi fost în alertă. Era caraghios, deoarece credeam că oricum simțurile mele erau în alertă – așa cum ar fi trebuit să fie la un profesionist în a fi cel mai bun prieten – dar era o emoție pe care nu o mai trăisem până atunci, iar aceea era iubirea. Sigur că mi-am iubit toți prietenii, dar nu în felul acesta, nu în felul care îmi făcea inima să pocnească când o priveam pe Elizabeth, nu în felul acesta în care mă făcea să vreau să fiu cu ea tot timpul. Și nu voiam să fiu cu ea pentru *ea*, am realizat că voiam pentru mine. Această iubire trezise un mănunchi de sentimente adormite în corpul meu, care nici măcar nu știam că există. Mi-am dres vocea, am verificat felul în care arătam și am intrat în biroul lui Opal. În Emul Aranigami nu erau uși, căci nimeni n-ar fi putut să le deschidă, dar mai era un motiv: ușile acționau ca bariere; erau lucruri solide, neprimitoare, pe care le puteai controla pentru a închide

oamenii înăuntru sau în afara lor, iar noi nu agream acest lucru. Alegeam birouri deschise, pentru o atmosferă mai deschisă și mai primitoare. Deși asta fuseserăm învățați, descoperisem de curând că ușa principală a casei lui Elizabeth, cu cutia de scrisori zâmbitoare era cea mai prietenoasă ușă din câte văzusem, așa că asta făcea ca teoria cu ușile să se ducă pe apa sâmbetei. Elizabeth mă făcuse să mă îndoiesc de multe lucruri.

Fără să-și ridice privirile Opal spuse „Bun venit, Ivan”. Stătea îndărătul unui birou, îmbrăcată în roșu, ca de obicei, avea părul cârlionțat legat la spate și era plină de paiete, așa că la fiecare mișcare sclipea. Pe pereți erau înrămate fotografii cu sute de copii, toți zâmbind fericiți. Avea fotografii și pe rafturi, pe măsuta de cafea, pe noptieră, pe șemineu și pe pervazul ferestrei. Oriunde mă uitam erau înșiruite fotografii ale oamenilor cu care Opal lucrase, care-i fuseseră prieteni în trecut. Doar biroul ei era liber, pe el se afla o singură fotografie. Dar era așezată cu fața la Opal, așa că nimeni nu știa cine era în poza aceea. Știam că dacă am fi întrebat-o, ne-ar fi răspuns, dar nimeni nu avusese tupeul să o întrebe. Ce nu trebuia să știm, nu trebuia să întrebăm. Unii oameni nu pricep asta. Poți să discuți mult și bine cu cineva, să ai conversații *adevărate*, fără a intra prea mult în detalii personale. Există o linie, știți, ca un câmp invizibil în jurul fiecărui om pe care știi că nu trebuie să intri sau să-l traversezi, iar eu nu l-am traversat niciodată în cazul lui Opal, sau al altei persoane. Unii chiar nu pot înțelege asta.

Elizabeth ar fi urât această cameră, mă gândeam, în timp ce priveam în jurul meu. Ar fi înlăturat totul într-o clipă, ar fi șters praful și ar fi frecat până ce totul ar fi strălucit de curățenie. Până și la cafenea așezase recipientele pentru sare, piper și zahăr într-un triunghi echilateral în centrul mesei. Muta întotdeauna lucrurile un

centimetru mai la dreapta, înainte sau înapoi până când nu o mai sâcăiau și se putea concentra din nou. Era chiar amuzant, pentru că uneori le muta înapoi exact așa cum fuseseră la început și, atunci, mulțumită de sine le lăsa în pace. Asta spunea mult despre Elizabeth.

Dar de ce mă purtase gândul la Elizabeth chiar atunci? Tot timpul pățeam asta. Erau situații care nu aveau nicio legătură cu ea, dar mă gândeam la ea și devenea parte din scenariu. Dintr-o dată mă gândeam ce ar crede ea, ce ar simți ea, ce ar spune sau ar face ea dacă ar fi cu mine? Asta înseamnă să-ți dăruiești inima cuiva; până la urmă îți acaparează și mintea.

Mă rog, realizasem că stăteam în fața biroului ei fără să spun nimic de când venisem.

„De unde știai că sunt eu?” i-am spus în cele din urmă. Opal privi în sus și zâmbi, un zâmbet care te făcea să înțelegi că știe totul. „Te așteptam”. Avea buzele ca două pernuțe, roșii, asortate cu rochia. M-am gândit ce am simțit când am sărutat-o pe Elizabeth pe buze.

„Dar nu stabilisem o întâlnire”, am protestat eu. Știam că era vorba de intuiție, unde Opal era în largul ei.

Zâmbi din nou. „Ce pot să fac pentru tine?”

„Credeam că știi fără să mă mai întrebi”, am tachinat-o, așezându-mă în scaunul ei rotativ și gândindu-mă la scaunul din biroul lui Elizabeth, apoi gândindu-mă la Elizabeth, cum ar fi fost să o țin în brațe, să o îmbrățișez, să râd cu ea și să-i ascult respirația ușoară, așa cum făcusem noaptea trecută.

„Știi rochia pe care o purta Calendula la întâlnirea de săptămâna trecută?”

„Da”.

„Știi de unde și-a luat-o?”

„De ce, vrei și tu una la fel?” întrebă Opal, cu o licărire în ochi.

„Da”, am răspuns eu, făcându-mi de lucru cu mâinile. „Adică nu”. Am tras aer în piept. „Vreau să spun, mă întrebam cum aş putea face să-mi schimb hainele”. Iacă-tă, am spus-o.

„Departamentul garderobă, două etaje mai jos”, explică Opal.

„Nu ştiam că există un asemenea departament”, am zis surprins.

„A fost acolo dintotdeauna”, spuse Opal, îngustându-şi ochii. „Îmi permit să te întreb de ce ai nevoie?”

„Nu ştiu”, am dat din umeri. „Doar că Elizabeth, vezi tu, este *ăă*, e *diferită* de ceilalţi prieteni pe care i-am avut. Ea observă lucrurile astea, înţelegi?”

Ea dădu încet din cap.

Simţeam că trebuie să-i dau explicaţii suplimentare. Tăcerea nu mă făcea să mă simt în largul meu. „Vezi tu, Elizabeth mi-a spus azi că motivul pentru care port aceleaşi haine ar fi că nu mă îngrijesc sau că îmi lipseşte imaginaţia”. Am oftat, gândindu-mă la acest lucru. „Ultimul lucru care îmi lipseşte ar fi imaginaţia”.

Opal zâmbi.

„Iar de îngrijit mă îngrijesc”, am continuat. „Şi apoi m-am gândit la partea cu uniforma”, m-am privit de sus şi până jos, „şi poate că are dreptate, nu?”

Opal strânse buzele.

„Dar şi Elizabeth parcă ar purta o uniformă. Se îmbracă în negru – aceleaşi costume încheiate până sus – machiajul e ca o mască, poartă părul legat la spate, *nimic* nu e lejer. Munceşte într-una şi ia totul în serios”. Am privit-o pe Opal şocat, realizând ceva. „E exact ca şi mine, Opal”.

Opal tăcea.

„Şi tot timpul ăsta am numit-o *asaocitcilp*”.

Opal râse uşor.

„Am vrut să o învăț să se distreze, să-și schimbe hainele, să nu mai poarte măști, să-și schimbe viața, ca să găsească fericirea, dar cum pot face asta când sunt ca ea?”

Opal schiță un gest de încuviințare. „Înțeleg, Ivan. Ai și tu multe de învățat de la Elizabeth. Te face să scoți aceste lucruri la iveală, iar tu îi arăți un mod complet nou de viață”.

„Am prins Jinny Joes duminică”, am spus încet, aprobând-o.

Opal deschise un dulăpior din spatele ei zâmbind malițios. „Știu”.

„A, bun, au sosit”, am spus fericit, privind la Jinny Joes care pluteau în borcan.

„A sosit și una de a ta, Ivan”, spuse serioasă Opal.

Am simțit că mă înroșesc. Am schimbat subiectul. „Știi, aseară a dormit șase ore fără întrerupere. E prima dată când se întâmplă asta”.

Chipul lui Opal nu se îndulci. „Ți-a spus ea asta, Ivan?”

„Nu, am văzut eu...”, am spus eu cu o voce pierită. „Uite ce e, Opal, am stat peste noapte, am ținut-o în brațe până a adormit, ce mare lucru. Ea m-a rugat”. Am încercat să spun asta pe un ton cât mai convingător. „Și, dacă stau bine să mă gândesc, am făcut lucrul ăsta mereu cu ceilalți prieteni ai mei. Le citeam povești seara la culcare, stăteam cu ei până adormeau, iar uneori dormeam pe covor. Nu e nicio deosebire”.

„Oare?”

Nu i-am răspuns. Opal ridică stiloul, care avea o pană mare roșie în vârf, își coborî privirile și continuă să scrie cu scrisul ei caligrafic. „Cât timp crezi că vei mai lucra cu ea?”

Cu asta m-a prins. Inima mea a început să-și sporească bătăile. Opal nu mă întrebase așa ceva până acum. Nu se punea niciodată problema timpului, era de fiecare dată un

progres natural. Uneori era nevoie să petreci doar o zi cu cineva, alteori puteai sta câteva luni. Când prietenii noștri erau pregătiți, gata, nu trebuia să pui dinainte problema timpului. „De ce mă întrebi?”

„O”, era nervoasă, frământându-și mâinile, „mă întrebam doar, așa... tu ești cel mai bun dintre cei de aici, Ivan și voiam doar să-ți amintesc că mai sunt mulți oameni care au nevoie de ajutorul tău”.

„Știu asta”, am spus pe un ton cam forțat. Vocea lui Opal avea tot felul de tonuri pe care nu le mai auzisem până atunci, unele negative, care trimiteau culori albastre și negre în aer, și care nu-mi plăceau deloc”.

„Foarte bine”, zise ea, un pic cam înțepată, conștientă de tonul ei. „Vrei să lași astea la laborator în drumul tău spre garderobă?” Îmi înmână borcanul cu Jinny Joes.

„Sigur”. Am luat borcanul din mână ei. Înăuntru erau trei Jinny Joes, micuțe, una de la Luke, una de la Elizabeth și a treia de la mine. Stăteau pe fundul borcanului, odihnindu-se după călătoria lor prin vânt. „La revedere”, i-am spus cam stânjenit lui Opal, ieșind din birou. Mă simțeam de parcă ne-am fi certat, deși nu fusese așa.

Am coborât până la laboratorul de analize, ținând capacul borcanului bine închis, ca să nu scape. Când am ajuns acolo, Oscar alerga prin laborator cuprins de panică.

„Deschide trapa!”, strigă el spre mine, în timp ce trecea cu brațele întinse și halatul alb fluturând.

Am așezat borcanul la un loc ferit și m-am grăbit într-acolo. Oscar a alergat spre mine și, în ultima clipă, a sărit într-o parte, păcălind lucrul care-l urmărea, astfel că acesta intră drept în colivie.

„Ha!”, explodă el învârtind cheia și fluturând-o către cușcă. Fruntea îi era plină de broboane de transpirație.

„Ce arătare pământească e asta?”, am întrebat, apropiindu-mă de colivie.

„Fii atent!”, strigă Oscar, astfel că m-am tras înapoi. „Nu e corect să spui arătare pământească, pentru că nu este de aici”. Își tampona fruntea cu o batistă.

„De aici, de unde?”

„De pe pământ”, răspunse el. „N-ai mai văzut o stea căzătoare, Ivan?”

„Sigur că am mai văzut”. Dădeam ocol coliviei. „Dar nu de aproape”.

„Desigur”, adăugă el, cu o voce mult prea dulce, „le vezi de departe, arătând atât de luminoase și de strălucitoare, zbenguindu-se pe cer, și-ți pui o dorință către ele dar”, iar aici tonul său deveni răutăcios „uiți de Oscar, care trebuie să-ți descifreze dorințele din stele”.

„Îmi pare rău, Oscar, chiar am uitat. Nu credeam că stelele sunt atât de periculoase”.

„De ce?”, îl repezi Oscar. „Credeai că un asteroid fierbinte, aflat la milioane de mile depărtare, vizibil de pe pământ, o să coboare la mine și o să mă sărute pe obraz? Mă rog, nu mai contează. Ce mi-ai adus? A, grozav, un borcan cu Jinny Joes. Asta îmi lipsea după o minge de foc, strigă el tare, către colivie „ceva care să aibă puțin respect”.

În replică mingea de foc sări furioasă.

M-am îndepărtat de colivie. „Ce dorință purta?” Îmi venea greu să cred că această minge strălucitoare de lumină ar fi putut fi de ajutor pentru cineva.

„E amuzant că mă întrebi asta”, spuse Oscar, nepărând însă deloc amuzat. „Aceasta stea avea doința să mă urmărească prin laborator”.

„Era a lui Tommy?”, zisei, încercând să nu râd.

„Cred că da”, spuse el supărat. „Dar nu pot să-l acuz, pentru că e de acum douăzeci de ani, când Tommy nu prea știa mare lucru și de abia începuse la noi”.

„Acum douăzeci de ani?”, am întrebat surprins.

„I-a luat mult să ajungă aici”, explică Oscar, deschizând capacul și luând o Jinny Joe cu ajutorul unui instrument ciudat. „În definitiv, e la milioane de ani lumină. Cred că douăzeci de ani e un timp bun”.

L-am lăsat pe Oscar studiind Jinny Joes și am găsit drumul spre garderobă. Acolo era Olivia, căreia i se luau măsurile.

„Bună, Ivan”, spuse ea surprinsă.

„Bună, Olivia, ce faci?”, am întrebat-o privind-o pe femeia care-i măsura talia mică.

„Îmi iau măsurile pentru o rochie, Ivan. Biata doamnă Cromwell s-a prăpădit noaptea trecută”, spuse ea tristă. „Înmormântarea e mâine. Am fost la atâtea înmormântări, încât singura mea rochie neagră s-a uzat”.

„Îmi pare rău să aud asta”, spusei, știam cât de atașată fusese Olivia de doamna Cromwell.

„Mulțumesc, Ivan, dar trebuie să merg mai departe. Azi dimineată la azilul de bătrâni a venit o doamnă care are nevoie de ajutorul meu, așa că acum trebuie să mă concentrez asupra ei”.

Am dat din cap, aprobator.

„Și ce te aduce aici?”

„Noua mea prietenă, Elizabeth este femeie. Și îmi remarcă hainele”.

Olivia chicoti.

„Vrei un tricou de altă culoare?”, întrebă femeia care lua măsurile. Scoase un tricou roșu dintr-un sertar.

„Ăă, nu”. Îmi mutam greutatea de pe un picior pe celălalt și priveam în jur la rafturile care mergeau din tavan până la podea. Fiecare dintre ele avea un nume și am văzut numele Calendulei lângă un șir de rochii drăguțe. „Căutam ceva mult mai... elegant”.

Olivia ridică o sprânceană. „Atunci trebuie să ți se ia măsuri pentru un costum, Ivan”.

Am căzut de acord să-mi facă un costum negru care să se asorteze cu o cămașă și o cravată albastră, culoarea mea preferată.

„Altceva, sau asta e tot?”, mă întrebă Olivia, făcându-mi din ochi.

„De fapt”, mi-am coborât eu vocea și am privit în jur ca să mă asigur că nu ne auzea cealaltă femeie. Olivia își apropie capul de al meu.

„Mă întrebam dacă ai putea să mă înveți pasul de step irlandez.”

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Elizabeth privea țintă la cei câțiva pereți, murdari, cu tencuiala udă și neregulată. Se simțea depășită. Pereții aceștia nu-i spuneau nimic. Era ora nouă dimineața pe șantier, unde forfoteau deja oameni cu căști de protecție, salopete, cămăși în carouri și cizme cu tălpi groase. Parcă erau o armată de furnici, care mergea de colo-colo, cărând în spate tot felul de materiale. În hotelul gol, chiotele, râsetele, cântecele și fluierăturile aveau ecou în construcția de ciment din vârful dealului, care trebuia să fie umplută de ideile din mintea lui Elizabeth. Zgomotele lor răsunau pe holuri ca tunetele, ajungând până la ceea ce trebuia să fie camera de joacă a copiilor.

Acum nu erau decât o textură palidă, dar în câteva săptămâni acolo urmau să zburde copii, în timp ce afară ar fi trebuit să fie o oază de liniște. Poate ar fi trebuit să facă pereți izolați fonic. Habar nu avea cum ar fi putut acești pereți să aducă un zâmbet pe fețele copiilor, care ar fi pășit acolo, nervoși și supărați că fuseseră luați de lângă părinții lor. Elizabeth se pricepea la șezlonguri, ecrane de plasmă, pardoseli de marmură și lemn de orice fel. Putea să facă niște camere șic, funky, sofisticate, pline de splendoare și grandoare. Dar niciunul din aceste lucruri

n-ar fi încântat un copil, iar ea știa că poate mai mult decât să pună câteva jucării de asamblat, jocuri de puzzles și fotolii în formă de pară.

Știa că ar fi putut angaja pe cineva specializat în pictura murală, să-i pună pe zugravi la treabă sau să-i ceară ajutorul lui Poppy, dar lui Elizabeth îi plăcea să facă totul cu mâinile ei. Îi plăcea să se piardă în munca ei și nu voia să fie nevoită să ceară ajutor. Să dea altcuiva pensula ar fi însemnat să se considere învinsă.

Alinie pe jos zece tuburi de vopsea, deschise capacele și puse pensulele alături. Puse o foaie albă pe jos și, asigurându-se că pantalonii de blue-jeans pe care-i purta doar ca îmbrăcăminte de lucru nu vor atinge podeaua murdară, se așază turcește în mijlocul camerei, privind pereții. Dar nu se gândea decât la faptul că nu se putea gândi la altceva în afară de Saoirse. Saoirse, care era în mintea ei zi de zi, în fiecare clipă.

Mai târziu se întrebă cât stătuse acolo. Își amintea vag de constructorii care intrau și ieșeau din cameră, adunându-și uneltele, privind-o nedumeriți, cum se uita la pereții goi. Avea sentimentul că trecea prin blocajul pe care îl au scriitorii, în versiunea de designer interior. Nu-i veneau idei pentru nicio pictură și, așa cum cerneala se usca în stilou culoarea nu ieșea din pensulă. Capul îi era plin cu... nimic. Era ca și cum gândurile i s-ar fi reflectat în peretele tern de ipsos, care probabil se gândea la același lucru ca și ea.

Simți prezența cuiva în spatele ei și se întoarse. Benjamin stătea în pragul ușii.

„Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat dar”, el ridică mâinile „nu e nicio ușă”.

Elizabeth îl întâmpină cu un zâmbet strâmb.

„Îmi admirai capodopera?”

„Tu ai făcut asta?” Ea întoarse fața spre perete.

„Cred că e cea mai bună lucrare a mea”, replică el și amândoi îl privesc în tăcere.

Elizabeth oftă. „Mie nu-mi spune nimic”.

„A!” El făcu un pas în cameră. „Nici idee n-ai cât de greu este să creezi o capodoperă care să nu-ți spună nimic. Întotdeauna se găsește cineva care să interpreteze într-un fel, dar pentru asta...”, dădu el din umeri, „nimic. Nicio interpretare”.

„Pesemne că sunteți un adevărat geniu, domnule West”.

„Benjamin”, clipi el din ochi. „Îți spun într-una, te rog să-mi spui Benjamin; altfel parcă aș auzi-o pe profesoara de matematică”.

„Dar și tu îmi spui domnișoară Egan”.

Apucă să-i vadă colțurile buzelor ridicându-se a zâmbet, înainte ca ea să se întoarcă spre perete.

„Crezi că există vreo șansă ca puștilor să le placă în camera asta așa cum e acum?” întrebă ea plină de speranță.

„Hmm”, gândi Benjamin cu voce tare, „cuiile care ies afară din șipci vor fi foarte amuzante pentru ei. Nu știu”, recunosc el. „Nu întrebi pe cine trebuie despre copii. Pentru mine sunt ca de pe o altă planetă. Nu avem chiar o relație strânsă.

„Nici eu”, murmură Elizabeth vinovată, gândindu-se la incapacitatea ei de a relaționa cu Luke, așa cum făcea Edith. Deși după ce-l cunoscuse pe Ivan petrecuse din ce în ce mai mult timp cu Luke. Iar dimineța aceea în câmp cu Ivan și cu Luke fusese chiar o piatră de hotar pentru ea, totuși când era singură cu Luke nu se simțea chiar în largul ei. Ivan era cel care elibera copilul din ea.

Benjamin se așează pe vine, punând o mână pe pardoseala murdară, pentru a se sprijini. „Ei, asta nu pot să cred nici măcar o clipă. Ai un fiu, nu-i așa?”

„A, nu, nu am...”, începu ea, apoi se opri. „Este nepotul meu. L-am adoptat, dar ultimul lucru din lume ar

fi să înțeleg copiii”. Astăzi parcă nu putea să-și țină gura. Îi era dor de Elizabeth, cea cu care puteai vorbi fără să afli nici cea mai mică parte din ea, dar se părea că, de curând, porțile inimii ei se deschiseseră, și dădea drumul unor lucruri aproape fără voia ei.

„Bine, dar se părea că știai ce voia să facă duminică dimineața”, spuse Benjamin încet, privind-o altfel. „Eram cu mașina când alergați pe câmp”.

Elizabeth dădu ochii peste cap și pielea ei măslinie se înroși. „Se pare că tu și tot restul orașului. Dar a fost ideea lui Ivan”, adăugă ea imediat.

Benjamin râse. „După tine Ivan are toate meritele?”

Elizabeth se gândi la asta, dar Benjamin nu așteptă răspunsul. „Cred că, în cazul ăsta, trebie doar să stai aici, așa cum faci acum și să te pui în locul copiilor. Folosește-ți imaginația aceea nestăvilită a ta. Dacă ai fi copil, ce ai vrea să faci în camera asta?”

„Altceva decât să mă fac mare mai repede?”

Benjamin se ridică în picioare.

„Și cât timp mai ai de gând să stai în Baile na gCroithe?”, întrebă iute Elizabeth. Se gândea că, cu cât va sta mai mult, cu atât va putea amâna gândul de a recunoaște că, pentru prima dată în viața ei, habar nu avea cum să amenajeze o cameră.

Benjamin simțind nevoia ei de a face conversație se așează pe podeaua murdară, iar Elizabeth încercă să ignore gândul că milioane de căpușe din praf se târau pe lângă el.

„Aș vrea să plec imediat ce ultimul strat de vopsea a fost dat pe pereți și ultimul cui a fost bătut”.

„E clar că te-ai îndrăgostit lulea de locul ăsta”, spuse sarcastică Elizabeth. „Nu te impresionează uluitoarea panoramă din Kerry?”

„Ba da, priveliștea e minunată, dar am deja șase luni de când admir peisajul, iar acum m-aș mulțumi dacă aș

avea o cafea bună, mai mult de un magazin de unde să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat și m-aș putea plimba zece minute fără ca toată lumea să se uite la mine de parcă aș fi scăpat de la circ”.

Elizabeth izbucni în râs.

Benjamin ridică brațele. „Nu vreau să fiu ofensiv – Irlanda e fantastică – dar nu sunt un fan al orașelor mici”.

„Nici eu...” Zâmbetul lui Elizabeth se stinse la gândul acesta. „Și atunci de unde ești de fel?”

„New York”.

Elizabeth clătină din cap. „Ăsta nu e accent new-yorkez”.

„Nu, m-ai prins; vin dintr-un loc numit Haxtun în Colorado, de care sunt sigur că ai auzit. Este binecunoscut pentru o grămadă de lucruri”.

„Cum ar fi?”

El ridică sprâncenele. „Absolut nimic. E un mic orașel, într-o vale prăfuită, cu fermieri și o populație de o mie de locuitori”.

„Nu ți-a plăcut acolo?”

„Nu mi-a plăcut”, spuse el hotărât. „S-ar zice că sufăr de claustrofobie”, adăugă el zâmbind.

„Știu cum te simți”, încuviință Elizabeth. „Din ce spui e ca pe aici”.

„Da, seamănă un pic”. Benjamin privi pe fereastră afară. Se relaxă. „Toată lumea îți face din mână când mergi. Habar n-au cine ești, dar îți fac din mână”.

Elizabeth nu realizase asta până acum. Și-l imaginează pe tatăl ei pe câmp, cu pălăria pe cap, care-i acoperea fața, ridicând brațul în formă de L când trecea vreo mașină.

„Îți fac din mână pe câmp și pe stradă”, continuă Benjamin, „fermieri, doamne în vârstă, copii, adolescenți, nou născuți și criminali în serie. Și am studiat asta până am devenit expert”. Îi făcu semn cu ochiul. „Până și la

volan, faci semn cu degetul, ridici arătătorul când te afli în trecere. Măi să fie, dacă nu ești atent ajungi să faci din mână și la vaci”.

„Iar vacile ți-ar răspunde la salut”.

Benjamin râse cu poftă. „Te-ai gândit vreodată să pleci?”

„Am făcut mai mult decât să mă gândesc”. Zâmbetul ei se stinse. „Am fost și eu la New York, dar am obligații aici”, spuse ea repede, privind într-o parte.

„Nepotul, nu-i așa?”

„Da”, spuse ea încet.

„E și o parte bună când pleci dintr-un oraș mic. Când pleci, tuturor le e dor de tine. Toți observă că ai plecat”.

Privirile li se întâlniră. „Cred că ai dreptate”, spuse ea. „E ironic totuși că amândoi ne mutasem într-un oraș mare, unde eram înconjurați de mai mulți oameni și mai multe clădiri decât văzusem vreodată, așa că ne simțeam și mai izolați”.

„Uf”. Benjamin o privea, fără să clipească. Ea știa că nu o privește pe ea; era pierdut în lumea lui. Și pentru o clipă chiar păru pierdut. „Mă rog”, ieși el din transă, „mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, domnișoară Egan”.

Ea îi zâmbi.

„Acum plec ca să te las să te mai uiți la pereți”. Se opri și se întoarse de la ușă. „Apropo”, iar ea simți cum i se întoarce stomacul, „fără a risca să te fac să te simți stânjenită, vreau să spun în cel mai inocent mod posibil, poate ai vrea să ne întâlnim o dată în afara serviciului? Mi-ar plăcea să discut cu cineva care gândește la fel ca mine”.

„Sigur”. Îi plăcuse invitația lui spontană. Fără să-și pună speranțe.

„Poate știi și un loc bun unde am putea merge. Acum șase luni, când de abia sosisem, am făcut greșeala să-l

întreb pe Joe unde e cel mai apropiat sushi bar. A trebuit să-i explic că era pește proaspăt, iar el mi-a indicat un lac, la o oră de mers cu mașina și mi-a spus să întreb de Tom”.

Elizabeth izbucni în râs, iar sunetul, care îi era tot mai familiar zilele acelea, făcu ecou în cameră. „E fratele lui, care e pescar”.

„Pe curând”.

Camera era din nou goală, iar Elizabeth întâmpina aceeași dilemă. Se gândi la ce-i spusese Benjamin, să-și folosească imaginația și să se pună în locul unui copil. Închise ochii și își imagină zgomot de copii care țipau, râdeau, plângeau și se băteau. Zornăitul jucăriilor, piciorușe dupăind pe holuri, sunetul corpurilor în cădere urmat de o clipă de tăcere apoi plânsete. Își imagină că este un copil singur într-o cameră, fără să cunoască pe nimeni și deodată realizează ce ar fi dorit.

Un prieten.

Deschise ochii și zări o carte de vizită pe jos, lângă ea, deși camera era tot goală și nemișcată. Probabil cineva se furișase când avea ochii închiși și o lăsase acolo. Luă cartea de vizită, care avea o amprentă neagră pe spate. Nici măcar nu trebuia să o citească ca să-și dea seama că era noua carte de vizită a lui Benjamin.

Poate că sugestia cu imaginația dăduse roade. Se părea că-și făcuse un prieten în camera de joacă.

Strecurând cartea de vizită în buzunarul din spate uită de Benjamin și continuă să privească pereții albi.

Nu. Tot nimic.

DOUĂZECI ȘI OPT

Elizabeth stătea la masa de sticlă din bucătăria fără de pată, înconjurată de blaturi de lucru strălucitoare din granit, dulapuri din nuc lustruite și gresie sclipitoare. O apucase o frenezie a curățeniei, dar încă nu avea mintea limpede. De fiecare dată când suna telefonul sărea de la locul ei, crezând că era Saoirse, dar era doar Edith care se interesa de Luke. Elizabeth nu primise nicio veste de la sora ei, tatăl ei stătea tot în fostul ei dormitor așteptând-o pe mama lor; stătea, mânca și dormea în același scaun de două săptămâni. Nu voia să vorbească cu Elizabeth, nu o lăsa să intre, ținând-o la ușa de la intrare, așa că ea angajase o femeie care să treacă pe la el zilnic, să-i gătească și să-i facă de mâncare. Uneori o lăsa să intre, alteori nu. Tânărul care lucrase cu tatăl ei la fermă îi preluase toate treburile. Acest lucru o costa pe Elizabeth, bani pe care nu și-i permitea, dar nu avea încotro. Nu putea să-i ajute pe ceilalți doi membri ai familiei ei dacă aceștia nu voiau să fie ajutați. Și, pentru prima dată, se întrebă dacă, până la urmă, avea ceva în comun cu ei.

Trăiseră laolaltă – fetele crescuseră împreună – dar separat, deși stăteau în același oraș. Nu prea comunicau una cu cealaltă dar când cineva pleca... atunci conta. Erau legate de o frânghie veche și fragilă, care sfârșise prin a fi obiectul unei lupte continue.

Elizabeth nu avea curajul să-i spună lui Luke ce se petrecea și, desigur, el simțea că e ceva. Ivan avea dreptate, copiii au un al șaselea simț pentru lucrurile astea, dar Luke era un copil așa de bun, încât imediat ce simțea tristețea lui Elizabeth se retrăgea în camera de joacă. Apoi îl auzea cum se joacă cu blocuri de construit. Nu avea puterea să-i spună altceva decât să se spele pe mâini, să nu vorbească urât și să se răstească la el ca să nu-și mai târșăie picioarele.

Nu era în stare să-l ia în brațe, buzele ei nu puteau pronunța cuvintele „te iubesc”, dar, în felul ei încerca să-l facă să se simtă dorit și în siguranță. Deși știa ce și-ar fi dorit el cu adevărat. Fusesse și ea în situația lui, știa ce înseamnă să fii îmbrățișat, alintat, sărutat pe frunte și legănat. Să ai sentimentul că ești în siguranță măcar câteva minute, să știi că e cineva acolo care are grijă de tine și că nu ești de capul tău, că nu-ți trăiești viața doar în imaginația ta.

Ivan îi oferise câteva astfel de momente în ultimele câteva săptămâni. O sărutase pe frunte și o legănase ca să adoarmă, și adormise fără a se mai simți singură, fără a se mai simți nevoia să se uite pe fereastră în căutarea altcuiva. Ivan, tandrul Ivan era învăluit în mister. Ea nu mai cunoscuse pe cineva în stare să o ajute să realizeze exact cine era, să o ajute să se pună pe picioare, dar era șocată de ironia faptului că acest om care vorbea pe un ton glumeț despre invizibilitate, chiar purta o mantie care-l făcea invizibil. Îi indica lui Elizabeth o hartă, îi arăta drumul, deși nu știa nici el spre ce se îndreaptă, de unde vine, *cine* este. Îi plăcea să vorbească despre problemele ei, o făcea să se simtă mai bine, o ajuta să le rezolve, dar nu vorbea niciodată despre problemele lui. Era ca și cum ea îl distrăgea și se întreba ce se va întâmpla când distracția va lua sfârșit și el se va trezi din nou la realitate.

Elizabeth avea sentimentul că timpul petrecut împreună era valoros, ca și cum ar fi trebuit să prețuiască fiecare clipă de parcă ar fi fost ultima. Ivan era prea bun ca să fie adevărat, fiecare clipă alături de el era magică, încât ea presupunea că astea nu puteau dura la infinit. Niciunul dintre sentimentele ei bune nu duraseră; niciunul dintre oamenii care îi luminaseră viața nu reușise să rămână. Bazându-se pe soarta ei de până atunci, de la *teama* de a nu dori să piardă ceva atât de deosebit, aștepta ziua când el va pleca. Oricine ar fi fost el, o vindeca, o învăța să zâmbească, o învăța să râdă, iar ea se întreba ce ar fi putut să-l învețe ea. Se temea că alături de omul acesta dulce cu ochi blânzi va veni o zi în care el își va da seama că ea nu are nimic de oferit. Că ea îl secătuisese de toate resursele sale și că nu mai avea ce să-i ofere.

Așa se întâmplase cu Mark. Nu putuse să-i ofere mai mult din partea ei fără să dea la o parte grija ei față de familie. Asta ar fi dorit el să facă ea, desigur – să taie firele care o legau de familia ei – dar nu putea face asta, nu voia s-o facă. Saoirse și tatăl ei știau cum să tragă de acele fire, așa că ea rămânea marioneta lor. În concluzie era singură, crescând un copil pe care nu-l dorise, cu iubirea vieții ei trăind în America, acum bărbat căsătorit și tatăl unui copil. Nu îl mai văzuse, nici nu mai știa nimic despre el de cinci ani încoace. Câteva luni după ce Elizabeth se mutase înapoi în Irlanda el o vizitase când venise acasă să-și vadă familia.

Lunile acelea de început fuseseră cele mai grele. Elizabeth voia să o determine pe Saoirse să-și crească copilul singură și oricât de mult protesta Saoirse, susținând că nu-i pasă, Elizabeth nu voia să-și lase sora să piardă ocazia de a-și crește fiul.

Dar tatăl lui Elizabeth nu mai putea îndura; nu mai suporta țipetele copilului toată noaptea, în timp ce Saoirse

petrecea pe vreunde. Elizabeth se gândea că îi aminteau prea mult de anii anteriori, când el stătea cu fiica nou născută, care apoi trecuse în grija fiicei lui de doisprezece ani. Ei bine, asta făcea și de data asta. O alunga pe Saoirse din casă, forțând-o să se ducă la ușa lui Elizabeth, cu leagăn cu tot. Ziua când s-a întâmplat asta a fost chiar cea în care Mark se hotărâse să-i facă o vizită lui Elizabeth.

O singură privire la felul în care își ducea ea viața acum a fost de ajuns ca să-l piardă pe vecie. La puțin timp după aceea Saoirse dispăru de acasă, lăsându-și copilul cu Elizabeth. Se gândise să-l dea pe Luke spre adopție, chiar a vrut să-l dea. În fiecare noapte în care nu putuse să doarmă, și în fiecare zi stresantă își jura că o să dea telefon acolo. Dar nu putuse să o facă. Poate era ceva legat de teama ei de a nu renunța. Era obsedată de setea ei de perfecțiune și nu putuse renunța să o ajute pe Saoirse. De asemenea era o parte din ea care dorea să dovedească că poate crește un copil, că nu era vina ei că Saoirse devenise astfel. Nu voia să greșească față de Luke. El merita mai mult.

Blestemă și luă încă una din schițele ei, o făcu ghemotoc și o aruncă înspre coșul de gunoi. Dar ateriză alături de el și, neputând suporta să vadă un lucru care nu era la locul lui, Elizabeth traversă camera și îl puse acolo unde îi era locul.

Masa din bucătărie era acoperită cu hârtie, creioane colorate, cărți de copii, personaje de desene animate. Tot ce reușise să facă era să facă niște mângălituri pe pagină. Nu era suficient pentru o cameră de joacă și, cu siguranță, nu era lumea cea nouă pe care aspira să o creeze. Ca de obicei, același lucru se întâmplase ca atunci când se gândea la Ivan: se auzi soneria, iar ea știa că era el. Se ridică în picioare, își aranjă părul, hainele, uitându-se în oglindă. Strângându-și creioanele colorate și hârtia,

începu să alerge panicată de colo-colo, încercând să se hotărască unde să le ascundă. Le scăpă din mână; înjurând, se aplecă pentru a le ridica. Hârtiile zburară din mână, și plutiră spre podea ca frunzele în briza toamnei.

Când stătea aplecată, ochii îi căzură pe niște pantofi de sport roșii, care stăteau încrucișați neglijent la ușă. Simți că se topește și se îmbujoră la față.

„Bună, Ivan”, spuse ea, evitând să-l privească.

„Bună, Elizabeth. Ai furnici în pantaloni?”, o întrebă el amuzat.

„Ce drăguț din partea lui Luke că ți-a deschis”, spuse Elizabeth sarcastică. „Chiar mă amuză pentru că nu vrea niciodată să facă asta atunci când ar fi nevoie”. Adună foile de hârtie de pe jos și se ridică în picioare. „Porți roșu”, constată ea, studiindu-i șapca roșie, tricoul și pantofii de sport roșii.

„Da, așa e”, o aprobă el. „Să port alte culori este în prezent activitatea mea preferată. Mă face să mă simt mai fericit”.

Elizabeth privi în jos, la costumul ei negru și rămase pe gânduri.

„Și ce ai acolo?”, o întrebă el, întrerupându-i șirul gândurilor.

„A, nimic”, murmură Elizabeth, împăturind hârtiile.

„Dă-mi să văd”. El îi luă foile. „Ce avem noi aici? Donald Duck, Mickey Mouse”, răsfoi el paginile, „Winnie-the-Pooh, o mașină de curse – și asta ce-i?” El răsuci pagina, ca să vadă mai bine.

„Nu e nimic”, se răsti Elizabeth, smulgându-i foaia din mână.

„Nu poți să spui că e nimic – nimic nu arată astfel”. O privi lipsit de expresie.

„Ce faci?” îl întrebă ea după câteva clipe de tăcere.

„Nimic, nu vezi?” El întinse mâinile.

Elizabeth se îndepărtă de el, rostogolind privirile. „Uneori ești mai rău decât Luke. Mă duc să-mi iau un pahar cu vin, vrei să bei ceva? Bere, vin, coniac?”

„O anac cu etpal, te rog”.

„Aș vrea să nu mai vorbești pe dos”, îl repezi ea, dându-i cana de lapte. „Măcar o dată”, îi ceru ea iritată, aruncând foile la coșul de gunoi.

„Nu, așa fac mereu”, spuse el cam înțepat, privind-o suspicios. „De ce e dulapul încuiat?”

„Ăă...” șovăi ea, „ca Luke să nu aibă acces la alcool”. Nu putea să-i spună că de fapt Saoirse nu trebuia să aibă acces la alcool. Luke era cel care ascundea cheia în camera lui când o auzea pe mama lui venind.

„Aha. Ce faci pe douăzeci și nouă?” întrebă Ivan, învârtindu-se în scaunul de bar și privind-o pe Elizabeth care aranja sticlele de vin, cu o expresie concentrată.

„Când e douăzeci și nouă?” Ea încuie dulăpiorul și căută în sertar un desfăcător de sticle.

„E sâmbătă”.

Elizabeth se coloră în obraji și se uită în altă parte, concentrându-se să deschidă sticla de vin. „Sâmbătă ies în oraș”.

„Unde?”

„La un restaurant”.

„Cu cine?”

Se simțea de parcă ar fi fost sub turul întrebărilor lui Luke. „Mă întâlnesc cu Benjamin West”, spuse ea, cu spatele la el. Nu putea să se întoarcă chiar în clipa aceea și nu înțelegea de ce se simte stânjenită.

„De ce vă întâlniți sâmbătă? Doar nu lucrați sâmbăta”, spuse Ivan.

„Nu e legat de serviciu, Ivan. El nu cunoaște pe nimeni aici și ieșim undeva să luăm masa”. Își turnă vin într-un pahar de cristal.

„Să luați masa?” întrebă el, fără să-i vină să creadă.
„Ieși în oraș la masă cu Benjamin?” Vocea lui se ridică cu câteva octave.

Elizabeth făcu ochii mari și se întoarse spre el, cu paharul în mână. „E o problemă?”

„E murdar și miroase”, afirmă Ivan.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Nu știa ce să răspundă.

„Probabil că mănâncă cu mâinile. Ca un animal”, continuă Ivan, „sau ca un om preistoric, jumătate om, jumătate animal. Probabil vânează –”

„Oprește-te, Ivan”, spuse Elizabeth râzând.

El se opri.

„De fapt, care e problema ta?” Ridică o sprânceană spre el, luând o înghițitură de vin.

El se opri din învârtitul cu scaunul și o privi fix. Îl privi și ea la fel. Îl văzu cum înghite în sec, iar mărul lui Adam îi cobora. Aerul copilăresc dispăruse, acum îl părea un bărbat mare și puternic. Inima ei își spori bătăile. El nu-și lua ochii de la ea, iar ea nu se putea uita în altă parte, nu se putea mișca.

„Nici o *problemă*”.

„Ivan, dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi”, zise Elizabeth ferm. „Acum ne-am făcut mari”. Făcu un rictus la colțurile gurii când spuse asta.

„Elizabeth, n-ai vrea să ieșim împreună sâmbătă?”

„Ivan, ar fi nepoliticos din partea mea să anulez întâlnirea acum – n-am putea să ieșim altă dată?”

„Nu”, răspunse el pe un ton hotărât, coborând de pe scaun. „Trebuie să fie pe douăzeci și nouă iulie. Ai să vezi de ce.

„Da nu pot...”

„Poți”, o întrerupse el ferm. O apucă de un cot. „Dacă vrei, poți. Ne vedem la Cobh Cúin sâmbătă seara la ora 10”.

„Cobh Cúin? Și de ce așa de târziu?”

„Ai să vezi de ce”, repetă el, înclină șapca și dispăru la fel de repede cum sosise.

Înainte să părăsesc casa am intrat în camera lui Luke.

„Salut, străine”, i-am spus, lăsându-mă să cad în fotoliul în formă de pară.

„Salut, Ivan”, spuse Luke, privind la televizor.

„Ți-a fost dor de mine?”

„Nu”, zâmbi Luke.

„Vrei să știi unde-am fost?”

„Te-ai pupat cu mătușa mea”. Luke închise ochii și tocăni aerul, imitând sărutări, apoi se prăpădi de râs.

Am rămas cu gura căscată. „Ei, de ce spui asta?”

„O iubești”, râse Luke, continuând să se uite la desene animate.

Am rămas o clipă pe gânduri. „Mai ești prietenul meu?”

„Da”, răspunse Luke, „dar Sam e *cel mai bun* prieten al meu”.

M-am prefăcut rănit în inimă.

Luke își luă privirea de la televizor, ațintind asupra mea doi ochi mari albaștri, plini de speranță. „Acum mătușa mea e cea mai bună prietenă a ta?”

Mi-am chibzuit răspunsul. „Ai vrea să fie?”

Luke încuviință încântat.

„De ce?”

„Acum e mai amuzantă, nu se mai răstește la mine atât de des și mă lasă să colorez în camera albă”.

„Ne-am distrat în ziua aceea cu Jinny Joe, nu-i așa?”

Luke făcu semn din cap că da. „N-am mai văzut-o niciodată râzând așa de mult”.

„Te îmbrățișează și se joacă cu tine?”

Luke mă privi de parcă aș fi spus un lucru ridicol, iar eu am oftat, îngrijorat de părțica aceea din mine care se simțea ușurată.

„Ivan?”

„Da, Luke”.

„Îți amintești când mi-ai spus că n-ai să fii cu noi tot timpul, că va trebui să pleci ca să mai ajuți și alți prieteni, așa că să nu fiu trist?”.

„Da”. Mi-am înghițit nodul din gât. Mi-era groază de ziua aceea.

„Ce se va întâmpla cu tine și mătușa Elizabeth când va trebui să pleci?”

Atunci mă îngrijoră partea din centrul pieptului, care mă durea când mă gândeam la lucrul ăsta.

Am intrat în biroul lui Opal cu mâinile în buzunare, purtând noul meu tricou roșu și o pereche nouă de blue-jeans. Astăzi mi se potrivea roșu. Eram furios. Nu-mi plăcuse tonul din vocea lui Opal când mă sunase.

„Ivan”, spuse ea lăsând din mână stiloul cu pană și ridicându-și privirea spre mine. Nu mai avea zâmbetul acela luminos cu care mă întâmpina altă dată. Părea obosită, avea pungi sub ochi, iar părul cârlionțat îi încadra fața, nu era strâns ca de obicei.

„Opal”, i-am imitat eu tonul, așezându-mă picior peste picior în fața ei.

„Ce le spui tu la cursuri studenților despre cum să devii o parte din viața noului tău prieten?”

„Colaborează, nu obstrucționa, sprijină, nu te opune, ajută și ascultă, nu –”

„Oprește-te”. Ridică vocea, întrerupându-mi discursul plictisit. „Colaborează, nu obstrucționa, Ivan”. Lăasă aceste cuvinte să plutească în aer. „Ai făcut-o să anuleze rezervarea cu Benjamin West. Și-ar fi putut face un prieten, Ivan”. Mă privea țință, cu ochii negri ca de cărbune. Dacă se mai înfuria puțin, ar fi scăpărat scânteii.

„Poți să-ți aduc aminte că ultima oară când Elizabeth Egan a făcut o rezervare pentru cineva în alt scop decât cel de afaceri a fost acum cinci ani? *Cinci ani*, Ivan”, sublinie ea. „Poți să-mi spui de ce ai făcut-o să o anuleze?”

„Pentru că tipul e murdar și miroase”, am râs eu.

„Pentru că tipul e murdar și miroase”, repetă ea, făcându-mă să mă simt aiurea. „Atunci las-o să descopere singură lucrul ăsta. Nu-ți depăși atribuțiile Ivan”. Spunând acestea, își coborî privirile, continuând să scrie, pana mlădiindu-se în timp ce ea mângâlea furioasă.

„Ce s-a întâmplat, Opal?” am întrebat-o. „Spune-mi care e problema de fapt”.

Ea privi în sus, cu mânie și furie în ochi. „Avem o grămadă de treabă, Ivan și avem nevoie ca tu să lucrezi cât de repede poți și să mergi mai departe, nu să stai pe loc și să strici lucrurile bune pe care le-ai realizat. Asta e problema”.

Uluit de asprimea ei, am părăsit biroul fără o vorbă. N-am crezut-o niciun moment, dar indiferent ce se întâmpla cu viața ei era treaba ei. Și-ar fi schimbat părerea despre faptul că Elizabeth a anulat cina cu Benjamin dacă ar fi știut ce plănuisem pentru data de douăzeci și nouă.

„A, Ivan”, mă strigă Opal.

M-am oprit din drum și m-am întors spre ea. Vorbea fără să ridice privirile, scriind în continuare. „Am nevoie să vii aici luni ca să-mi ții locul câteva zile”.

„De ce?”, am întrebat-o neîncrezător.

„Am să lipsesc câteva zile. Am nevoie de tine ca să-mi ții locul”.

Asta nu se mai întâmplase. „Dar acum sunt ocupat, am treabă”.

„Mă bucur să aud că îi spui așa”, se răsti ea. Apoi oftă, puse stiloul jos și ridică privirile. Arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns. „Sunt sigură că sâmbătă vei

avea atâta succes încât nu va mai fi nevoie să fii acolo săptămâna viitoare, Ivan”.

Avea o voce blândă și vorbise din inimă, așa că am uitat că eram supărat pe ea și, pentru prima oară, am realizat că în orice altă situație, i-aș fi dat dreptate.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ivan așeză masa făcând ultimele retușuri, tăie un fir de cerceluș sălbatic și îl puse într-o mică vază, în centrul mesei. Aprinse o lumânare și privi flacăra care rezista brizei, ca un câine care se plimba prin grădină, dar era legat cu lanțul. În Cobh Cúin era liniște, după cum îi era și numele, care se traducea ca golful liniștit, botezat acum câteva sute de ani de niște localnici și neatins tot de atunci. Singurul sunet era apa care clipoceă încet, plecând și revenind la țărm, udând nisipul. Ivan închise ochii, legănat de muzicalitatea lor. O mică barcă legată de chei, se legăna în sus și în jos pe mare, uneori lovindu-se de chei, și adăugând o bătaie ca de tobă.

Cerul era albastru și începuse să se întunece, cu câțiva norișori răzleți abia conturați, rămași în urma norilor de acum câteva ore. Stelele străluceau iar Ivan le făcu din ochi; ele știau ce va urma. Ivan îl rugase pe bucătarul șef de la cantina serviciului lui să-l ajute în seara asta. El se ocupa și atunci când se organizau ceaiuri în grădina din spatele casei pentru cei mai buni prieteni, dar de data asta se depășise pe sine. Crease cel mai sofisticat meniu pe care Ivan și l-ar fi putut imagina. Ca antreu era foie gras pe pâine prăjită, care era tăiată în pătrate mici, urmat de somon irlandez și sparanghel în sos de usturoi, iar apoi

spumă de ciocolată albă cu sos de zmeură la desert. Aromele erau luate de vântul cald din golf și treceau pe la nasul lui, gâdilându-i simțurile.

Se juca nervos cu tacâmurile, așezând ce nu avea nevoie să fie așezat, își strânse nodul de la noua lui cravată de mătase albastră, apoi îl slăbi la loc, descheie nasturele sacoului bleumarin, apoi îl încheie iar. Fusese atât de preocupat toată ziua să aranjeze totul, încât de abia avusese timp să se gândească la sentimentele lui amestecate. Aruncă o privire la ceas, apoi la cerul care se întuneca și speră că Elizabeth o să apară.

Elizabeth conducea cu atenție pe drumul îngust, de abia putând să zărească ceva în fața ei, în întunecimea drumului de țară. Trecea cu mașina printre flori sălbatice și tufișuri. Lumina farurilor speria fluturii de noapte, țânțarii și liliecii, pe măsură ce se apropia de mare. Deodată vâlul de cerneală se ridică când ajunsese într-un luminiș și peisajul i se înfățișă în toată splendoarea.

În fața ei se așterneau mii de mile de mare, lucind ca abanosul în lumina lunii. În golfuleț era o barcă mică legată lângă trepte, nisipul era o catifea mătăsoasă, iar țărmul era scăldat de marea. Dar nu marea îi tăie respirația; ci Ivan, care era pe nisip, îmbrăcat într-un costum nou, elegant, lângă o masă pregătită pentru două persoane, o lumânare pâlpâind în mijloc, aruncând umbre pe fața lui zâmbitoare.

Priveliștea aceea ar fi înduioșat și pietrele. Era imaginea pe care mama ei i-o sădise în minte, o imagine pe care i-o descrisese în șoapte entuziaste la ureche, cină pe plajă la lumina lunii, de atâtea ori, încât devenise și visul ei. Și iată-l pe Ivan, în tabloul pe care Elizabeth și mama ei îl descrisese cu atâta însufletire și care rămăsese întipărit în mintea lui Elizabeth. Acum înțelegea ce înseamnă să nu știi dacă să plângi sau să râzi, așa că, fără jenă, le făcu pe amândouă.

Ivan o aștepta mândru, cu ochii albaștri strălucind în lumina lunii. Îi ignoră lacrimile, sau, mai degrabă, i le acceptă.

„Draga mea”, se aplecă el teatral, „cina la lumina lunii te așteaptă”.

Ștergându-și ochii și zâmbind cu un zâmbet de simțea că ar fi putut lumina întreaga lume, îi întinse mâna și coborî din mașină.

Ivan trase aer în piept. „Uau, Elizabeth, arăți de milioane”.

„Să port roșu este în prezent activitatea mea preferată”, îl imită ea, luându-l de braț și lăsându-se condusă la masă.

După ce se tot codise, Elizabeth cumpărase o rochie roșie, care îi accentua silueta zveltă, scoțându-i în evidență curbe pe care nici nu știa că le avea. O îmbrăcase și o dezbrăcase de cel puțin cinci ori înainte să plece de acasă, simțindu-se prea expusă într-o asemenea culoare stridentă. Pentru a nu se simți ca un semafor, adusese un șal negru, ca să-și acopere umerii.

Fața de masă albă cu motive irlandeze fâlfâia în briza caldă și ușoară, iar părul lui Elizabeth îi gâdila obrazii. Nisipul era răcoros și moale sub pașii ei, ca un covor pufos, iar în golf erau protejați de vânt. Ivan trase scaunul, iar ea luă loc. Apoi se întinse după șervet, care fusese legat cu o tulpină de cerceluș și îl așeză pe genunchi.

„Ivan, e minunat, mulțumesc”, șopti ea, nefiind în stare să ridice vocea peste clipocitul apei de la țarm.

„Eu îți mulțumesc că ai venit”, zâmbi el, turnându-i un pahar de vin roșu. „La antreu avem foie gras”. El scoase două farfurii acoperite de o folie argintie. „Sper că-ți place”, zise el, încruntându-se ușor.

„La nebunie”, zâmbi Elizabeth.

„Tii”. Mușchii feței i se relaxară. „Dar nu prea știi ce este”, zise el, examinându-și farfuria îndeaproape.

„E ficat de găscă, Ivan”, râse Elizabeth, ungând cu unt o felie de pâine prăjită. „De ce ai ales golfulețul ăsta?” întrebă ea, acoperindu-și umerii cu șalul, căci briza începea să fie rece.

„Pentru că e liniștit și e un loc perfect, departe de luminile orașului”, explică el.

Elizabeth se gândi că ar fi mai bine să nu pună alte întrebări, știind că Ivan avea ciudățeniile lui.

După cină Ivan se întoarse spre Elizabeth, care ținea mâinile în jurul paharului de vin, privind melancolică marea. „Elizabeth”, spuse el blând, „vrei să stai cu mine pe nisip?”

Inima lui Elizabeth începu să bată mai repede. „Da”, spuse cu o voce răgușită. Se gândea că nu era un mod mai bun de a încheia seara alături de el. Tânjea să-l atingă, să o țină în brațe. Elizabeth se apropie de mal și se așează pe nisipul rece. Simți că Ivan o bate pe umăr.

„Va trebui să te lași pe spate, altfel nu se poate”, spuse el cu voce tare, privind-o.

Elizabeth rămase cu gura căscată. „Poftim?” Își înfășură șalul protector în jurul umerilor.

„Fără să te lași pe spate, nu se poate”, repetă el, punându-și mâinile în șold. „Uite, așa”. Se așează alături de ea și se întinse pe nisip. „Trebuie să stai întinsă pe spate, Elizabeth. Așa e cel mai bine”.

„Chiar așa?” spuse Elizabeth țeapănă și se chinui să se ridice în picioare. „Toate astea”, făcu ea un gest circular, „doar ca să stai întinsă pe spate, așa cum ai spus atât de inspirat?”, întrebă ea, rănită.

Ivan o privea țință, de jos, de pe nisip, cu ochii mari și o față uluită. „Păi...” se fâstâci el, încercând să se gândească la un răspuns „de fapt, da”, spuse cu o voce slabă. „Știi, când se ajunge la punctul culminant e mai bine să stai întinsă pe spate”, îngăimă el.

„Ha!”, făcu Elizabeth și, punându-și pantofii, se luptă să ajungă prin nisip la mașină.

„Elizabeth, privește!”, strigă entuziasmat Ivan. „E punctul culminant! Uite!”

„Ah”, mormăi Elizabeth, cățărându-se pe mica dună de nisip până la mașina ei. „Ești de-a dreptul dezgustător!”

„Nu e dezgustător!”, spuse Ivan panicat.

„Așa spun toți”, mormăi Elizabeth, bâjbâind prin poșetă după cheile mașinii. Pentru că nu vedea nimic din cauza întunericului o aplecă spre lumina lunii și când ridică privirile, rămase cu gura căscată. Deasupra, pe cerul fără nori, era o activitate febrilă. Stelele străluceau mai puternic decât înainte, iar unele săgetau cerul.

Ivan stătea pe spate, privind cerul nopții.

„O”, spuse Elizabeth încet, simțindu-se neliniștită, bucuroasă că întunericul îi ascundea obrajii, care căpătaseră culoarea rochiei. Se împotmoli în duna de nisip, își scoase pantofii, își afundă picioarele în nisip și se apropie de Ivan. „E minunat”, șopti ea.

„Ar fi și mai minunat dacă ai sta întinsă pe spate, după cum ți-am spus”, pufni Ivan, încrucișându-și mâinile peste piept, privind cerul.

Elizabeth puse palma la gură, încercând să-și acopere râsul.

„Nu știu de ce râzi. Nimeni nu te-a acuzat că ești dezgustătoare”, spuse el făcând pe grozavul.

„Credeam că vorbești de altceva”, chicoti Elizabeth, stând pe nisip alături de el.

„Păi de ce altceva ți-aș fi cerut să stai pe spate?”, întrebă Ivan, pe un ton neutru, apoi se întoarse spre ea, vocea urcându-i cu câteva octave, privind-o batjocoritor. „Aaa”, glăsui el.

„Ține-ți gura”, spuse Elizabeth aspru, lovindu-l cu poșeta, dar zâmbind. „A, ia te uită”, spuse, la vederea

unei stele căzătoare, „mă întreb ce se petrece acolo sus, în noaptea asta”.

„Sunt delta aquaride”, spuse Ivan, de parcă asta ar fi explicat totul. Tăcerea lui Elizabeth îl făcu să continue. „Sunt meteoriți care vin din constelația Vărsătorului. Datele normale sunt între cincisprezece iulie până la douăzeci august, dar ating punctul culminant pe douăzeci și nouă iulie. De aceea am vrut să ieșim în seara asta, departe de luminile orașului”. Se întoarse să o privească. „Așa că da, toate astea au fost ca să te dau pe spate”.

Se priviră pe îndelete, în tăcere, până ce intensificarea acțiunii de deasupra îi distrase atenția.

„Vrei să-ți pui o dorință?”, o întrebă Ivan.

„Nu”, răspunse încet Elizabeth, „încă mai aștept să se împlinească dorința de la Jinny Joe”.

„A, nu-ți face griji pentru aceea”, spuse serios Ivan. „Doar că durează ceva timp până se procesează. Nu mai ai mult de așteptat”.

Elizabeth râse, privind cu speranță cerul.

Câteva minute mai târziu, simțind că se va gândi la sora ei, Ivan întrebă: „Ai vreo veste de la Saoirse?”

Elizabeth dădu din cap că nu.

„O să vină acasă”, spuse Ivan încrezător.

„Da, dar în ce stare?”, spuse Elizabeth nesigură. „Cum de reușesc alte familii să fie unite? Și chiar dacă au probleme, cum reușesc să le ascundă de restul oamenilor din vecini?” întrebă ea nedumerită, gândindu-se la toate șușotelile pe care le auzise în ultimele câteva zile despre comportamentul tatălui ei și dispariția surorii sale. „Care e secretul lor?”

„Vezi roiul acela de stele?” întrebă Ivan, arătând în sus.

Elizabeth se uită în direcția mâinii lui, jenată că îl plictisise cu vorbăria despre familia ei, într-o asemenea măsură încât el schimbase subiectul. Ea dădu din cap că da.

„Cei mai multi meteori provin dintr-o ploaie de meteori și sunt paraleli unii cu ceilalți. Ei par să provină din același punct din cer numit radiant și călătoresc în toate direcțiile din acest punct”.

„A, înțeleg”, spuse Elizabeth.

„Nu, nu înțelegi”. Ivan se întoarse cu fața către ea. „Stelele sunt ca oamenii, Elizabeth. Doar pentru că *par* să provină din același punct, nu înseamnă că așa e. Este o iluzie de perspectivă creată de distanță”. Și, ca și cum Elizabeth n-ar fi înțeles sensul, adăugă: „Nu toate familiile reușesc să rămână unite, Elizabeth. Toată lumea se mișcă în direcții diferite. Faptul că toți provenim din același punct este o concepție greșită; să călătorești în direcții diferite este chiar felul de a fi al fiecărei ființe și lucru”.

Elizabeth întoarse capul ca să privească cerul încă o dată, încercând să vadă dacă ceea ce spusese el era adevărat. „Mă rog, pe mine ar fi putut să mă păcălească”, spuse ea încet, privind cum apăreau altele în fiecare secundă.

Tremură și își strânse șalul pe lângă corp; nisipul devenea mai rece cu fiecare oră.

„Ți-e frig?”, întrebă Ivan îngrijorat.

„Un pic”, recunoscua ea.

„Bun, păi noaptea nu s-a terminat”, zise el, sărind în picioare. „E timpul să ne încălzim. Pot să împrumut cheile de la mașina ta?”

„Doar dacă intenționezi să o conduci”, glumi ea, înmânându-i-le.

El scoase ceva de sub masă și se îndreptă spre mașină. Câteva clipe mai târziu muzica plutea prin ușa deschisă a mașinii.

Ivan începu să danseze.

Elizabeth chicoti nervos. „Ivan, ce faci?”

„Dansez”, spuse el ofensat.

„Ce dans e ăsta?” El îi întinse mâna și ea se lăsă ridicată în picioare.

„E pas de step irlandez”, spuse Ivan, dansând expert în cercuri pe nisip. „Se mai numește și dansul nisipului, dacă vrei să știi, ceea ce înseamnă că mama ta nu a fost sărită dacă a vrut să danseze pe nisip până la urmă!”

Elizabeth duse mâna la gură, ochii i se umplură de lacrimi de fericire când realizează că mai îndeplinea un vis din activitățile pe care mama ei intenționase să le facă împreună.

„De ce îndeplinești toate visele mamei mele?” întrebă ea, studiindu-l în căutarea unor răspunsuri.

„Ca să nu pleci, așa cum a făcut ea, în căutarea lor”, răspunse el, luând-o de mână. „Hai, dansează cu mine!”

„Dar nu știu cum!”

„Ia-te după mine”. Se întoarse cu spatele și dansă, mișcându-și șoldurile exagerat.

Ridicându-și rochia deasupra genunchilor, Elizabeth lăsa la o parte prudența și dansă pe nisip, râzând până ce o durea burta și i se tăie respirația.

„O, mă faci să râd atât de mult, Ivan”, spuse ea dintr-o suflare, lăsându-se să cadă pe nisip mai târziu.

„Îmi fac doar datoria”, spuse el cu o strâmbătură. Imediat ce spuse aceste cuvinte zâmbetul lui se stinse, iar Elizabeth sesiză o umbră de tristețe în ochii lui albaștri.

TREIZECI

Elizabeth lăsă rochia roșie să-i alunece la picioare, până la glezne, apoi păși peste ea. Se îmbracă într-un halat moale, își strânse părul și se cocoță în pat, cu o ceașcă de cafea în mână. Ar fi vrut ca în seara asta să fi venit și Ivan cu ea în pat; în ciuda protestelor ei de mai devreme ar fi vrut ca el să o ia în brațe pe nisip, acolo în golfuluț, dar se părea că, cu cât se simțea mai atrasă de el, cu atât el se retrăgea mai mult.

După ce au privit dansul stelelor pe cer, apoi au dansat pe nisip, în timp ce mergeau către casă, Ivan se retrăsese în el. O rugase să îl lase undeva în micuțul orașel, de unde ar fi putut să ajungă acasă, oriunde ar fi fost acel loc. Nu o dusesse acolo, nici nu o prezentase familiei sau prietenilor. Pe Elizabeth nu o interesase până acum să fie prezentată celor care făceau parte din viața partenerilor ei. Simțea că, atât timp cât se bucura de compania lor, nu avea importanță dacă îi plăcea sau nu compania celor din jurul lui. Dar alături de Ivan simțea nevoia să vadă și o altă latură a lui. Avea nevoie să fie martoră la relația lui cu alți oameni, ca el să devină pentru ea un caracter tridimensional. Acesta era motivul disputei pe care îl avusese Elizabeth cu foștii parteneri, iar acum înțelegea ce căutau ei de fapt.

Elizabeth îl urmărise pe Ivan în oglinda retrovizoare în timp ce se îndepărta; era curioasă să afle în ce direcție o ia. El privise la stânga și la dreapta străzile care erau pustii la ora aceea târzie din noapte și se îndreptase spre stânga, în direcția munților și hotelului. După câțiva pași se opri, se întoarse și se îndreptă în direcția opusă. Traversă drumul și se îndreptă încrezător spre Killarney, apoi se opri brusc, încrucișă brațele la piept și se așază pe pervazul ferestrei de la măcelărie.

Elizabeth credea că el nu mai știa unde e casa lui sau, dacă știa, uitase cum să ajungă acolo. Știa cum se simte.

Luni dimineața, Ivan stătea pe hol lângă biroul lui Opal chicotind la auzul lui Oscar, care bătea câmpii de aproape zece minute. Era atât de amuzant să-l ascuți, dar trebuia să se grăbească, căci Ivan trebuia să se întâlnească cu Elizabeth la ora 18.00. Mai erau douăzeci de minute. N-o mai văzuse de când admiraseră delta aquaridele, sâmbătă seara, cea mai frumoasă noapte din foarte lunga lui viață. Încercase să se îndepărteze de ea de atunci. Încercase să plece din Baile na gCroithe, să se ducă la altcineva care avea nevoie de ajutorul lui, dar nu reușise. Nu se simțea atras din nicio altă direcție decât cea a lui Elizabeth și era mai puternică decât toate celelalte pe care le trăise până atunci. De data asta nu-l trăgea doar mintea, ci și inima.

„Opal,” tonul serios din vocea lui Oscar ajungea până pe hol, „am mare nevoie de personal pentru săptămâna viitoare”.

„Da, Oscar, înțeleg și am aranjat deja ca Suki să te ajute la laborator”, explica Opal blând, dar ferm. „Acum nu mai pot face altceva pentru tine”.

„Dar nu e suficient”, spumegă el. „Sâmbătă noaptea milioane de oameni s-au uitat la delta aquaride, știi câte

dorințe vor veni de acolo în următoarele câteva săptămâni?” Nu aștepta vreun răspuns, iar Opal oricum nu i-l oferî. „E o procedură periculoasă, Opal și am nevoie de mai mult ajutor. Suki e foarte eficientă pe partea administrativă, dar nu e calificată pentru analiza dorințelor. Fie îmi dai mai mult personal, fie va trebui să găsești un alt analist de dorințe”, pufni el. Acestea fiind zise ieși ca o furtună din birou, pe lângă Ivan, pe hol în jos bolborosind „După ani întregi de studiu pentru a ajunge meteorolog, uite ce-am ajuns să fac!”

„Ivan!”, strigă Opal.

„Cum faci asta?”, întrebă Ivan, intrînd în birou. Începea să creadă despre ea că vede prin pereți.

Ea îi aruncă o privire scurtă, schiță un zîmbet, iar Ivan o examinează rapid. Arăta foarte obosită, cu cearcăne negre în jurul ochilor injectați. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de săptămâni întregi.

„Ai întîrziat”, spuse ea blînd. „Trebuia să vii aici de la 9 dimineața”.

„Da?” întrebă Ivan, nedumerit. „Eu trecusem doar ca să-ți pun o întrebare scurtă. Trebuie să fug într-un minut”, adăugă el repede. *Elizabeth, Elizabeth, Elizabeth* îngîna în minte.

„Rămăsese stabilit că astăzi ai să-mi ții locul, ți-amintești?” spuse Opal cu hotărîre, ridicîndu-se de la biroul ei și ocolindu-l.

„A, nu, nu, nu”, spuse Ivan repede, mergînd de-a îndăratelea. „Aș vrea să te ajut Opal, chiar vreau. Să ajut este una dintre activitățile mele preferate, dar acum nu pot. Mi-am făcut planuri cu clienta mea. Nu pot lipsi, știi și tu cum e”.

Opal se sprijini de birou, încrucișă brațele și aplecă capul într-o parte. Clipi, iar ochii obosiți i se închiseră încet, deschizîndu-i cu greu din nou. „Deci acum e clienta ta, nu-i așa?” spuse ea epuizată. Astăzi era

înconjurată de tonuri închise. Ivan vedea cum acestea emanau din corpul ei.

„Da, e clienta mea”, răspunse el mai puțin convins. „Și nu pot lipsi în seara asta”.

„Mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spui rămas bun, Ivan”.

Spusese lucrul acesta rece, fără menajamente, încât el îngheță. El înghiți în sec și își mută greutatea pe celălalt picior.

„Ce crezi despre asta?”, îl întreabă, văzând că nu-i adresează niciun cuvânt.

Ivan rămase pe gânduri. Inima i se zbătea în piept, iar el o simțea de parcă i-ar fi ieșit prin gât afară din gură. Ochii i se umplură de lacrimi. „Nu vreau”, spuse el încet.

Opal lăasă încet brațele pe lângă corp. „Poftim?” întreabă ea, cu un ton mai blând.

Ivan se gândi la viața lui fără Elizabeth și spuse mai tare, un pic mai încrezător. „Nu vreau să-mi iau rămas bun. Vreau să stau mereu alături de ea, Opal. Mă face să mă simt mai fericit decât am fost vreodată în viața mea, iar ea îmi spune că și ea simte același lucru pentru mine. Sigur, aș greși dacă aș lăsa așa ceva!” El zâmbi larg, amintindu-și ce simțea când era cu ea.

Fața împietrită a lui Opal se îndulci. „Of, Ivan, știam că se va întâmpla asta”. Era milă în vocea ei, iar lui nu-i plăcea asta. Ar fi preferat să o vadă furioasă. „Dar credeam că, dintre toți, tu ai să iei decizia corectă acum ceva timp”.

„Ce decizie?” Ivan se încruntă, la gândul că făcuse o alegere greșită. „Te-am întrebat ce să fac, dar nu mi-ai zis”. Intrase în panică.

„Ar fi trebuit să o părăsești demult, Ivan”, zise ea tristă, „dar nu puteam să-ți spun să faci asta. Trebuia să-ți dai singur seama”.

„Dar nu puteam s-o părăsesc”. Ivan se așează încet pe scaunul din fața biroului ei, în timp ce tristețea și șocul îi străbăteau corpul. „Dar mă vedea într-una”. Aproape că șoptea. „Nu puteam să o părăsesc decât atunci când înceta să mă vadă”.

„Ai făcut-o să te poată vedea, Ivan”, explică Opal.

„Ba nu”. El se ridică de pe scaun, îndepărtându-se de biroul ei, furios că ea pretindea că relația lor fusese forțată.

„Ai mers după ea, ai urmărit-o zile întregi, ai lăsat să înflorească mica legătură dintre voi. Ai trăit ceva extraordinar și ai făcut-o și pe ea să-și dea seama de asta”.

„Habar n-ai despre ce vorbești”, o repezi el, străbătând cu pași mari camera. „Nici idee n-ai cum ne simțim fiecare dintre noi”. Se opri din mers, se îndreptă spre ea și o privi în ochi, cu bărbia ridicată și capul drept. „Astăzi”, spuse el răspicat „o să-i spun lui Elizabeth Egan că o iubesc și că vreau să-mi petrec restul zilelor alături de ea. Pot să ajut și alți oameni cât timp sunt cu ea”.

Opal își duse palmele la gură. „Ivan, nu poți face asta!”

„M-ai învățat că nu există nimic pe care să nu-l pot face”, mormăi el printre dinți.

„Nimeni altcineva n-o să te mai vadă în afară de ea!” exclamă Opal. „Elizabeth nu va înțelege. N-o să meargă”. Era evident tulburată de mărturisirea lui.

„Dacă ce ai spus tu e adevărat și eu am făcut-o pe Elizabeth să mă vadă, atunci pot face pe oricine altcineva să mă vadă. Elizabeth va înțelege. Mă înțelege cum n-a mai făcut-o nimeni până acum. Ai idee cum mă simt?” Acum era încântat. Înainte fusese doar un gând, dar acum era o posibilitate. Putea face lucrul ăsta să devină realitate. Se uită la ceas: șapte fără zece. Avea zece minute. „Trebuie să plec”, spuse el precipitat. „Trebuie să-i spun că o iubesc”. Se îndreptă spre ieșire, încrezător și hotărât.

Deodată Opal rupse tăcerea. „Știu cum te simți, Ivan”.

El se opri, se întoarce și clătină din cap. „N-ai cum să știi, Opal, dacă n-ai trecut prin asta. Nici nu-ți poți imagina”.

„Ba am trecut”, spuse ea încet, șovăind.

„Ce?” O privi atent, cu ochii îngustați.

„Am trecut”, spuse ea, de data asta cu o voce mai puternică, încrucișându-și brațele la piept. „M-am îndrăgostit de un bărbat care mă înțelegea mai bine decât mă înțelesese cineva toată viața mea”.

Se lăsă o tăcere, în timp ce Ivan încerca să prindă sensul celor spuse. „Asta înseamnă că mă înțelegi și mai bine”. El se apropie de ea, evident încântat de această revelație. „Poate pentru tine lucrurile nu s-au terminat cu bine, Opal, dar pentru mine”, zâmbi el larg, „cine știe?” El aruncă brațele în sus și ridică din umeri. „Ar putea fi perfect!”

Opal îl privi cu ochi triști și obosiți. „Nu”. Ea clătină din cap, iar zâmbetul lui se stinse. „Hai să-ți arăt ceva, Ivan. Vino cu mine astă seară. Uităm de birou”, dădu ea din mână, făcând un gest de respingere. „Vino cu mine ca să-ți dau ultima lecție”. Îl bătu cu afecțiune sub bărbie.

Ivan se uită la ceas. „Dar Eliz –”

„Uită de Elizabeth acum”, spuse ea încet. „Dacă n-o să-mi urmezi sfatul o vei avea pe Elizabeth mâine, în ziua următoare și tot restul vieții ei. Nu pierzi și nu câștigi nimic”. Îi întinse mâna.

Cam fără voia lui, Ivan o apucă de mână. Era rece.

TREIZECI ȘI UNU

Elizabeth stătea pe ultima treaptă a scării privind pe fereastră în grădina din fața casei. Ceasul din perete arăta 6.50 p.m. Ivan nu mai întârziase până atunci, așa că ea nu putea decât spera că totul era bine. Totuși în clipa aceea mânia ei era mai puternică decât îngrijorarea față de el. Comportamentul lui de sâmbătă seara îi dădea motive să creadă că absența lui se datora mai degrabă temerilor, decât unei trădări. Se gândise la Ivan toată ziua de ieri, la faptul că nu îi cunoscuse prietenii, familia sau colegii de serviciu, lipsa unui contact sexual și, la miezul nopții când se străduia să adoarmă, realizase ce încercase să ascundă de ea însăși. Simțea că știa care era problema: Ivan fie era implicat într-o altă relație, fie nu dorea să se implice într-una.

Chiar dacă avusese vreun sentiment neplăcut de-a lungul timpului, îl ignorase. Era neobișnuit pentru Elizabeth să nu planifice, să nu știe exact spre ce se îndrepta o relație. Nu se simțea în largul ei cu această mare schimbare. Îi plăcea stabilitatea și rutina, tot ce-i lipsea lui Ivan. Acum era convinsă că n-ar fi mers niciodată, așa cum stătea pe scară, așteptând un spirit liber, așa cum făcea tatăl ei. În plus, nu discutase niciodată cu Ivan despre temerile ei – de ce?

Deoarece, atunci când era cu el, orice teamă dispărea. El apărea, o lua de mână și o ducea spre un alt capitol palpitant din viața ei, și cu toate că uneori ea ezita să meargă cu el, fiindu-i adesea teamă, *cu* el nu era niciodată nervoasă. Doar în clipe ca cele de acum, când nu era cu el se îndoia de tot.

Se hotărî dintr-o dată că se va distanța de el. În seara asta va pune lucrurile lucrurile la punct o dată pentru totdeauna. Între ei era o diferență ca de la cer la pământ; viața ei era atât de plină de conflicte și, după câte putea vedea, Ivan alerga atât de departe și atât de repede doar ca să le evite. Pe măsură ce secunde se scurgeau și se ajunsese la primele cincizeci de minute de întârziere, se părea cu nu va mai purta discuția aceea cu el. Se așază pe scări cu pantalonii ei crem și cămașa albă, culori pe care nu le-ar fi purtat înainte, simțindu-se ridicol. Ridicol pentru că îl ascultase, îl crezuse, că nu citise semnele și, mai grav, pentru că se îndrăgostise de el.

Mânia ei ascundea durerea, dar ultimul lucru pe care îl dorea era să stea acasă singură, permițându-i să iasă la suprafață. Se pricepea la asta.

Ridică receptorul și formă un număr.

„Benjamin, sunt Elizabeth”, spuse ea repede, vorbind înainte ca el să poată da înapoi. „Ai vrea să mergem în seara asta la sushi?”

„Unde suntem?”, întrebă Ivan, mergând pe o străduță pietruită din inima orașului Dublin. Se formaseră bălți în suprafețele neregulate din zonă, care constau mai ales din depozite și spații industriale. Între ele se afla o singură casă din cărămidă roșie.

„Ce casă ciudată, stă acolo așa izolată”, remarcă Ivan. „Cam singură și nelalocul ei”, concluzionează el.

„Acolo vom merge”, spuse Opal. „Proprietarul acestei case n-a vrut să o vândă firmelor din jur. El a rămas aici, iar ele s-au dezvoltat în jurul lui”.

Ivan privi căsuța. „Pariez că i-au oferit destul de mult. Probabil și-ar fi putut cumpăra o vilă la Hollywood cu ce i-au oferit ei”. El coborî privirile la pantofii lui de sport Converse care călcaseră într-o baltă. „E clar, aleile pietruite sunt preferatele mele”.

Opal zâmbi și râse din toată inima. „O, Ivan, e așa de ușor să te iubească cineva, știi asta?” Continuă să meargă, fără să aștepte vreun răspuns. Oricum Ivan nu știa ce avea de gând.

„Ce facem aici?” întrebă el pentru a șaptea oară de când plecaseră de la birou. Traversară strada spre casă, iar Ivan o urmărea pe Opal care privea țință.

„Așteptăm”, răspunse calm Opal. „Cât e ceasul?”

Ivan se uită la ceas. „Elizabeth o să se înfurie rău de tot”, oftă el. „E șapte”.

Chiar în clipa aceea, ușa casei din cărămidă se deschise. Un bătrân se aplecă pe ușă afară, sprijinindu-se de o cârjă. Privi în zare, de parcă cerceta ceva din trecut.

„Vino cu mine”, îi spuse Opal lui Ivan, traversând strada și intrând în casă.

„Opal”, șopti Ivan, „Nu pot intra așa în casa unui străin”. Dar Opal dispăruse deja în casă.

Ivan traversă iute drumul și se opri în pragul ușii. „Ăă, bună ziua, sunt Ivan”. El îi întinse mâna.

Dar bătrânul ținea în continuare mâinile încleștate de ușă; ochii lui umezi priveau drept înainte.

„Bine”, spuse Ivan stânjenit, lăsând mâna în jos. „Atunci o să mă duc după Opal”. Omul nu clipi, iar Ivan intră în casă. Casa mirosea a vechi. Mirosea de parcă acolo ar fi locuit un bătrân, cu mobilă veche și un ceas cu cuc. În casa tăcută ceasul se auzea cel mai tare. Timpul suna și mirosea de parcă ar fi fost esența casei, o viață lungă trăită în tic-tac-ul ceasului.

Ivan o găsi pe Opal în camera de zi, privind la fotografiile înrămate, care acopereau toată suprafața camerei.

„Aici e aproape la fel de rău ca la biroul tău”, o ironiză el. „Haide, spune-mi despre ce e vorba”.

Opal se întoarse spre el, zâmbindu-i trist. „Mai devreme ți-am spus că știu ce simți”.

„Da”.

„Ți-am spus că știu cum e să fii îndrăgostit”.

Ivan dădu din cap că da.

Opal oftă și își împreună mâinile, de parcă s-ar fi susținut ca să-i dea veștile. „Aceasta e casa omului de care m-am îndrăgostit”.

„A”, spuse Ivan încet.

„Vin aici în fiecare zi”, explică ea, privind camera de jur împrejur.

„Dar bătrânul nu se supără că intrăm așa, nepoftiți?”

Opal schiță un zâmbet. „El e cel de care m-am îndrăgostit, Ivan”.

Ivan rămase cu gura căscată. Ușa de la intrare se închise. Se auziră pași îndreptându-se spre ei, făcând dușumeaua să scârțâie. „Nu pot să cred!”, șuieră Ivan. „Bătrânul? Dar e antic – cred că are optzeci de ani!”, șopti el șocat.

Bătrânul rătăcea prin cameră. Un acces de tuse îl opri, cutremurându-l. El clipi de la durere și încet, sprijinindu-se de brațele unui scaun, se așeză.

Ivan se uita când la bătrân, când la Opal, dezgustat, în timp ce încerca, fără succes, să ascundă acest sentiment.

„Nu te poate vedea sau auzi. Pentru el suntem invizibili”, spuse tare Opal. Următoarea ei frază îi schimbă viața lui Ivan pentru totdeauna. Nouăsprezece cuvinte simple, pe care le auzea în fiecare zi, dar niciodată în această ordine. Ea își dresе vocea, care îi

tremura și spuse, pe bătaile ceasului „Ține minte, Ivan, acum patruzeci de ani când ne-am cunoscut nu era bătrân. Era așa cum sunt eu acum”.

Opal îl privi pe Ivan, a cărui expresie se schimba cu fiecare secundă. Trecuse de la nedumerire la șoc, la neîncredere, la milă, apoi, când aplică cuvintele lui Opal la propria lui situație, la disperare. Fruntea i se brăzdă de riduri, apoi păli, iar Opal se grăbi să-l susțină, căci părea că leșină. Se ținu strâns de ea.

„Asta încercam să-ți spun, Ivan”, șopti ea. „Tu și Elizabeth puteți trăi foarte fericiți în cochilia voastră, fără ca nimeni să afle, dar ceea ce uitați este că ea va mai îmbătrâni în fiecare an, tu nu”.

Ivan începu să tremure, iar Opal îl sprijini. „Ivan, îmi pare rău”, spuse ea, „tare, tare rău”.

Se lipi de el, în timp ce el plângea și iar plângea.

„Ne-am întâlnit în împrejurări similare ca tine cu Elizabeth”, explică Opal mai târziu, după ce el se opri din plâns.

Amândoi stăteau pe fotolii în camera de zi a iubirii lui Opal, Geoffrey. El stătea în scaun, la fereastră în tăcere, privind prin cameră și, din când în când având puternice accese de tuse, care o făceau pe Opal să alerge protector lângă el.

Ea râsucea un șervețel în mâini, cu ochii înlăcrimați, în timp ce-și spunea povestea, cârlionții acoperindu-i fața.

„Am făcut fiecare greșală pe care ai făcut-o tu”, se smiorcăi ea, forțându-se să zâmbească, „chiar și pe cea pe care voiai să o comiți tu în seara asta”.

Lui Ivan i se puse un nod în gât.

„Avea patruzeci de ani când ne-am cunoscut, Ivan, și am stat împreună timp de douăzeci de ani, până când a devenit prea dificil”.

Ivan făcu ochii mari, cu speranța în suflet.

„Nu, Ivan”, spuse Opal clătînând tristă din cap, tristețea din vocea ei fiind suficient de convingătoare. Dacă ar fi vorbit pe un ton mai aspru el i-ar fi replicat, dar în vocea ei se ghicea durerea. „În cazul tău n-ar merge”. Nu era nevoie să spună mai mult.

„Se pare că a călătorit mult”, remarcă Ivan, privind în jur, la poze. Geoffrey în fața turnului Eiffel, Geoffrey în fața turnului înclinat din Pisa, Geoffrey stînd pe nisipurile aurii dintr-o țară îndepărtată, zâmbitor, arătînd în fiecare poză sănătos și fericit la diferite vârste. „Măcar el putea să se plimbe și să facă lucrurile astea de unul singur”, zâmbi el încurajator.

Opal îl privi nedumerită. „Dar eram acolo cu el, Ivan”. El încreți fruntea.

„O, ce drăguț”. Era surprins. „Tu făceai pozele?”

„Nu”. Era descumpănită. „Sunt și eu în poze, nu vezi?”

Ivan clătînă încet din cap.

„Ah...”, spuse ea, studiindu-le, văzînd altceva decît Ivan.

„De ce nu te mai poate vedea?”, întrebă Ivan, privindu-l pe Geoffrey care lua un pumn de medicamente, cu un pahar de apă.

„Pentru că nu mai sunt cine eram, probabil de aceea nu poți să mă vezi în fotografii. El caută o altă persoană; legătura pe care o aveam s-a rupt”, răspunse ea.

Geoffrey se ridică de pe scaun, de data asta sprijinindu-se în baston și se îndreptă spre ușa de la intrare. O deschise și rămase în prag.

„Haide, e timpul să plecăm”, spuse Opal, ridicându-se de la locul ei și îndreptându-se spre hol.

Ivan o privea întrebător.

„Cînd am început să ne vedem îl vizitam de la șapte la nouă, în fiecare seară”, explică ea, și văzînd că eu nu pot deschide ușile, stătea și mă aștepta. Face asta în

fiecare seară de când ne-am cunoscut. De asta nu vrea să vândă casa. Crede că doar așa pot să-l găsesc”.

Ivan îl privi pe bătrân clătinându-se pe picioare, în timp ce privea în zare, poate gândindu-se la ziua când zburdaseră pe plajă, sau la vizita lor la Turnul Eiffel. Ivan nu voia ca Elizabeth să pățească asta.

„La revedere, draga mea Opal”, spuse el încet, cu o voce gravă.

„Noapte bună, iubitul meu”. Opal îl sărută pe obraz, iar el închise ochii încet. „Ne vedem mâine”.

TREIZECI ȘI DOI

Acum judecam cu mintea limpede. Știam ce am de făcut. Trebuia să fac lucrul pentru care fusesem trimis acolo – să-i fac viața lui Elizabeth cât se putea de tihnită. Dar acum mă implicasem atât de mult, încât trebuia să-i vindec rănilile vechi și pe cele noi, pe care i le provocasem fără să-mi dau seama. Eram furios pe mine pentru că încurcasem totul, pentru că fusesem prins pe picior greșit și mă îndepărtasem de ținta mea. Furia mea depășea durerea pe care o simțeam și mă bucuram că e așa deoarece, pentru a o ajuta pe Elizabeth trebuia să ignor sentimentele mele și să fac ceea ce era mai bine pentru ea. De fapt, asta ar fi trebuit să fac de la bun început. Dar asta e cu învățămintele: le tragi când nici nu te aștepti, sau nu vrei. Am destul timp să mă împac cu durerea de a o pierde.

Mă plimbasesm toată noaptea, gândindu-mă la ultimele săptămâni și la viața mea. Nu mai făcusem asta până atunci – să mă gândesc la viața *mea*. Nu păruse relevant pentru activitatea mea, deși ar fi trebuit să fie. A doua zi dimineață m-am întors în Aleea Cercelușilor, stând pe gardul unde îl cunoscusem pe Luke cu mai bine de o lună în urmă. Ușa îmi zâmbi, iar eu i-am răspuns tot printr-un zâmbet. Măcar ea nu era supărată pe mine; Elizabeth era, cu siguranță. Nu-i plac oamenii care întârzie la întâlniri

de afaceri, darămite la întâlnirea pentru o cină romantică. N-am mai ajuns. Nu intenționat. Nu din răutate, ci din iubire. Imaginați-vă, să nu te duci la întâlnire cu cineva pentru că iubești acea persoană foarte mult. Imaginați-vă cum e să rănești pe cineva, să faci persoana aceea să se simtă singură, furioasă și neiubită deoarece tu crezi că așa e *cel mai bine* pentru ea.

Toate aceste reguli noi – mă făceau să mă îndoiesc de abilitățile mele de a fi cel mai bun prieten. Erau dincolo de mine, legi cu care nu mă puteam acomoda. Cum puteam să o învăț pe Elizabeth despre speranță, fericire, hohote de râs, iubire, când eu nu mai credeam în lucrurile astea? A, știam că erau posibile, da, dar posibilitatea devenea imposibilă. Un nou cuvânt în vocabularul meu.

La ora 6 dimineața ușa grena se deschise iar eu priveam țință, de parcă un profesor ar fi intrat în clasă. Elizabeth ieși, închise ușa în urma ei, o încuie și coborî pe alea pietruită. Purta iar treningul ei ciocolatiu, singura ei vestimentație mai sport din garderobă. Avea părul strâns neglijent la spate, nu era machiată, dar cred că era mai frumoasă decât o văzusem eu vreodată. Deodată am simțit de parcă o mână mi-ar fi răsucit inima. Mă durea.

Ea ridică privirile, mă văzu și se opri în loc. Zâmbetul nău îi înflori pe față, ca altădată. Mâna din jurul inimii mele mă strânse și mai tare. Dar cel puțin mă văzuse, asta era lucrul cel mai important. Oamenii se uită în ochii voștri și vi se pare firesc – habar n-aveți cât sunteți de norocoși. De fapt, uitați de noroc, nu știți cât este de *important* să fiți băgați în seamă, chiar dacă e vorba de o privire supărată. Atunci când ești ignorat, când cineva privește prin tine, atunci ar trebui să vă faceți griji. Elizabeth de obicei își ignoră problemele; se uită peste ele, niciodată nu le privește în ochi. Dar evident că eram o problemă care merita să fie rezolvată.

Se îndreptă spre mine cu brațele încrucișate la piept, cu capul sus, cu ochi obosiți dar hotărâți.

„Te simți bine, Ivan?”

Întrebarea ei mă luă pe nepregătite. Mă așteptam să fie furioasă, să țipe la mine și să nu asculte ce aveam de zis, sau să nu mă creadă, așa cum fac în filme, dar n-a făcut asta. Era calmă, furia clocotind undeva în interior, gata să erupă în funcție de răspunsul meu. Mă studie, căutând răspunsuri pe care nu le-ar fi crezut o clipă.

Nu cred că mi se mai pusese întrebarea asta până acum. Mă gândeam la toate astea în timp ce ea îmi cerceta chipul. Nu, astăzi îmi era clar, nu mă simțeam bine. Eram dificil, obosit, mânios, flămând și simțeam o durere – nu de foame, ci o durere care începea în piept, trecea prin tot corpul până la cap. Simțeam că părerile și filosofia mea de viață se schimbaseră peste noapte. Filosofia de viață pe care o gravasem cu bucurie în piatră, o citam și care mă făcea fericit. Era ca și cum un magician al vieții îmi arătase cu cruzime cărțile ascunse, iar acum magia se dusesse, era doar un truc al minții. Sau o minciună.

„Ivan?” Părea îngrijorată. Fața i se îmblânzi, lăsă brațele în jos, făcu un pas și mă atinse.

Nu puteam să-i răspund.

„Hai să ne plimbăm, vino cu mine”. Mă luă de braț și începurăm să ne plimbăm pe Aleea Cercelușilor.

Merseră în tăcere până ajunseră pe un drum de țară. Era dimineață și se auzea trilul puternic al păsărilor, aerul umplându-le plămânii, iepurii țopăiau fără teamă pe cărare, fluturii zburau în aer, mângâindu-i cu fluturarea aripilor în timp ce se plimbau prin pădure. Soarele se strecura printre frunzele stejarilor, risipind lumina pe fețele lor, ca niște foițe de aur. Sunetul apei îi însoțea, iar mirosul de eucalipt înmprospăta aerul. În cele din urmă ajunseră la un luminiș,

unde copacii își dăduseră crengile la o parte, făcând o prezentare grandioasă lacului. Traversară podețul de lemn, se așezară pe o bancă cioplită din lemn și stătură în tăcere, privind cum somonii săreau la suprafața apei pentru a prinde musculițele care zburau la soare.

Elizabeth vorbi prima. „Ivan, având o viață complicată încerc să fac lucrurile cât se poate de simple. Știu ce trebuie să aștept, știu ce vreau să fac, spre ce mă îndrept, cu cine o să mă întâlnesc *în fiecare zi*. Într-o viață care este înconjurată de oameni complicați, imprevizibili, am nevoie de *stabilitate*”. Își luă privirea de la lac, întâlnind ochii lui Ivan pentru prima dată de când se așezaseră. „Tu”, trase ea aer în piept, „tu îndepărtezi simplitatea din viața mea. Iei lucrurile din jur și le întorci cu susul în jos. Uneori chiar îmi place asta, Ivan. Mă faci să râd, mă faci să dansez pe stradă și pe plajă, ca nebuna și mă faci să mă simt așa cum nu sunt eu de fapt”. Zâmbetul i se stinse. „Dar aseară m-ai făcut să mă simt cum n-aș fi dorit să fiu. Am *nevoie* de lucruri simple, Ivan”, repetă ea.

Între ei se așternu tăcerea.

În cele din urmă, Ivan vorbi. „Îmi pare tare rău pentru aseară, Elizabeth. Mă știi cum sunt: n-am făcut-o cu rea intenție”. El se opri, încercând să se gândească dacă și cum ar trebui să explice evenimentele de seara trecută. Se hotărî ca deocamdată să nu spună nimic. „Știi, Elizabeth, cu cât vrei să simplifici lucrurile, cu atât mai mult le complici. Creezi reguli, ridici ziduri, dai oamenii la o parte, te minți singură și ignori adevăratele sentimente. Asta nu înseamnă să simplifici lucrurile”.

Elizabeth își trecu mâna prin păr. „Am o soră care a dispărut, un nepot de șase ani căruia trebuie să-i fiu mamă, lucru la care nu mă pricep, un tată care nu s-a mai mișcat de la fereastră de săptămâni întregi, așteptându-și soția, care a dispărut acum douăzeci de ani, să se întoarcă.

Aseară am realizat că eram ca el, stăteam pe scări privind pe fereastră, așteptând un bărbat care nu are nume de familie, care îmi spune că este dintr-un loc numit Emul Aranigami, un loc pe care l-am căutat pe Google și în atlas cel puțin o dată pe zi, iar acum sunt convinsă că nu există”. Inspiră adânc. „Țin la tine, Ivan, țin cu adevărat, dar acum mă săruți, iar în clipa următoare nu apari la întâlnire. Nu înțeleg ce se întâmplă cu noi. Am destule griji și suferințe așa cum sunt acum, nu mai e nevoie să-mi provoc altele cu bună știință”. Se frecă obosită la ochi.

Amândoi priviră lacul, în care somonii produceau vălurile la suprafață, făcând salturi în apă. De partea cealaltă a lacului un bătlan pășea pe malul apei silențios și grațios, cocoțat ca pe catalige. Era un pescar la lucru, privind și așteptând momentul potrivit ca să străpungă suprafața apei cu ciocul lui.

Ivan nu se putu abține să nu constate că în acest moment activitatea bătlanului era foarte asemănătoare cu a lui.

Când scapi pe jos un pahar sau o farfurie, faci un zgomot specific. Când se sparge o fereastră, se rupe piciorul unei mese, sau cade un tablou de pe perete iarăși se produce un zgomot. Dar când ți se frânge inima e tăcere. Ai crede că un lucru atât de important ar trebui să producă cel mai mare zgomot din lume, sau măcar să fie un fel de ceremonie, cu talgere lovindu-se, sau sunet de clopoței. Dar e tăcere și aproape că ai vrea să auzi un zgomot, care să te distragă de la suferință.

Dacă e vorba de zgomot, e ceva intern. E un țipăt pe care nu-l aude nimeni în afară de tine. Un țipăt atât de puternic, încât te dor urechile și capul. Se zvârcolește în pieptul tău ca un rechin alb capturat pe mare; mugește ca mama unui pui de urs care a fost prins. Așa e și așa se aude, un animal de talie mare, căzut în capcană, care se

zbate, intră în panică, mugește ca un prizonier al propriilor emoții. Dar așa e cu iubirea – nimeni nu rămâne de piatră. E sălbatică, brutală, ca o rană deschisă expusă mării sărate, dar când se frânge – tăcere. Țipi în interiorul tău, nimeni nu te poate auzi.

Dar Elizabeth văzuse că am inima rănită, iar eu am văzut-o pe a ei; fără să vorbim despre asta, știam amândoi. Era timpul să nu mai umblăm cu capul în nori, ci să ținem picioarele pe pământ, acolo unde ar fi trebuit să stăm de la început.

TREIZECI ȘI TREI

„Ar trebui să ne întoarcem acasă acum”, spuse Elizabeth țășnind de pe bancă.

„De ce?”

„Pentru că începe să plouă”. Îl privi de parcă ar fi avut zece capete și tresări când un strop ateriză pe fața ei.

„Ce-ai pățit?” râse Ivan, așezându-se mai comod pe bancă, ca un semn că n-o să se miște de acolo. „De ce alergi spre casă sau mașină atunci când plouă?”

„Pentru că nu vreau să mă ud. Haide!” Se uita cu jind la adăpostul pe care copacii i l-ar fi putut oferi.

„De ce nu-ți place să te uzi? Doar te usuci apoi”.

„De aia”. Îl apucă de mână, încercând să-l ridice de pe bancă. Bătu din picior frustrată când văzu că nu-l poate mișca, la fel ca un copil când nu-i făceai pe plac.

„De ce de aia?”

„Nu știu”. Ea înghiți în sec. „Nu mi-a plăcut niciodată ploaia. Chiar trebuie să știi motivul tuturor problemelor mele?” Ridică mâna deasupra capului pentru a nu mai simți ploaia care cădea.

„Sigur că toate au un motiv, Elizabeth”, spuse el, întinzând mâinile ca să prindă picăturile de ploaie în palme.

„Motivul meu e simplu. Legat de ce ți-am spus mai deveme, ploaia complică lucrurile. Îți udă hainele, nu e deloc plăcută și în final capeți o răceală”.

Ivan făcu un bip ca la emisiunile în care semnala un răspuns greșit.

„Nu capeti răceală de la ploaie. Răceala o capeti de la frig. Asta e o ploaie de vară și e caldă”. El lăsă capul pe spate, deschise gura, lăsând ploaia să intre liberă. „Da, e caldă și gustoasă. Și apropo, n-ai spus adevărul”.

„Ce?” strigă ea.

„Citesc printre rânduri, aud printre cuvinte și știu când un punct nu e punct, ci mai degrabă un dar”, îngână el.

Elizabeth mormăi și rămase cu brațele încercuite protector în jurul ei, cu umerii aplecați, de parcă ai fi stropit-o cu vopsea.

„E doar ploaie, Elizabeth. Privește în jurul tău”. El făcu un gest larg. „Mai vezi pe cineva alergând?”

„Nu mai e nimeni altcineva”.

„Dimpotrivă! Lacul, copacii, bătlanul și somonul, toate sunt stropite”. El își lăsă din nou capul pe spate, continuând să guste ploaia.

Înainte să se îndrepte spre copaci, îi mai ținu o predică. „Ai grijă cu ploaia, Ivan. Nu e o idee bună să o bei”.

„De ce?”

„Pentru că ar putea fi periculos. Știi ce efect are monoxidul de carbon asupra aerului și ploii? Ar putea fi acidă”.

Ivan se lăsă să cadă de pe bancă, ținându-se de gât și prefăcându-se că vomită. Se târî până la marginea lacului. Elizabeth nu-l scăpa din ochi, dar continua să-i țină teorii.

El cufundă mâna în lac. „Se pare că aici nu poți să te contaminezi prea rău, așa-i?” El făcu mâna căuș și aruncă apă, stropind-o.

Ea rămase cu gura căscată și ochii mari, în timp ce stătea șocată, cu apa prelingându-i-se din nas. Întinse mâna și-l împinse în lac, râzând în timp ce el era înghițit de apă.

Dar se opri din răs, văzând că nu mai apare.

Începu să-și facă griji și făcu un pas în față. Nu se vedeau decât vălurelele provocate de ploaia care cădea pe lacul liniștit. Picăturile reci de pe față n-o mai deranjau. Trecuse un minut.

„Ivan?” Vocea îi tremura. „Ivan, nu te mai juca. Hai, ieși afară”. Se aplecă mai mult, în speranța că l-ar putea vedea.

Începu să îngâne ca pentru ea și numără până la zece. Nimeni nu putea să-și țină respirația atât de mult.

Suprafața lucioasă explodează și o rachetă ieși din apă.

„Bătaie cu apă!” explodează arătarea din apă. O apucă de mâini și îi trase capul în apă. Lui Elizabeth, care era atât de fericită că nu-l omorâse, nu-i mai păsa de apa rece care-i trecea peste față, în care se cufunda.

„Bună dimineata, doamnă O’Callaghan; ’neața Maureen; bună Fidelma; salut Connor; părinte Murphy...”. Ea își saluta demnă vecinii, pe măsură ce străbătea orașul somnoros. Fără o vorbă, priviri ațintite o urmăreau, în timp ce pantofii ei de sport lipăiau, iar de pe haine i se scurgea apa.

„Arăți bine”, răsé Benjamin, ridicând spre ea o cană de cafea, în timp ce stătea lângă un grup de turiști care dansau, râdeau și împrăștiau cafea pe pavajul din fața cafenelei lui Joe.

„Mulțumesc, Benjamin”, răspunse ea serios, fără să se oprească, cu ochi strălucitori.

Soarele strălucea peste oraș, căci acolo nu plouase, iar locuitorii lui priveau, șopteau și râdeau de Elizabeth Egan care ținea fruntea sus, mișca brațele pe lângă corp, o algă atârându-i din părul răvășit.

Elizabeth mai aruncă un creion colorat din mână; mototoli foaia la care lucrase și o aruncă. Nu nimeri coșul, dar nu-i pășă. Putea să stea mult și bine acolo, alături de celelalte zece ghemotoace de hârtie. Se strâmbă dând cu ochii de calendar. Un X roșu, care la început semnalase data când trebuia să se sfârșească povestea cu Ivan, prietenul imaginar al lui Luke, care dispăruse de mult, acum putea însemna sfârșitul carierei ei. Era melodramatică – în septembrie urma să se deschidă hotelul și totul mergea conform planului. Toate materialele sosiseră la timp, cu excepția câtorva comenzi greșite. Doamna Bracken și echipa munciseră din greu multe ore, făcând perne, perdele și cuverturi, dar ca niciodată până acum, Elizabeth bătea pasul pe loc. Nu știa cum să amenajeze spațiul de joacă pentru copii și începea să se deteste pentru că îi dăduse această idee lui Vincent. Nu se mai putea concentra în ultimul timp.

Se așază în locul ei preferat la masa din bucătărie și râse amintindu-și de ultima „baie”.

Lucrurile între ea și Ivan erau altfel decât de obicei. Astăzi ea pusese punct relației lor și o duruse inima să facă asta, dar el era tot acolo, în casa ei, făcând-o să râdă de parcă nimic nu s-a fi întâmplat. Dar ceva se întâmplase, ceva uriaș, iar ea simțea efectul în piept. Pe măsură ce se lăsa seara, realizase că nu dăduse niciodată atât de mult înapoi într-o relație cu un bărbat și totuși să se simtă fericită în compania lui. Niciunul dintre ei nu era pregătit pentru mai mult, cel puțin nu încă, deși ea ar fi vrut să fie altfel.

Masa cu Benjamin din seara trecută fusese plăcută. Se luptase cu sentimentul de a nu ieși în oraș, de a nu mânca și a nu face conversație inutilă, și când reușise să rezolve

lucrurile astea alături de Ivan, descoperind că uneori chiar îi plăceau, tot le considera ca pe o sarcină. Nu-i plăcea să socializeze, dar aveau multe în comun. Purtaseră o discuție plăcută la o masă bună, dar Elizabeth nu se întristă când luă sfârșit și trebui să se ducă acasă. Se gândea la cu totul altceva, punându-și întrebări legate de viitorul ei alături de Ivan. Dar nu se întreba când o va părăsi.

Chicotelile lui Luke o aduseră înapoi din visarea cu ochii deschiși.

Ivan zise. „*Bonjour, madame*”.

Elizabeth ridică privirile și îi văzu pe amândoi intrând în seră, din grădină. Fiecare dintre ei ținea o lupă la ochi, făcând să pară că aveau un ochi gigantic. Deasupra buzelor superioare își desenaseră o mustață cu marker negru. Nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

„A, dar nu e nimic de r-ris, madame. A avut loc un crim”, spuse Ivan grav, apropiindu-se de masă.

„O crimă”, traduse Luke.

„Ce?” făcu ochii mari Elizabeth.

„Căutăm indicii, madame”, explică Luke, mustața lui inegală mișcându-se în sus și în jos în timp ce vorbea.

„Un crim îngrositor a avut loc în jardin”, explică Ivan, trecând cu lupa pe suprafața mesei de bucătărie în căutarea indiciilor.

„Asta înseamnă grădină în franceză”, explică Luke.

Elizabeth dădu din cap că a înțeles, încercând să nu râdă.

„Iertați-ne ca am dat buzna în casa dumneavost. Permiteți-ne să ne prezentăm. Eu sunt domnul Monsieur iar asesta este asistentul meu dus cu pluta, domnul Rotalsnart”.

Luke chicoti. „E translator spus invers”.

„Aha”, dădu din cap Elizabeth. „E foarte drăguț să vă cunosc pe amândoi, dar mă tem că sunt cam ocupată, așa că, dacă nu vă supărați...” Ea făcu ochii mari la Ivan.

„Sa ne suparam? Sigur che ne suparam. Suntem în miezul unei investi-ga-sii foarte serioase legate de un crim,

iar astea ce sunt?” El privi în jur, iar ochii îi căzură pe ghemotoacele de hârtie de lângă coș. Ridică unul, studiindu-l cu lupa. „Faci bulgari de zapada, dupa câte vad”.

Elizabeth îi aruncă o privire, iar Luke râse.

„Trebuie sa te interogam. Ai vreo lanterna ca să ți-o punem în ochi?” Ivan cercetă camera și retrase întrebarea, privind chipul lui Elizabeth. „Foarte bine, madame”.

„Cine a fost ucis?” întrebă Elizabeth.

„A, exact cum ma așteptam, domnule Rotalsnart”. Ei străbătură camera în direcția opusă, ținând lupele la ochi. „Ea se face ca nu știe, pentru ca sa nu o suspectam. Isteasa.”

„Crezi că ea a făcut-o?” întrebă Luke.

„Vom vedea. Madame, un vierme a fost gasit strivit astazi, pe aleea care duce de la sera pâna la frânghia de rufe. Familia lui distrusa ne-a spus ca el a plecat de acasa când s-a oprit ploaia și a traversat aleea pâna in celalalt capat al gradinii. De ce a vrut sa faca asta nu știm, dar asta fac viermii”.

Luke și Elizabeth se priviră unul pe celălalt, izbucnind în râs.

„Ploaia s-a oprit la 6.30 după amiaza, la acea ora viermele a plecat de acasa și a traversat aleea. Putesi sa-mi spunesi unde erasi la acea ora, madame?”

„Sunt suspectă?”, râse Elizabeth.

„In acest stadiu al investiga— si-ei toata lumea e suspecta”.

„Păi am venit de la serviciu la 6.15 și am pus mâncarea la încălzit. Apoi m-am dus la mașina de spălat și am golit rufele în coș”.

„Și ce ai facut apoi?” Ivan îi băgă lupa în ochi, învârtindu-se în jurul ei. „Caut indicii”, îi șopti lui Luke.

„Apoi am așteptat să se oprească ploaia și am pus rufele pe sârmă”.

Ivan oftă teatral. „Domnule Rotalsnart, ai auzit?”

Luke râse și dădu la iveală gingiile, de unde îi mai căzuse un dinte.

„Ei bine, asta înseamna ca tu ești crimi-na-l”.

„Criminalul”, traduse Luke.

Amândoi se îndreptară spre ea cu lupele la ochi.

Ivan vorbi primul. „Fiindcă ai încercat să-mi ascunzi faptul că săptămâna viitoare e ziua ta, pedeapsa va fi că va trebui să organizezi o petrecere în grădina din spate, în memoria recent decedatului domn Wiggles, viermele”.

Elizabeth oftă „Nici gând”.

„Știu, Elizabeth”, schimbă el accentul într-unul aristocratic, „e îngrozitor să trebuiască să socializezi cu oamenii din popor”.

„Ce oameni?” îngustă Elizabeth ochii.

„A, cei câțiva pe care i-am invitat”, strânse Ivan din umeri. „Luke a dus invitațiile azi dimineață, nu-i grozav?” El arătă cu capul spre Luke, care radia de bucurie. „Săptămâna viitoare vei fi gazda unei petreceri în grădină. Oameni pe care nu-i cunoști foarte bine, vor da buzna în casa ta, probabil o vor murdări. Crezi că poți să le faci față?”

TREIZECI ȘI PATRU

Elizabeth stătea cu picioarele încrucișate pe o foaie albă, întinsă peste pardoseala de ciment a construcției, cu ochii închiși.

„A, deci aici dispari tu în fiecare zi”.

Elizabeth rămase cu ochii închiși. „Cum faci asta, Ivan?”

„Ce fac?”

„Apari de nicăieri exact când mă gândeam la tine?”

Îl auzi cum râse încet, dar nu-i răspunse la întrebare. „De ce, asta e singura cameră care nu e terminată? Sau, mă rog, începută, după felul în care arată”. Stătea în spatele ei.

„Pentru că am nevoie de ajutor. Bat pasul pe loc”.

„Îa te uită, Elizabeth Egan cere ajutor”. Se lăsă o tăcere, apoi Ivan începu să murmure un cântec familiar, cântecul pe care ea nu fusese în stare să și-l scoată din cap în ultimele două luni, cântecul care aproape o lăsase lefteră, mulțumită porcului lui Poppy și Becca de la birou.

Ea deschise ochii. „Ce murmuri?”

„Cântecul murmurat”.

„L-ai învățat de la Luke?”

„Nu, el l-a învățat de la mine, mulțumesc foarte mult”.

„I-auzi”, mormăi Elizabeth. „Credeam că l-a compus prietenul lui *invizibil*”. Râse ca pentru sine, apoi îl privi. El nu râdea.

În cele din urmă vorbi. „De ce vorbești de parcă ai avea prune în gură? Ce e aia la gura ta? Botniță?” râse el pe înfundate.

Elizabeth se înroși. „Nu e botniță”, îl repezi ea. „Habar n-ai cât praf și câte bacterii sunt în clădirea asta. Oricum, și tu ar trebui să porți cască de protecție”, îl luă și ea la rost.

„Ce altceva mai porți?” El ignoră starea ei de spirit, privind-o de sus și până jos. „Mănuși?”

„Ca să nu mă murdăresc pe mâini”, se scuză ea ca un copil.

„Of, Elizabeth”. Ivan clătină din cap și se învârti comic în jurul ei, „te-am învățat atâtea lucruri, dar tu tot îți faci griji pentru curățenie și ordine”. El luă o pensulă de lângă un borcan deschis cu vopsea și o înmuie în el.

„Ivan”, spuse neliniștită Elizabeth, urmărindu-l, „ce ai de gând să faci?”

„Ai spus că ai nevoie de ajutor”, zâmbi el malițios.

Elizabeth se ridică încet în picioare. „Da-a, ajutor la vopsit *pereții*”, avertiză vocea ei.

„Ei, din păcate n-ai specificat asta când ai cerut ajutor, așa că mă tem că nu contează”. El înmuie pensula în vopsea roșie, trase mâna înapoi spre spate, și o aruncă spre Elizabeth ca o catapultă. O umplu de vopsea pe față. „Oo, ce păcat că nu aveai protejată toată fața”, o necăji el, privind cum făcea ochii mari de furie și de șoc. „Dar asta ca să-ți demonstrez că oricât ai încerca să te protejezi cu pânză din bumbac, tot te poți murdări”.

„Ivan”, în voce avea venin, „să mă arunci în lac e *una*, dar asta e de-a dreptul *ridicol*”, strigă ea. „E vorba de *munca* mea. Vorbesc serios, nu mai vreau să am *nimic* de a face cu tine, Ivan, Ivan... nici măcar nu-ți știu numele de familie”.

„E Libizivni”, explică el calm.

„Dar tu ce ești, *rus*?” strigă ea, cu respirația întretăiată. „Iar Emul Aranigami e tot rusesc, sau nici măcar nu există?” Acum țipa, fără să se oprească.

„Îmi pare tare rău”, spuse Ivan serios, zâmbetul dispărându-i. „Simt că ești supărată. O să las asta jos”. Puse pensula înapoi, exact așa cum fusese, cu fața la celelalte. „Am exagerat. Îmi cer scuze”.

Furia lui Elizabeth se domoli.

„Roșul e o culoare prea enervantă pentru tine”, continuă el. „Trebuia să fiu mai subtil”. Deodată, în fața lui Elizabeth apăru o altă pensulă. Ea făcu ochii mari.

„Ce zici de alb?”, rânji el, stropind-o iarăși de vopsea din cap până în picioare.

„Ivan!” izbucni Elizabeth, jumătate râzând, jumătate tipând. „Bine”, zise ea îndreptându-se spre borcanele de vopsea, „vrei joacă? Știu și eu să mă joc. Zici că să porți alte culori este în prezent activitatea ta preferată, nu?”, bolborosi ea, ca pentru sine. Înmuie pensula în vopsea, alergându-l pe Ivan prin încăpere. „Albastrul e culoarea ta preferată, domnule Libizivni?” Ea îi făcu o dungă albastră pe față și pe păr, începând să râdă răutăcios.

„Tu crezi că asta e caraghios?”

Ea făcu semn din cap că da, râzând isteric.

„Bine”, râse Ivan, apucând-o de talie și împingând-o jos, unde o ținui cu măiestrie și o pictă pe față, în timp ce ea țipa și se zvârcolea ca să se elibereze. „Dacă nu te oprești din tipat Elizabeth, ai să ai o limbă verde”, o amenință Ivan.

După ce se acoperiră de vopsea din cap până-n picioare, iar Elizabeth râdea într-așa un hal încât nici nu mai era în stare să se împotrivească, Ivan își îndreptă atenția spre perete. „Acum acest perete are nevoie de niște vopsea”.

Elizabeth își luă masca de la gură, încercând să-și recapete respirația, dând la iveală singura culoare normală de piele de pe față ei.

„Măcar asta te-a protejat la fix”, observă Ivan și se întoarce cu fața la perete. „Mi-a șoptit o păsărea că ai fost la întâlnire cu Benjamin West”, spuse Ivan, înmuind o pensulă curată în borcanul cu vopsea roșie.

„Am luat cina da, dar n-am avut întâlnire. Și aș putea adăuga că am ieșit cu el în seara în care tu m-ai lăsat baltă”.

El nu răspunse. „Îți place de el?” o întreabă.

„E un om draguț”. El tot nu e întoarse.

„Ai vrea să petreci mai mult timp cu el?”

Elizabeth începu să ruleze hârtiile stropite cu vopsea de pe jos. „Aș prefera să petrec mai mult timp cu tine”.

„Și dacă asta nu se poate?”

Elizabeth îngheță. „Atunci te-aș întreba de ce”.

El evită răspunul. „Dacă n-aș fi existat și nu m-ai fi cunoscut vreodată, în cazul ăsta ai vrea să petreci mai mult timp cu Benjamin?”

Lui Elizabeth i se puse un nod în gât, puse hârtia și stiloul în geantă și trase fermoarul. Se săturase să tot joace jocuri cu el, iar această conversație o enerva. Pe perete Ivan scrisese „Elizabeth ♥ Benjamin” cu litere mari, roșii.

„Ivan!”, râse mânzește Elizabeth. „Nu fi copil. Dacă cineva ar vedea asta?” Se îndreptă spre el ca să-i ia pensula din mână.

El nu-i dădu drumul, iar privirile li se încrucișară. „Nu pot să-ți dau ce vrei, Elizabeth”, spuse el blând.

O tuse ușoară de la ușă îi făcu pe amândoi să tresară.

„Bună, Elizabeth”. Benjamin o privea cu o curiozitate amuzată. Aruncă o privire spre peretele din spatele ei și zâmbi în colțul gurii. „E o temă interesantă”.

Se lăsă o pauză apăsătoare. Elizabeth se uită în dreapta ei. „Ivan, el a făcut-o”. Avea o voce ca de copil.

Benjamin chicoti. „Iarăși el”.

Ea dădu din cap că da, iar el privi la pensula din mâna ei, din care se scurgea vopsea roșie pe pantalonii ei. Fața

ei împroșcată cu roșu, albastru, mov, verde și alb devenise purpurie.

„Se pare că tu ai fost prinsă vopsind trandafirii în roșu”, spuse Benjamin făcând un pas în încăpere.

„Benjamin!”

El se opri, strâmbându-se la auzul vocii poruncitoare a lui Vincent. „Trebuie să plec”, zâmbi el. „Vorbim mai târziu” zise și se îndreptă spre direcția de unde se auzeau strigătele lui Vincent. „A, apropo”, îi strigă el, „mulțumesc pentru invitația la petrecere”.

Elizabeth spumegând de furie îl ignoră pe Ivan, care râdea și pufnea din când în când. Înmuie pensula în vopsea albă și șterse cuvintele lui Ivan, încercând să îndepărteze acest moment jenant din memoria ei.

„Bună ziua, domnule O'Callaghan; 'bună Maureen; bună Fidelma; salut Connor; părinte Murphy” , își întâmpină ea vecinii, în timp ce străbătea orașul ca să ajungă la birou. Vopseaua roșie îi picura de pe mâini, avea șuvițe de păr pline de vopsea albastră, iar blugii arătau ca paleta lui Monet. Priviri tăcute o așteau, în timp ce din hainele ei se scurgea vopsea, lăsând în urma ei o dungă multicoloră.

„De ce faci mereu asta?”, întrebă Ivan, alergând după ea, pentru a ține pasul, în timp ce ea străbătea orașul.

„Dar ce fac? Bună ziua, Sheila”.

„Traversezi strada înainte să ajungi la barul lui Flanagan, mergi pe partea opusă, apoi traversezi încă o dată ca să ajungi la cafeneaua lui Joe”.

„Nu fac așa”. Ea zâmbi unei alte persoane care se holba la ea.

„Vrei să vopsești orașul în roșu, Elizabeth?” îi strigă Joe, râzând la vederea urmelor roșii lăsate de ea, în timp ce traversa strada.

„Uite, asta ai făcut!”, îi arată Ivan.

Elizabeth se opri și se uită la urmele ei pe care le lăsase. Adevărat, traversase drumul la Flanagan, mersese pe cealaltă parte, apoi traversase iar ca să ajungă la birou, în loc să stea pe aceeași parte. Nu observase asta până acum. Se uită înapoi, la barul lui Flanagan. Domnul Flanagan stătea în pragul ușii fumând. El o salută temător, părând surprins că îl pivește în ochi. Ea se încruntă și înghiți în sec, privind clădirea.

„E totul în regulă, Elizabeth?”, o întreabă Ivan, întrerupându-i șirul gândurilor.

„Da”. Vocea ei era șoptită. Își dresе vocea, îl privi pe Ivan dezorientată și repetă neconvingător. „Da, totul e bine”.

TREIZECI ȘI CINCI

Elizabeth trecu pe lângă o doamnă Bracken înmărmurită și dezaprobatore, care stătea în pragul ușii cu alte două doamne în vârstă, toate cu câte o bucată de pânză în mână. Ele țocăniră din buze când ea trecu demnă, cu pete de vopsea adunate la vârfurile părului, care lăsat pe spate producea un efect multicolor.

„Își pierde mințile, sau ce-o fi cu ea?”, șopti destul de tare una dintre femei.

„Nu, dimpotrivă”. Elizabeth simți zâmbetul din vocea doamnei Bracken. „Aș spune că i-a căutat pe brânci”.

Celelalte femei făcură ț-ț-ț și se îndepărtară, bombănind că Elizabeth nu era singura care-și pierduse mințile.

Elizabeth ignoră privirea holbată a lui Becca și strigătul din biroul lui Poppy „Așa mai zic și eu!” și intră în biroul ei, închizând încet ușa după ea. Închizându-se față de lumea exterioară. Se sprijini de ușă și încercă să înțeleagă de ce tremura din tot corpul. Ce se cocea în interiorul ei? Ce monștri se treziseră din hibernare și spumegau sub pielea ei? Inspiră adânc și expiră încet, numărând, o dată, de două ori, de trei ori, până când genunchii se opriră din tremurat.

Totul mersese bine, mă rog fusese un pic cam jenant, atunci când colindase prin oraș arătând de parcă se vopsise

în culorile curcubeului. Totul era bine până când Ivan a spus ceva. Ce a spus...? A spus... apoi își aminti și un fior îi străbătu corpul.

Barul lui Flanagan. Evita mereu barul lui Flanagan, îi spusese el. Ea nu observase asta până când el n-o făcuse atentă. De ce făcea asta? Din cauza lui Saoirse? Nu, Saoirse bea la Cămila Cocoșată, pe deal. Rămase pe gânduri, lipită de ușă, până ce simți că i se învâрте capul. Camera se învâртеa cu ea, iar ea se hotărî să plece acasă. Acasă unde putea controla mersul lucrurilor, cine intra, cine pleca, unde lucrurile aveau locul lor și fiecare amintire era clară. Avea nevoie de ordine.

„Unde ți-e fotoliul în formă de pară, Ivan?” întrebă Calendula, ridicând privirile spre mine, din scaunul ei galben din lemn.

„A, m-am săturat de el”, am răspuns. „Să mă învâрте e activitatea mea preferată acum”.

„Drăguț”, dădu ea din cap, aprobându-mă.

„Opal întârzie”, spuse Tommy, ștergându-și nasul cu mâneca.

Calendula privi în altă parte, dezgustată, netezindu-și rochița galbenă, încrucișă gleznele și legănându-și pantofii albi noi cu șosete cu volănașe începu să murmure cântecul șoptit.

Olivia tricota în balansoarul ei. „O să vină ea”, spuse cu o voce tremurată.

Jamie-Lynn se întinse spre centrul mesei pentru a lua o chiflă cu ciocolată Rice Krispie și un pahar cu lapte, dar fiindcă tușea îl împrășcă, iar paharul cu lapte i se vărsă pe mână. Îl linse.

„Iar te-ai jucat în camera de așteptare a doctorului, Jamie-Lynn?”, întrebă Olivia, aruncându-i o privire pe deasupra ochelarilor.

Jamie-Lynn făcu semn din cap că da, tuși din nou și mai luă o înghițitură de chiflă.

Calendula strâmbă din nas dezgustată, continuând să pieptene părul păpușii ei Barbie cu un pieptene mic.

„Știi ce ți-a spus Opal, Jamie-Lynn. Locurile acelea sunt pline de bacterii. Jucăriile cu care îți place să te joci te fac să te îmbolnăvești”.

„Știu”, spuse Jamie-Lynn cu mâncarea în gură, „dar cineva trebuie să le țină companie copiilor cât timp așteaptă doctorul”.

Trecură douăzeci de minute și, în cele din urmă, apăru Opal. Ceilalți se priviră îngrijați. Parcă umbra lui Opal i-ar fi luat locul. Nu mai plutea prin cameră ca briza proaspătă a dimineții, ca de obicei; era ca și cum la fiecare pas i se puneau în spate găleți de ciment. Ceilalți se potoliră imediat, văzând culoarea albastră, aproape neagră care o însoțea.

„Bună ziua, prieteni”. Chiar și vocea lui Opal era diferită, ca și cum ar fi fost înăbușită și ținută într-o altă dimensiune.

„Bună, Opal”. Răspunsurile fuseseră încete, în șoaptă, ca și cum, dacă ar fi vorbit normal, ar fi căzut la pământ.

Ea le zâmbi frumos, apreciindu-le sprijinul. „Cineva care mi-a fost prieten mulți ani e bolnav. Foarte bolnav. Va muri și sunt extrem de tristă că-l pierd”, explică ea.

Toată lumea scoase sunete de încurajare. Olivia se opri din legănatul pe scaunul balansoar, Bobby nu se mai dădu în sus și în jos pe skateboard, Calendula nu mai legănă picioarele, chiar și Tommy nu se mai scobi în nas, iar eu nu m-am mai învărtit în scaun. Era o problemă serioasă, iar în grup începură să se poarte discuții despre cum e să pierzi oamenii pe care îi iubești. Toată lumea înțelegea. Se întâmpla cu cei mai buni prieteni și de fiecare dată tristețea era la fel de mare.

Eu nu puteam să iau parte la discuții. Fiecare emoție pe care o simțisem vreodată pentru Elizabeth se adunase și creștea în gât ca o inimă pulsând, care primea din ce în ce mai multă iubire în fiecare clipă, devenind astfel mai mare și mai mândră. Aveam un nod în gât, ceea ce mă împiedica să vorbesc, așa cum inima mea care creștea mă împiedica să nu o mai iubesc pe Elizabeth.

Cum întâlnirea era pe sfârșite, Opal se uită înspre mine. „Ivan, cum mai stau lucrurile cu Elizabeth?”

Toată lumea își îndreptă privirile spre mine, iar eu am găsit o fisură în nodul care mi se pusese în gât prin care sunetul să poată ieși. „Am amânat până mâine ca să mă gândesc la ceva”. M-am gândit la chipul ei, iar inima mea bătu mai repede și crescui, iar fisura din gâtul meu se închise.

Și fără ca ceilalți să-mi cunoască situația, înțeleseseră că asta însemna „nu mai durează prea mult”. Din felul în care Opal își adună repede dosarele și plecă de la întâlnire, mi-am dat seama că și ea era în aceeași situație.

Picioarele lui Elizabeth loveau pietrișul din spatele casei. Privea dealurile, lacurile și munții care se întindeau în fața ei și alerga și mai tare. Părul ei flutura pe spate în timp ce alerga, sprâncenele îi sclipeau, brațele i se mișcau o dată cu picioarele și ea își imagina, așa cum făcea în fiecare zi, că aleargă pe dealurile acelea, peste mări și țări, departe, foarte departe. După treizeci de minute de alergare, deși stând pe loc, se opri, lăsă mica sală de gimnastică gâfâind și simțindu-se slăbită, apoi imediat începu să curețe, frecând furioasă suprafețele care deja sclipeau.

Imediat ce terminase de curățat casa de sus și până jos, ștersese toate pânzele de păianjen, dereticase fiecare colț ascuns și întunecat, începu să facă același lucru cu mintea ei. Toată viața evitase să lumineze colțurile întunecate ale

minții ei. Ceva încerca să iasă la lumină, iar acum era și ea gata să dea o mână de ajutor. Destul cu alergatul.

Se așază la masa din bucătărie și privi peisajul care i se întindea în fața ochilor, dealurile alunecoase, văile și lacurile cu flori de cerceluș care le înconjurau. Cerul se întuneca mai repede, acum că sosise luna august.

Se gândi mult și bine la totul și la nimic, lăsând orice ar fi fost în mintea ei să aibă șansa să iasă din umbre și să se arate. Era același sentiment supărător de care se ascundea noaptea, în timp ce se întindea în pat, încercând să doarmă, sentimentul cu care se lupta în timp ce făcea furioasă curățenie. Dar acum stătea la masă o femeie care se predase, cu mâinile ridicate sus, care lăsase armele jos și permitea gândurilor să o țină în arest. Fusese ca un criminal evadat, care fusese pus pe fugă de mult timp.

„De ce stai pe întuneric?” se auzi o voce caldă.

Ea zâmbi duios. „Stăteam pe gânduri, Luke”.

„Pot să stau și eu cu tine?” o întrebă el, iar ea se urî pentru că ar fi vrut să-i spună nu. „Nu spun și nu pun mâna pe nimic, promit”, adăugă el.

Asta îi înmuie inima – oare era chiar atât de rea? Da, știa că așa era.

„Vino aici și ia loc”, zâmbi ea, trăgând un scaun alături de ea.

Amândoi se așezară tăcuți în bucătărie, până când Elizabeth vorbi. „Luke, există unele lucruri despre care ar trebui să vorbim. Lucruri pe care ar fi trebuit să ți le spun mai demult, dar...”. Ea își frânse degetele, încercând cu mare atenție să se hotărască cum să-i spună. Când era copil, voia doar ca oamenii să-i explice ce s-a întâmplat, unde s-a dus mama lui și de ce. O explicație simplă ar fi eliminat anii în șir de întrebări mistuitoare.

El o privi cu ochii lui mari albaștri, cu gene lungi, obraji dolofani trandafirii și buze strălucitoare, sub un nas

care curgea. Ea răs, trecându-și o mână prin părul lui mătăsos, pe care o reținu pe spatele gâtului lui fierbinte.

„Dar”, continuă ea, „nu știam cum să ți le spun”.

„E vorba despre mama mea?”, o întrebă Luke, cu picioarele legănându-se sub masa de sticlă.

„Da. Nu ne-a mai vizitat de ceva timp, după cum cred că ai observat”.

„A plecat într-o aventură”, spuse Luke fericit.

„Păi nu știu dacă ai putea s-o numești așa, Luke”, oftă Elizabeth. „Nu știu unde a plecat, scumpule. N-a spus nimănui înainte să plece”.

„Mi-a spus mie”, ciripi el.

„Ce?” Elizabeth făcu ochii mari, iar inima începu să-i bată mai repede.

„A trecut pe acasă înainte să plece. Mi-a spus că va pleca, dar nu știa pentru cât timp. Iar eu i-am spus că asta seamănă cu o aventură, iar ea a răs și a spus da”.

„Ți-a spus de ce?”, șopti Elizabeth, surprinsă că Saoirse a fost în stare să-și ia la revedere de la fiul ei.

„Îhî”, dădu el din cap că da, dând acum din picioare mai repede. „A spus că așa e mai bine pentru tine, pentru bunicul și pentru mine, pentru că ea tot face lucruri rele și înfurie pe toată lumea. Spunea că face ce i-ai spus tu să facă dintotdeauna. A spus că-și ia zborul”.

Lui Elizabeth i se tăie respirația, amintindu-și cum îi spunea surorii ei mai mici să-și ia zborul când lucrurile erau dificile acasă. Își amintea cum o privise pe fetița de șase ani, când pleca la colegiu și îi repetase să-și ia zborul. Toată emoțiile i se adunaseră în gât.

„Ce-ai spus?” reuși să îngaima Elizabeth, trecându-și mâna prin părul moale al lui Luke și simțind o nevoie copleșitoare să-l protejeze, mai mult decât orice, pentru prima dată în viața ei.

„I-am spus că probabil are dreptate”, răspunse Luke realist. „Mi-a spus că m-am făcut băiat mare și că e de datoria mea să am grijă de tine și de bunicul”.

Ochii ei i se umplură de lacrimi. „Așa ți-a spus?”, se smiorcăi ea.

Luke ridică mâna și îi șterse delicat lacrimile.

„Nu-ți face griji”, ea îi sărută mânuța și se întinse să-l îmbrățișeze, „pentru că e de datoria mea să am grijă de tine, da?”

Răspunsul lui fu înabușit, căci ea îi trase capul la piept. Îi dădu drumul repede, ca să-l lase să respire.

„Edith se va întoarce în curând acasă”, spuse el încântat, după ce inspirase adânc. „De abia aștept să văd ce mi-a adus”.

Elizabeth zâmbi, încercă repede să-și revină și își dresе vocea. „Putem să i-l prezentăm pe Ivan. Crezi că o să-l placă?”

Luke se încruntă. „Nu știu dacă o să-l poată vedea”.

„Știi, Luke, nu putem să-l ținem numai pentru noi”, râse Elizabeth.

„Mă rog, Ivan s-ar putea să nu mai fie aici până se va întoarce ea”, adăugă el.

Lui Elizabeth îi bătu inima mai tare. „Ce vrei să spui? Ți-a spus el ceva?”

Lukă clătină din cap.

Elizabeth oftă. „Luke, doar pentru faptul că tu ești apropiat de Ivan nu înseamnă că o să te părăsească, să știi. Nu vreau să-ți fie teamă că se va întâmpla asta. Eu am avut o astfel de teamă. Credeam că toate persoanele pe care le iubesc vor pleca la un moment dat”.

„Eu n-o să plec”, o privi Luke grijuliu.

„Și îți promit că nu voi pleca nici eu”. Îi sărută mânuța, apoi își dresе vocea. „Mai știi când mergeai cu Edith la grădina zoologică, la cinema și în alte locuri de genul ăsta?”

Luke făcu semn din cap că da.

„Ai vrea să vin și eu din când în când?”

Luke zâmbi fericit. „Ar fi grozav”. Rămase un timp pe gânduri. „Noi suntem cam la fel, nu? Mama ta a plecat, la fel ca mama mea, nu-i așa?”, o întrebă el, suflând aer cald deasupra sticlei de pe masă și scriindu-și numele cu degetul pe geamul aburit.

Elizabeth se răci dintr-o dată. „Ba nu”, se răsti ea, „nu e deloc la fel”. Se ridică de la masă, aprinse lumina și începu să șteargă blatul mesei. „Sunt două persoane foarte diferite, nu e la fel”. Vocea ei tremura, în timp ce freca furioasă. Privind în sus spre Luke, văzu imaginea ei reflectată în sticla de la seră și îngheță. Dusă era liniștea, duse și emoțiile. Arăta ca o femeie posedată, ascunzându-se de adevăr, fugind de lume.

Atunci știu.

Iar amintirile care se ascundeau în colțurile întunecate ale minții ei începură să se târască afară, la lumină.

TREIZECI ȘI ȘASE

„Opal”, am strigat-o din pragul biroului. Avea o aparență atât de fragilă, încât părea că cel mai mic zgomot o va dărâma.

„Ivan”, zâmbi ea obosită, dându-și cârlionții la o parte.

Mă vedeam în ochii ei strălucitori când am intrat în cameră. „Suntem cu toții îngrijorați pentru tine – putem face ceva să te ajutăm?”

„Mulțumesc, Ivan, dar în afară de a ține lucrurile sub control pe aici nu mai aveți cum să mă ajutați. Sunt atât de obosită. Am stat ultimele nopți la spital, fără să închid un ochi. I-au mai rămas doar câteva zile; nu vreau să pierd momentul în care...” Își luă privirea de la Ivan, privind poza de pe birou, iar când vorbi din nou vocea îi tremura. „Aș fi vrut să găsesc o cale să-i spun la revedere, să-l fac să înțeleagă că nu e singur, că sunt de partea lui”. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

M-am dus lângă ea să o mângâi, simțindu-mă neajutorat și știind că, de data aceea nu puteam face absolut nimic ca să-mi ajut această prietenă. Sau poate că era.

„Stai un pic, Opal. Poate există totuși o cale. Am o idee”. Acestea fiind spuse, am luat-o la fugă.

Elizabeth făcuse aranjamente în ultima clipă ca Luke să doarmă acasă la Sam. Știa că în acea noapte avea nevoie să fie singură. Simțea că în ea se petrecea o schimbare; un fior rece care îi pătrunsese în corp și nu mai pleca. Se cuibărise în pat, purtând un pulover uriaș, acoperită de o pătură, doar-doar să se încălzească.

Luna din fereastră observase că ceva nu era cum trebuia și o proteja de întuneric. Simțea crampe în stomac, în așteptare. Lucrurile pe care Ivan și Luke i le spusese azi învărtiseră o cheiță în mintea ei și dezgropaseră un cufăr de amintiri atât de teribile, încât lui Elizabeth îi era teamă să închidă ochii.

Privea afară pe fereastră prin perdelele trase la lună, apoi alunecă în visare...

Avea doisprezece ani. Trecuseră două săptămâni de când mama ei o dusesese în câmp, la picnic, două săptămâni de când îi spusese că va pleca, două săptămâni așteptând-o să se întoarcă. Din cealaltă cameră o Saoirse plângăcioasă, care avea o lună, era ținută în brațe, mângâiată, potolită de tatăl ei.

„Taci, puiule, taci...” auzea vocea lui blândă tot mai tare, apoi mai încet, în timp ce străbătea casa târziu, în noapte. Afară vântul urla, strecurându-se prin ferestre și gaura cheii, cu un sunet de fluier. Alerga și dansa prin cameră, parcă bătându-și joc, tachinând-o și gâdilând-o pe Elizabeth care stătea în pat, cu mâinile la urechi și lacrimi pe obraji.

Saoirse începu să plângă tot mai tare, rugămintile lui Brendan se auzeau tot mai tare, iar Elizabeth își acoperi capul cu perna.

„Te rog Saoirse, nu mai plânge”, o implora tatăl ei și încercă să cânte un cântec de leagăn, pe care mama lui

Elizabeth îl cânta mereu. Ea își acoperi urechile cu mâinile, dar tot o auzea pe Saoirse cum plângea și cântecul în falset cântat de tatăl ei. Elizabeth se ridică din pat, cu ochii care o înțepau de la o altă noapte de lacrimi și fără somn.

„Vrei sticla?” întrebă blând tatăl ei printre urlete. „Nu? Ah, iubire, ce e cu tine?”, întrebă el cu o voce în suferință.

„Și mie mi-e dor de ea, mi-e dor de ea” și începu să plângă și el. Saoirse, Brendan și Elizabeth plângeau cu toții pentru Gráinne, dar se simțeau singuri, în căsuța lor bătută de vânt.

Deodată apărură lumina unor faruri la capătul drumului lung. Elizabeth ieși de sub pături și se așeză la marginea patului cu stomacul răsucit de încântare. Era mama ei – trebuia să fie. Cine ar fi venit pe la ei la ora zece seara? Elizabeth sărea pe pat în sus și-n jos încântată.

Mașina trase în fața casei, portiera mașinii se deschise și apărură Kathleen, sora lui Gráinne. Lăsând ușa mașinii deschisă, și ștergătoarele în funcțiune, se îndreptă spre poartă, o deschise, făcând-o să scârțâie și bătut la ușă.

Brendan deschise ușa, purtând-o pe Saoirse care țipa în brațe. Elizabeth se uită pe gaura cheii dormitorului ei privind în hol la desfășurarea acțiunii.

„E aici?”, întrebă Kathleen, fără bună ziua sau alt cuvânt amabil.

„Sss”, făcu Brendan, „nu vreau s-o trezești pe Elizabeth”.

„Dacă nu e deja trează cu toate țipetele astea. Ce i-ai făcut bietului copil?” întrebă ea, cu scepticism.

„Copilul o vrea pe mama lui”, ridică el vocea. „Ca noi toți de altfel”, spuse el pe un ton mai blând.

„Daă-mi-o mie”, spuse Kathleen.

„Ești udă”. Brendan se îndepărtă de ea iar mâinile i se strânsă în jurul micii ființe.

„Ea e aici?” întrebă Kathleen din nou, cu o voce mândioasă. Stătea afară, în fața ușii. Nu ceruse să intre și nici nu fusese invitată.

„Sigur că nu-i aici,” Brendan o învârtea pe Saoirse încercând să o liniștească. „Credeam că ai dus-o în locul acela fermecat în care s-ar vindeca pentru totdeauna”, spuse el supărat.

„Teoretic era cel mai bun loc, Brendan – mai bun decât celelalte în orice caz. Dar”, murmură ea următoarele cuvinte „a plecat”.

„A plecat? Ce vrei să spui că a plecat?”

„Azi dimineață lipsea din camera ei. Nimeni n-a văzut-o”.

„Mama ta are obiceiul să dispară în noapte”, spuse Brendan mohorât, legănând-o pe Saoirse. „Păi dacă nu e acolo unde ai trimis-o, nu trebuie să o cauți departe. Sigur nu e la Flanagan?”

Elizabeth făcu ochii mari și icni. Mama ei era aici, în Baile na gCroithe; deci nu plecase.

În tot acest schimb de replici amare, Saoirse plângea neconținut.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Brendan, nu poți să o faci să tacă?”, se văicări Kathleen. „Știi că aş putea să iau copiii. Pot sta cu mine și Alan în –”

„Sunt copiii mei și nu o să mi-i iei, așa cum ai făcut cu Gráinne”, spuse el cu o voce scăzută. Saoirse se potoli din plâns.

Se lăsă o tăcere lungă.

„Hai, valea”. Brendan vorbea încet, de parcă după izbucnirea de mai înainte își pierduse vocea.

Ușa de la intrare se închise iar Elizabeth văzu de la fereastră cum Kathleen trânteste poarta și intră în mașină. Luă viteză, luminile farurilor dispărură în noapte, la fel și speranțele lui Elizabeth de a o mai vedea pe mama ei.

Mai rămăsese un licăr de speranță. Tatăl ei pomenise de Flanagan. Elizabeth știa unde este – trecea pe acolo în fiecare zi spre școală. O să-și facă bagajul, o s-o găsească pe mama ei și va trăi departe de țipetele surorii și ale tatălui ei și vor merge în aventuri în fiecare zi.

Clanța ușii se mișcă, iar ea se aruncă în pat, prefăcându-se că doarme. Ținând ochii strâns închiși, se hotărî ca, imediat ce tatăl ei va pleca la culcare să se ducă la Flanagan.

Se va furișa în noapte, la fel ca mama ei.

„Ești sigur că o să meargă?” Opal stătea pe hol, lângă camera de spital, iar mâinile îi tremurau, în timp ce strângea și desfăcea pumnii, iar stomacul era plin de neliniște.

Ivan o privi, nesigur. „Merită să încercăm”.

Prin geamul de sticlă de pe hol îl vedeau pe Geoffrey în rezerva lui. Era legat la un ventilator, avea gura acoperită de o mască de oxigen, iar el era legat cu fire de tot felul de aparate care bipăiau. În centrul acestora corpul lui rămânea calm și liniștit, pieptul ridicându-se și coborând ritmic. Erau înconjurați de sunetul acela sinistru pe care nu-l auzi decât în spitale, al oamenilor care așteaptă, între viața de aici și cea de apoi.

Îndată ce asistenta care îl îngrijea pe Geoffrey deschise ușa să plece, Opal și Ivan intrară.

„Iat-o”, spuse Olivia de lângă patul lui Geoffrey, când Opal intră.

Ochii lui se deschiseră repede, iar el începu să se uite în jur, căutând prin cameră.

„Este în stânga ta, te ține de mână”, spuse Olivia blând.

Geoffrey încercă să vorbească, sunetul fiind înăbușit de masca de oxigen. Opal duse mâinile la gură, iar ochii i

se umplură de lacrimi. Era un limbaj pe care îl înțelegea doar Olivia; cuvintele unui om aflat pe moarte.

Olivia dădu din cap în timp ce el scotea sunetele acelea; ochii ei se umplură de lacrimi, iar după ce vorbi cu Ivan nu a mai putut să stea în cameră.

„Mi-a zis să-ți spun că l-a durut inima în fiecare clipă când ai fost departe, dragă Opal”.

Ivan ieși pe ușa deschisă și plecă cât putea el de repede pe hol, părăsind spitalul.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

La fereastra camerei lui Elizabeth din Alea Cercelušilor ploaia cădea, lovind ferestrele ca niște mici pietricele. Vântul făcea vocalize în noapte iar Elizabeth, cuibărită în pat, era transportată înapoi în timp la momentul când călătorise târziu în noaptea de iarnă ca să-și găsească mama.

Își pusese în ghiozdan doar câteva lucruri – lenjerie intimă, două pulovere și fuste, cartea dăruită de mama ei și ursulețul de pluș. În pușculiță avea patru lire și după ce-și pusese haina de ploaie peste rochia sa preferată cu flori și își puse cizmele ei roșii, ieși în noaptea rece. Se cățăără pe gardul grădinii, ca să evite sunetul porții, care putea să-l alerteze pe tatăl ei, care în aceste zile dormea ca un câine de pază, cu urechile ciulite. Merse aproape de tufișuri, ca să nu fie zărită mergând pe drum. Vântul împingea și trăgea crengile, zgâriind-o pe față și pe mâini, iar pe piele simțea sărutările umede ale frunzelor înmuiate. Vântul era aspru în acea noapte. Îi biciuia picioarele și îi înțepa urechile și obrajii, bătând cu atâta putere, încât îi tăia respirația. La câteva minute de mers pe drum, degetele, nasul și buzele erau amorțite iar corpul îi înghețase până la

os, dar gândul că în acea noapte o va vedea pe mama ei o făcu să meargă mai departe. Și își continuă drumul.

Douăzeci de minute mai târziu ajunse la podul din Baile na gCroithe. Nu mai văzuse niciodată orașul la unsprezece noaptea; era ca un oraș fantomă, întunecat, gol și tăcut, ca și cum urma să fie martor la un lucru de care să nu mai vorbească apoi în veci.

Se îndreptă spre Flanagan cu stomacul strâns, fără a mai simți frigul, doar încântare pentru emoția revederii cu mama ei. Auzi zgomot de la Flanagan înainte să-l vadă; acolo și la Cămila Cocoșată erau singurele clădiri cu luminile aprinse. De la o fereastră deschisă se auzea sunetul unui pian, vioară, badhran, cântece și râsete, din când în când ovații și hop-hop. Elizabeth chicotea; părea că toată lumea se distrează.

Afară era parcată mașina mătușii Kathleen, iar Elizabeth iuți pasul. Ușa de la intrare era deschisă, iar înăuntru era un holișor, însă ușa barului, toată din sticlă era închisă. Elizabeth stătea pe verandă, scuturându-și ploaia de pe haină; o puse în cui, alături de umbrelele de pe cuier. Părul ei lung negru era ud, iar nasul era roșu și curgea. Ploaia își făcuse loc și în cizme, picioarele îi tremurau de frig iar tălpile lipăiau în apa rece ca gheața de sub picioarele ei.

Deodată pianul de opri și se auziră strigătele unui grup de bărbați care o făcură pe Elizabeth să sară din loc.

„Haide, Gráinne, mai cântă-ne ceva”, bolborosi un bărbat, iar toți ceilalți ovaționară.

Inima lui Elizabeth tresăltă la auzul numelui mamei ei. Era înăuntru! Cânta așa de frumos! Acasă cânta tot timpul, compunând singură cântece de leagăn sau pentru copii, iar dimineața îi plăcea să stea în pat și să o asculte pe mama ei cum fredona prin camerele bungaloului. Dar vocea care începuse să se audă, urmată de strigăte zgomotoase de oameni beți nu era vocea dulce a mamei, pe care o știa atât de bine.

În acest timp, pe Aleea Cercelușilor, Elizabeth stătea în pat, cu ochii deschiși. Afară vântul urla ca un animal rănit. Inima îi bătea ca niște ciocane în piept; avea gura uscată și corpul umed. Dând la o parte cuverturile luă cheile de la mașină de pe noptieră, alergă pe scări, își luă haina de ploaie pe umeri și ieși din casă îndreptându-se spre mașină. Picăturile reci de ploaie o loviră, iar ea își aminti de ce ura să simtă ploaia pe față; îi amintea de noaptea aceea. Se grăbi spre mașina ei, tremurând în timp ce vântul îi arunca părul peste ochi și obraji, astfel că atunci când se așeză la volan era deja udă până la piele.

Ștergătoarele de parbriz alergau furioase pe geam când ea se îndreptă spre oraș. Trecând de pod orașul era pustiu. Toată lumea se încuiase în casă la adăpostul cald al caselor și pensiunilor.

În afară de Cămila Cocoșată și Flanagan nu era altă viață de noapte. Elizabeth parcă mașina vizavi de Flanagan, rămase în ploaia rece, privi dincolo de clădire și își aminti. Își aminti acea noapte.

Pe Elizabeth o dureau urechile de cuvintele cântecului cântat de femeie. Era crud, cuvintele dezgustătoare, cântate în tonuri vulgare. Fiecare cuvânt urât pe care Elizabeth fusese învățată de către tatăl ei să nu-l spună câștiga aplauze de la o haită de animale bete.

Se ridică în vârful degetelor pentru a se uita prin sticla vopsită roșie ca să vadă ce femeie îngrozitoare putea croncăni melodia aceea îngrozitoare. Era sigură că mama ei stătea lângă Kathleen absolut dezgustată.

Inima lui Elizabeth sări de la locul ei și pentru o clipă i se tăie respirația, pentru că sprijinită de pian stătea mama ei, deschizând gura și dând drumul cuvintelor acelea îngrozitoare. O fustă pe care nu o mai văzuse niciodată se mișca încoace și-ncolo până la coapse, iar în

jurul ei un grup de bărbați o luau în răs, o tachinau și râdeau în timp ce ea făcea niște mișcări ale corpului cum Elizabeth nu mai văzuse nici o femeie să facă.

„Haideți băieți, potoliți-vă”, spuse tânărul domn Flanagan din spatele barului.

Bărbații îl ignorară, continuând să o aclame pe mama lui Elizabeth.

„Mămico”, se smiorcăi Elizabeth.

Elizabeth se îndreptă încet peste drum, spre barul lui Flanagan, cu inima bătând de la amintirea care era atât de vie în mintea ei.

Întinse mâna și deschise ușa barului. Domnul Flanagan ridică privirile de la bar, schițând un zâmbet, de parcă s-ar fi așteptat să o vadă.

Mica Elizabeth întinse o mână tremurătoare și deschise ușa barului. Avea părul ud și lipit de față, iar buza de jos tremura, lăsată în jos. Ochii ei mari căprui priveau panicați prin încăpere, când văzu un bărbat care se întindea să o atingă pe mama ei.

„Las-o în pace!”, strigă Elizabeth atât de tare încât în cameră se făcu liniște. Mama ei se opri din cântat și toate capetele se întoarseră în direcția ei, care stătea în pragul ușii.

Colțul în care se afla mama ei izbucni într-un răs foarte puternic. Din ochii îngroziți ai lui Elizabeth țâșniră lacrimi.

„Bu-hu-hu”, striga mama ei, mai tare ca toți ceilalți. „Să încercăm să o salvăm pe mami, nu?” articulă ea cu greutate. Își fixă privirile asupra lui Elizabeth. Ochii îi erau injectați și întunecați, nu aveau ochii aceia pe care Elizabeth și-i amintea atât de bine; parcă erau ai altcuiva.

„Fir-ar să fie”, blestemă Kathleen, sărind din celălalt capăt al barului spre Elizabeth. „Ce faci aici?”

„A-a-a-m ve-e-e-nit și eu”, bolborosi Elizabeth în camera tăcută, privindu-și uimită mama, „am venit să-mi gădesc mama ca să stau cu ea”.

„Păi nu-i aici”, țipă mama ei. „Ieși afară!”, îndreptă ea un deget acuzator spre Elizabeth. „Șobolanii uzi nu au ce căuta în cârciumi”, croncăni ea, dând peste cap paharul, dar nu nimeri gura, făcând băutura să aterizeze pe piept, unde îi strălucea pe piele, înlocuind mirosul parfumului ei dulce cu whiskey.

„Dar, mami...”, scânci Elizabeth.

„Dar, mami...” o imită Gráinne, iar câțiva bărbați râseră. „Nu sunt mama ta”, spuse ea aspru, lovind clapele de pian, producând un sunet deranjant. „Micuțele Lizzie ude learcă nu merită mămici. Ar trebui să fiți otrăvite, toate”, se răsti ea.

„Kathleen”, strigă domnul Flanagan, „ce faci? Scoate-o afară de aici. N-ar trebui să vadă așa ceva”.

„Nu pot”. Kathleen stătea ținută locului. „Trebuie să o țin sub observație pe Gráinne, ca să o iau înapoi cu mine”.

Domnul Flanagan rămase cu gura căscată, șocat de răspunsul ei. „Uită-te la copil!”

Pielea întunecată a lui Elizabeth era palidă. Buzele erau vineții de frig iar dinții îi tremurau, rochia înflorată udă learcă atârna pe ea, iar picioarele tremurau în cizme.

Kathleen întoarse privirile spre Gráinne, neputându-se decide între ele două”. „Nu pot, Tom”, șopti ea.

Tom privea furios. „O să am buna cuviință să o duc chiar eu acasă”. Apucă un set de chei de sub bar și ieși de partea cealaltă, îndreptându-se spre Elizabeth.

„NU!”, țipă Elizabeth. Privi spre mama ei, care era deja plictisită de această scenă și se pierduse în brațele unui străin, se întoarse spre ușă și alergă înapoi, în noaptea înghețată.

Elizabeth stătea la ușa barului, cu părul ud, ploaia prelingându-i-se pe frunte și pe nas, cu dinții clăntănind și degetele amortite. Zgomotul din încăpere nu mai era la fel. Înăuntru nu era muzică, nici ovații sau hop-hop, doar câte un clinchet de pahare și vorbă murmurată. Nu erau mai mult de cinci oameni în tot barul în acea seară liniștită de marți.

Tom, îmbătrânit, o privea.

„Mama mea –”, spuse Elizabeth din pragul ușii. Vocea ca de copil o surprinse și pe ea – „era alcoolică”.

Tom o aprobă.

„Venea des aici?”

El dădu din cap că da.

„Dar erau săptămâni”, înghiți ea în sec, „săptămâni la rând când nu ne părăsea”.

Vocea lui Tom era blândă. „Era ceea ce ai putea numi un bețiv de petreceri”.

„Iar tatăl meu”, făcu ea o pauză, gândindu-se la bietul ei tată care o aștepta acasă seară de seară „știa asta”.

„Răbdare de sfânt”, răspunse el.

Ea privi în jur, la micuțul bar, la același pian vechi care stătea în colț. Singurul lucru care se schimbase în cameră era vârsta celor aflați în ea.

„În noaptea aceea”, spuse Elizabeth, cu ochii plini de lacrimi, „îți mulțumesc”.

Tom dădu din cap cu tristețe.

„Ai mai văzut-o de atunci?”

El clătină din cap că nu.

„Dar... te aștepti să o vezi?” întrebă ea, cu vocea oprindu-i-se în gât.

„Nu în această viață, Elizabeth”. El îi confirmă ceea ce simțise mereu în adâncul ei.

„Tată...” șopti Elizabeth și ieși din bar afară în noaptea rece.

Mica Elizabeth ieși în goană din bar, simțind fiecare picătură de ploaie pe corp, simțindu-se rănită, când respira în aerul rece iar apa îi stropea picioarele când călca în bălți. Alerga acasă.

Elizabeth sări în mașină și goni afară din oraș, pe drumul lung de un kilometru care ducea la căsuța tatălui ei. Se apropiau lumini de faruri, ceea ce însemna că trebuia să dea înapoi pe drumul pe care venise și trebuia să aștepte ca mașina să treacă, apoi să-și continue drumul.

Tatăl ei știuse tot timpul asta, dar nu-i spusese. Nu dorise să-i spulbere iluziile despre mama ei, pe care ea o ridicase pe un pedestal. Se gândise la ea ca la un spirit liber, iar la tatăl ei ca la o forță sufocantă, ca cel care prinde fluturi. Voia să ajungă la el repede, să-i ceară scuze, să pună lucrurile în ordine.

Porni din nou la drum, dar văzu un tractor care venea încet, pufăind, neobișnuit pentru această oră târzie. Iar dădu înapoi până la capătul drumului. Nerăbdarea ei creștea, așa că abandona mașina și o luă la goană. Alergă cât putu de repede pe drumul de o milă care o ducea acasă.

„Tati”, suspina mica Elizabeth, alergând pe drumul îngust spre căsuță. Îi striga numele tot mai tare, vântul ajutând-o pentru prima dată în acea seară, ducându-i cuvintele spre căsuță. Se aprinse o lumină, apoi alta și văzu ușa de la intrare deschizându-se.

„Tati”, strigă ea și mai tare, alergând mai repede.

Brendan stătea la fereastra dormitorului, privind afară, în noapte, sorbind o ceașcă de ceai, sperând să apară ceea ce spera să vadă. Le alungase, făcuse exact opusul a ceea

ce dorise și era vina lui. Nu putea decât să aștepte. Să aștepte ca una dintre cele trei femei să apară. Una, știa cu siguranță, nu voia și nu putea să se mai întoarcă.

O mișcare la distanță îi captă privirea, iar el rămase atent ca un câine de pază. O femeie alerga spre el, cu părul lung, negru plutind în vânt, imaginea ei fiind neclară, căci ploaia lovea geamurile.

Ea era.

El lăsa ceașca și farfuria pe jos și se ridică, dărâmând scaunul.

„Grăinne”, șopti el.

Apucă bastonul și merse cât putea el de repede spre ușa de la intrare. O deschise brusc și își încordă ochii în noaptea vântoasă pentru a-și vedea soția.

„Tati”, o auzi spunând. Nu, nu putea să spună asta, Grăinne a lui nu-i spunea așa.

„Tati”, o auzi suspinând.

El se întoarse cu douăzeci de ani înapoi, la aceleași sunete. Era fetița lui, fetița lui alerga acasă în ploaie și avea nevoie de el.

„Tati!”, îl strigă ea din nou.

„Sunt aici”, spuse el, mai întâi încet, apoi mai tare „sunt aici!”

O auzi plângând, o văzu deschizând poarta care scârțâia, udă de ploaie și, exact ca acum douăzeci de ani, o îmbrățișă.

„Sunt aici, nu-ți face griji”, o mângâie el, bătând-o ușor pe cap și legănând-o dintr-o parte în alta. „Tăticul e aici”.

TREIZECI ȘI OPT

Grădina lui Elizabeth în ziua aniversării ei era ca scena în care se servea ceai a pălărierului din Țara Minunilor. Pusese o masă lungă în mijlocul grădinii, decorată cu o față de masă roșu cu alb. Pe fiecare bucățică de masă era un șir lung de farfurii, iar în mijlocul lor platouri pline vârf cu cârnați de bere, pateuri, cartofi prăjiți, și sosuri, sandvișuri, salate, carne rece și dulciuri. Grădina fusese împodobită ca niciodată, fuseseră plantate flori noi, iar aerul mirosea a iarbă proaspăt tăiată, amestecată cu aroma grătarului într-un colț. Era o zi caldă, cerul era albastru, fără niciun nor, dealurile din jur erau de un verde puternic, oile de pe el parcă erau norișori iar Ivan simți durerea de a trebui să părăsească un loc atât de frumos și pe oamenii de acolo.

„Ivan, cât mă bucur că ești aici”. Elizabeth ieși din bucătărie încărcată.

„Mulțumesc”, zâmbi Ivan, întorcându-se ca să o întâmpine. „Uau, ia uită-te la tine!” Rămase cu gura căscată. Elizabeth purta o rochie albă, simplă de vară care contrasta minunat cu pielea ei închisă la culoare; părul ei negru fusese ușor cârlionțat și îi cădea pe umeri. „Fă o piruetă”, spuse Ivan, copleșit de prezența ei. Trăsăturile ei se îmblânziseră, totul la ea părea mai dulce.

„Nu mai fac piruete pentru bărbați de când aveam opt ani. Acum gata, nu te mai holba la mine, avem treabă”, se răsti ea.

Mă rog, nu chiar *totul* se îndulcise.

Ea se uită prin grădină, cu mâinile în șolduri, de parcă ar fi patrulet.

„Așa, hai să-ți arăt cum merg treburile pe aici”. Îl luă pe Ivan de mână și îl trase spre masă.

„Când oamenii sosesc pe poarta laterală, vin întâi pe aici. De aici își iau șervețele, cuțite, furculițe și farfurii, apoi merg pe aici”. Ea începu să meargă, ținându-l strâns de mână și vorbind repede. „Când ajung aici, *tu* vei sta în spatele acestui grătar, unde vei pregăti orice vor dori din *aceste* sortimente”. Ea făcu un gest larg spre masa cu bucăți de carne. „În stânga este carne cu soia, în dreapta obișnuită. Să *nu* le încurci”.

Ivan deschise gura pentru a protesta, dar ea ridică un deget și continuă. „Apoi, după ce își iau chiflele, vor merge spre salată, *aici*. Vezi că farfurioarele de salată sunt *aici*”.

Ivan luă o măslină, iar ea îi dădu peste mână, făcându-l să o scape înapoi în bol. Apoi continuă.

„Deserturile sunt *aici*, ceaiul și cafeaua sunt *aici*, laptele pentru cafea pe dreapta, toaletele doar pe ușa din *stânga*; nu vreau să mă împiedic de ei prin casă, da?”

Ivan dădu din cap că da.

„Întrebări?”

„Doar una”. El luă o măslină și o strecură iute în gură, înainte ca ea să apuce să i-o ia. „De ce îmi spui mie toate astea?”

Elizabeth dădu ochii peste cap. „Pentru că”, se șterse ea pe mâni de un șervețel, „n-am mai primit *oaspeți* până acum și cum tu m-ai băgat în chestia asta, am nevoie de ajutorul tău”.

Ivan râse. „Elizabeth, tu o să te descurci, dar cu grătarul *chiar* nu pot să te ajut”.

„De ce, nu faceți grătare în Emul Aranigami?”, întrebă ea sarcastică.

Ivan îi ignoră comentariile. „Uite ce e, n-ai nevoie de legi și programe astăzi. Lasă oamenii să facă ce doresc, să cutreiere prin grădină, să vorbească cu cine vor și să-și aleagă singuri mâncarea. Cui îi pasă dacă încep de la plăcinta cu mere?”

Elizabeth îl privi îngrozită. „Să începă de la plăcinta cu mere?” pufni ea. „Dar e la celălalt capăt al mesei. Nu, Ivan trebuie să le spui unde începe și unde se sfârșește coada. Eu nu voi avea timp”. Se îndreptă în grabă spre bucătărie. „Tată, sper că nu mânânci toți cârnații de bere”, îl strigă ea.

„Tata?” făcu Ivan ochii mari, „E aici?”

„Da”. Ea dădu ochii peste cap, dar Ivan își dădea seama că de fapt era încântată. „N-ai mai trecut pe aici în ultimele zile, iar eu am fost ocupată peste poate cu secrete de familie, lacrimi, despărțiri și împăcări. Dar ne revenim noi”, se relaxă ea pentru o clipă, zâmbindu-i lui Ivan. Se auzi soneria, ea tresări, iar fața i se schimonosi, cuprinsă de panică.

„Relaxează-te, Elizabeth!”, râse Ivan.

„Vino aici!”, îi strigă ea musafirului.

„Înainte să ajungă aici aș vrea să-ți fac un cadou”, spuse Ivan, luând mâna pe care o ținuse la spate. Îi întinse o umbrelă mare, roșie, iar ea încreți fruntea, neînțelegând.

„Ca să te apere de ploaie”, explică încet Ivan. „Cred că ți-ar fi fost de folos aseară”.

Elizabeth descreți fruntea, în timp ce realiza spusele lui. „Ce draguț din partea ta, îți mulțumesc”.

Îl îmbrățișă. Apoi ridică brusc capul. „Dar de unde știi tu de aseară?”

Benjamin își făcu apariția la poartă cu un buchet de flori și o sticlă cu vin.

„La mulți ani, Elizabeth”.

Ea se răsuci pe călcâie și se înroși în obraji. Nu-l mai văzuse de pe șantier, din ziua în care Ivan scrisese cu litere mari roșii pe pereți presupusa ei afecțiune pentru el.

„Mulțumesc”, răspunse ea, îndreptându-se spre el.

El îi întinse cadourile, iar ea se luptă să găsească un mod de a le lua, cu umbrela în mână. Benjamin zări umbrela și râse. „Nu cred că azi vei avea nevoie de asta”.

„A, de umbrelă?”, roși Elizabeth și mai mult. „E un cadou de la Ivan”.

Benjamin ridică din sprâncene. „Chiar? Îi faci zile fripte, nu? O să încep să cred că e ceva între voi”.

Elizabeth nu lăasă să-i piară zâmbetul. Ar fi dorit. „De fapt e pe undeva pe aici – poate că o să reușesc să vă fac cunoștință așa cum se cuvine”. Se uită cu atenție prin grădină, întrebându-se de ce Benjamin o găsea atât de amuzantă tot timpul.

„Ivan?” o auzii pe Elizabeth strigându-mă.

„Da”, am răspuns, fără să ridic privirile, ajutându-l pe Luke să-și pună coiful de petrecere.

„Ivan?”, strigă ea din nou.

„Da-a”, am răspuns nerăbdător, stând în picioare și uitându-mă la ea. Privirile ei trecură peste mine, iar ea continuă să scruteze grădina.

Inima mi se opri în loc; jur că am simțit-o oprindu-se.

Am respirat adânc, încercând să nu mă panichez. „Elizabeth”, am strigat cu vocea atât de tremurătoare și de distantă, de nu mi-o recunoșteam.

Ea nu se întoarce. „Nu știu unde a dispărut. Acum un minut era aici”. În vocea ei se ghicea supărarea. „Trebuia să pregătescă grătarul”.

Benjamin râse din nou. „Ce coincidență. Țsta e un mod subtil de a-mi spune să mă ocup eu, dar o fac, nici o problemă”.

Elizabeth îl privi nedumerită, rămasă pe gânduri. „Bine, îți mulțumesc”. Ea continuă să se uite în jurul ei.

Priveam cum Benjamin își punea șorțul iar Elizabeth îi explica totul. Îl priveam din exterior, pentru că nu mai făceam parte din tablou. Oamenii începeau să sosească, iar eu mă simțeam amețit, căci grădina se umplea, larma sporea, vocile și râsetele se auzeau tot mai tare, iar mirosul de mâncare devenea tot mai puternic. Priveam cum Elizabeth încerca să-l forțeze pe Joe să guste din cafeaua ei aromată, în timp ce toți ceilalți priveau într-o parte și râdeau; priveam capetele apropiate ale lui Elizabeth și Benjamin, de parcă și-ar fi împărtășit vreun secret, apoi râzând; l-am văzut pe tatăl lui Elizabeth stând la capătul grădinii, cu bastonul într-o mână, ceașca și farfurioara în cealaltă, cum se uita nostalgic peste dealuri așteptând să se întoarcă și cealaltă fiică; o vedeam pe doamna Bracken și prietenele ei care stăteau lângă masa cu prăjituri, luând pe furiș câte una, când credeau că nu le vede nimeni.

Dar eu le vedeam. Vedeam totul.

Eram ca un vizitator într-un muzeu de artă, stând în fața unei picturi în jurul căreia era înghesuială, încercând să o înțeleg, iubind-o atât de mult, încât îmi doream să intru în ea, să fiu o parte din tablou. Eram împins tot mai departe, spre capătul grădinii. Capul mi se învârtea, iar genunchii mi se înmuiaseră.

Am văzut cum Luke venea cu tortul lui Elizabeth, ajutat de Poppy, care dădu tonul la cântecul „Mulți ani trăiască”, iar Elizabeth se înroși la față, surprinsă și jenată, în același timp. O privii cum mă căută cu privirile și nu mă găsește, cum închise ochii, își puse o dorință, apoi suflă în lumânări, ca o fetiță care nu avusese nicio petrecere la împlinirea celor doisprezece ani și care trăia acum acele clipe. Mi-am amintit ce mi-a spus Opal, că eu nu am zi de naștere, nu îmbătrâneam niciodată, în timp ce Elizabeth va face asta an de an. Mulțimea zâmbi și chiui când ea suflă în lumânări, dar pentru mine ele reprezentau trecerea timpului și când ea stinse flăcările săltărețe,

stinse și picul de speranță care mai rămăsese în mine. Ele reprezentau motivul pentru care noi nu puteam rămâne împreună, iar asta mă înjunghia în inimă. Mulțimea veselă sărbătorea, în timp ce eu o compătimeam, conștientizând că, la fiecare clipă care trecea, îmbătrâneam. Doar eu simțeam asta.

„Ivan!” Elizabeth mă ajunsese din urmă. „Unde ai fost? Te caut de o oră peste tot!”

Eram atât de șocat că mă putea vedea, încât de abia puteam să vorbesc. „Am fost aici tot timpul”, am spus slab, savurând fiecare secundă în care ochii ei căprui mă priveau.

„Nu-i adevărat. Am trecut pe aici de cel puțin cinci ori și nu te-am văzut. Te simți bine?” mă privi ea îngrijorată.

„Ești foarte palid”. Îmi puse mâna pe frunte. „Ai mâncat?”

„Am clătinat din cap că nu.

„Am pus niște pizza la cuptor; vrei să-ți aduc? De care vrei?”

„Una cu măslina, te rog. Măslina sunt, de departe, preferatele mele”.

Ea îngustă ochii și mă privi ciudat, de sus în jos. Apoi spuse încet „Bine, mă duc să-ți aduc, dar să nu dispari din nou. Sunt aici câteva persoane pe care aș vrea să ți le prezint, da?”

Am dat din cap aprobator.

Câteva clipe mai târziu a venit alergând cu o felie uriașă de pizza. Mirosea atât de bine, încât stomacul meu aproape că strigă de bucurie, nici măcar nu realizasem că mi-e foame. Am întins mâinile, să iau felia savuroasă de la ea, dar ochii săi căprui se întunecară, fața i se crispă și ea trase farfuria. „Fir-ar să fie, Ivan, unde ai mai plecat acum?” murmură, scrutând grădina cu privirile.

Genunchii mei erau slabi, încât nu mai puteau susține greutatea corpului; m-am prăbușit în iarbă, m-am sprijinit de peretele casei, cu coatele pe genunchi.

Am auzit o șoaptă la ureche, am simțit respirația caldă, cu miros de dulciuri a lui Luke. „Se întâmplă, așa-i?”

Nu am avut putere decât să dau din cap că da.

Aici e partea unde nu mai e amuzant. Partea aceasta nu e, nici pe departe, preferata mea.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Simțind fiecare metru cu fiecare pas, fiecare piatră și pietricică sub talpa pantofului meu și fiecare secundă care se scurgea, am ajuns în cele din urmă la spital, epuizat și complet secătuit. Mai era un prieten care avea nevoie de mine.

Olivia și Opal citiseră pe chipul meu când am intrat în cameră; probabil că văzuseră culorile întunecate care emanau din corpul meu, umerii mei căzuți, de parcă purtau întreaga greutate a lumii. Știam din privirea obosită a ochilor lor că știau. Sigur că știau – făcea parte din activitatea noastră. Cel puțin de două ori pe an fiecare dintre noi cunoștea oameni deosebiți, care ne consumau zilele și nopțile și toate gândurile, și de fiecare dată, cu fiecare persoană trebuia să trecem prin același proces de a-i pierde. Lui Opal îi plăcea să ne spună că nu îi *pierdeam*; era doar faptul că ei mergeau mai departe. Dar nu vedeam cum nu o pierdeam pe Elizabeth. Fără să am niciun control, vreo posibilitate să o fac să rămână lângă mine, să mă poată vedea în continuare, îmi scăpa din mână. Victorie? Ce câștigasem? De fiecare dată când păraseam un prieten, eram la fel de singur ca în ziua dinainte de a-l cunoaște, iar în cazul lui Elizabeth și mai

singur, pentru că știam că pierdeam posibilitatea de a avea mult mai mult. Iar acum întrebarea de șaiszeci și patru de milioane de dolari, cu ce se alegeau prietenii noștri?

Un final fericit?

Puteam numi situația actuală a lui Elizabeth un final fericit? Să fie mama unui băiețel de șase ani, pe care nu și-l dorise, întrebându-se unde îi era sora, o mamă care o părăsise și un tată cu probleme? Oare viața ei nu era la fel ca la sosirea mea?

Dar cred că nu aceasta era situația lui Elizabeth. *Atenție la detalii*, îmi spunea Opal mereu. Ceea ce se schimbase la Elizabeth era mintea, felul în care gândea. Tot ceea ce făcusem era să plantez sămânța speranței; doar ea putea să o ajute să crească. Iar fiindcă începuse să nu mă mai vadă, poate că sămânța începea să dea roade.

Stăteam într-un colț al rezervei de spital, privind cum Opal se agăța de mâinile lui Geoffrey, cum te agăți de o stâncă. Poate că asta făcea. Vedeai pe fața ei că voia să se întoarcă tot ce fusese altă dată; puteam să pun pariu că ar fi făcut un pact cu diavolul atunci și acolo, dacă asta i l-ar fi adus înapoi. S-ar fi dus până-n iad și înapoi, ar fi trecut peste orice teamă, doar pentru el, în clipa aceea.

Ce n-am da să ne putem întoarce în timp!

Ce n-am mai face o dată întorși în prezent!

Cuvintele lui Opal erau rostite prin buzele Oliviei; Geoffrey nu mai putea vorbi. Lacrimile cădeau din ochii lui Opal, aterizând pe mâinile lui, lipsite de viață, buza de jos îi tremura. Nu era pregătită să-l părăsească. Nu l-ar fi părăsit nicicând, iar acum era prea târziu, el pleca înainte ca ea să se poată desprinde.

Îl pierdea.

Viața mi se părea tristă în momentele acelea. La fel de mohorâtă ca și vopseaua albastră crăpată de pe pereții unei construcții care ar fi trebuit să te vindece.

Geoffrey ridică încet o mână; părea că se forțează din toate puterile. Mișcarea îi luă prin surprindere, căci nu mai vorbise de zile întregi, nu mai reacționase la nimic. Nimeni nu fu mai surprins decât Opal, care deodată simți atingerea mâinii lui pe față, ștergându-i lacrimile. Atingere după douăzeci de ani. În sfârșit, o vedea. Opal îi sărută mâna uriașă și își lăsă fața mângâiată trăind șoc, ușurare și regret laolaltă.

Geoffrey suspină, pieptul lui se mai ridică pentru ultima dată și se lăsă în jos, iar mâna îi căzu lângă pat.

Îl pierduse și mă întrebam dacă acum Opal își spunea că el mergea mai departe.

Atunci și acolo am hotărât că trebuia să controlez clipa finală. Trebuia să-mi iau rămas bun de la Elizabeth așa cum s-ar fi convenit, să-i spun adevărul despre mine pentru ultima oară, ca să nu creadă că fugisem și o părăsisem. Nu voiam ca ea să petreacă ani amari, cu gândul la bărbatul pe care-l iubise, dar care îi frânsese inima. Nu, ar fi fost prea ușor; i-ar fi dat o scuză să nu mai iubească din nou. Iar ea voia să mai iubească. Nu voiam ca ea, aidoma lui Geoffrey să aștepte la nesfârșit întoarcerea mea, iar în final să se sfârșească, o femeie bătrână și singură.

Olivia dădu încurajator din cap când m-am ridicat, am sărutat-o pe Opal pe frunte, așa cum stătea cu fața spre pat, ținându-l strâns de mână și jelind atât de tare încât simțeai că inima îi era frântă. N-am observat până ce n-am ieșit în aerul rece că aveam fața udă de lacrimi.

Am început să alerg.

Elizabeth visa. Era într-o cameră mare, albă, în care se învârtea, împrăștiind vopsea peste tot în jurul ei. Fredona cântecelul pe care nu fusese în stare să și-l scoată din cap în ultimele două luni și se simțea atât de veselă și de liberă, încât sărea prin cameră, privind cum vopseaua groasă ateriza pe pereți, pleosc-pleosc.

„Elizabeth”, șopti o voce.

Ea continua să danseze prin cameră. Nimeni altcineva nu mai era acolo.

„Elizabeth”, șopti vocea, iar corpul ei începu să se legene ușor, dansând.

„Mmm?”, răspunse ea fericită.

„Trezește-te, Elizabeth, trebuie să stăm de vorbă”, spuse vocea dulce.

Ea deschise ochii încet, zări frumosul chip îngrijorat al lui Ivan alături de ea, se frecă pe față și, pentru o clipă se priviră ochi în ochi. Ea se desfăta cu privirea lui, încercă să îl privească la rândul ei, dar pierdu bătălia cu somnul și lăsă pleoapele să i se închidă. Visa, știa asta, dar nu-și putea ține ochii deschiși.

„Mă auzi?”

„Mmm”, răspunse ea, învârtindu-se iar și iar.

„Elizabeth, am venit să-ți spun că trebuie să plec”.

„De ce?”, murmură ea adormită. „De abia ai venit. Dormi”.

„Nu pot. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Trebuie să plec. Ți-aduci aminte când ți-am spus că se va întâmpla asta?”

Ea îi simți respirația caldă pe gât și îl adulmecă; pielea era proaspătă și dulce, de parcă s-ar fi îmbăiat în mure.

„Mmm”. „Emul Aranigami”, spuse ea, pictând mure pe perete, atingând vopseaua și gustând-o, de parcă era suc proaspăt stors.

„Cam așa ceva. Nu mai ai nevoie de mine, Elizabeth”, spuse el blând. „De acum n-ai să mă mai poți vedea. Altcineva va avea nevoie de mine”.

Ea își trecu mâna pe obrazul lui, simțind pielea moale și catifelată. Ea alergă de la un capăt la altul al camerei, trecându-și mâna peste vopseaua roșie. Avea gust de căpșuni. Se uită la cutia de vopsea din mână și le zări – un morman de căpșuni proaspete.

„Mi-am dat seama de ceva, Elizabeth. Mi-am dat seama ce înseamnă viața mea și că nu e atât de diferită de viața ta”.

„Mmm”, zâmbi ea.

„Viața e făcută din întâlniri și despărțiri. Oamenii vin în viața ta în fiecare zi, spui bună dimineța, bună seara, unii stau câteva minute, alții câteva luni sau un an, iar alții o viață întreagă. Indiferent cine este, te întâlnești, apoi te despați. Mă bucur tare mult că te-am cunoscut, Elizabeth Egan; mulțumesc stelelor mele norocoase pentru asta. Cred că mi-am dorit să apari o viață-ntreagă”, șopti el. „Dar acum e timpul să ne despărțim”.

„Mmm”, murmură ea somnoroasă. „Nu pleca”. Acum era cu ea în încăpere, se alergau, stropindu-se unul pe celălalt, tachinându-se. Nu voia să plece, se distra atât de bine.

„Trebuie să plec”. Vocea lui se stinse. „Te rog să înțelegi”.

Tonul din vocea lui o făcu să se oprească din alergare. Lăsa jos pensula, care căzu pe covor, murdărind de roșu covorul alb, nou nout. Ea îl privi; avea fața tristă.

„Te-am iubit din clipa în care te-am văzut și te voi iubi mereu, Elizabeth”.

Simți sărutul lui mai jos de urechea stângă, atât de moale și de senzual, încât nu voia să se oprească.

„Și eu te iubesc”, spuse ea somnoroasă.

Dar el se opri. Ea privi în jur prin camera stropită de vopsea, iar el dispăruse.

Ochii ei se deschiseră, auzindu-și vocea. Îi spusese „Te iubesc?” Se sprijini într-un cot și privi adormită prin cameră.

Dar camera era goală. Era singură. Soarele răsărea de după munți, noaptea se sfârșise și începuse o nouă zi. Închise ochii și continuă să viseze.

PATRUZECI

O săptămână mai târziu, Elizabeth dădea cu mopul prin casă în pijamale, târându-și picioarele din cameră în cameră, duminică dis de-diminează. Stătea în pragul fiecărei camere, privea înăuntru, căutând... ceva, deși nici ea nu știa prea bine ce anume. Niciuna dintre aceste camere nu-i oferea vreo soluție, așa că hoinărea mai departe. Încălzindu-și mâinile pe o cană de cafea, stătea în picioare pe hol, încercând să se hotărască ce să facă. De obicei nu se mișca atât de încet, iar mintea ei nu mai fusese atât de încetoșată, dar acum era în multe feluri, cum nu fusese altă dată.

Nu că nu avea ce face; urma curățenia amănunțită a casei pe care o făcea la fiecare două săptămâni, apoi mai era problema camerei copiilor din hotel care trebuia terminată. Ce terminată, nici măcar nu o începuse. Vincent și Benjamin stătuseră pe capul ei toată săptămâna, dormise și mai puțin ca de obicei, pentru că nu avea habar ce să facă și, fiind o perfecționistă, nu putea începe dacă nu avea totul clar în minte. Să-i dea ștafeta lui Poppy ar fi fost un eșec pentru ea. Era o femeie talentată profesional, dar luna aceasta se simțise iar ca o școlăriță, ignorând creioanele și stilourile și evitând laptop-ul, ca să

nu trebuiască să-și facă temele. Căuta ceva să-i distragă atenția, o cauză decentă care să o îndepărteze de blocajul mintal în care se găsea.

Nu-l mai văzuse pe Ivan de la petrecerea de săptămâna trecută; nu primise niciun telefon, nicio scrisoare, nimic. Era ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului și, cu toate că era furioasă, se simțea singură. Îi era dor de el.

Era șapte dimineata și în camera de joacă deja răsună zgomot de la desene animate. Elizabeth se îndreptă într-acolo și vârî capul pe ușă.

„Pot să stau și eu cu tine?” *Promit să nu spun nimic*, simțea ea nevoia să adauge.

Luke păru surprins, dar făcu semn din cap că da. Stătea pe jos, cu gâtul ridicat, ca să se uite la televizor. Nu avea o poziție potrivită, dar ea decise să tacă, în loc să-l critice. Se așeză în fotoliul în formă de pară, de lângă el și își strânse picioarele sub ea.

„La ce te uiți?”

„*BureteleBob cu pantaloni pătrați*”.

„Buretele cum?” râse ea.

„*BureteleBob cu pantaloni pătrați*”, repetă el, fără să-și desprindă ochii de la televizor.

„Și despre ce e vorba?”

„Despre un burete numit Bob, care poartă pantaloni pătrați”, chicoti el.

„E bun de ceva?”

„Mm-mm”, răspunse el aprobator. „Dar l-am mai văzut de două ori”. El luă o lingură de Rice Krispies la întâmplare, vărsând lapte pe bărbie.

„Și atunci de ce te uiți? De ce nu ieși afară, la aer, ca să te joci cu Sam? Ai stat în casă tot week-end-ul”.

În loc de răspuns, tăcere.

„De fapt, unde e Sam? E plecat?”

„Nu mai suntem prieteni”, spuse trist Luke.

„De ce nu?” întrebă ea surprinsă, punându-și cana de cafea pe jos.

Luke strânse din umeri.

„V-ați certat?” întrebă blând Elizabeth.

Luke clătină din cap.

„Ți-a spus ceva care te-a întristat?”, sondă ea terenul.

El clătină iarăși din cap.

„L-ai enervat tu?”

Alt clătinat din cap.

„Atunci, ce s-a întâmplat?”

„Nimic, explică Luke”. „Într-o zi mi-a spus că nu mai vrea să fim prieteni”.

„Asta nu e frumos”, spuse Elizabeth blând. „Vrei să vorbesc cu el, să văd ce s-a întâmplat?”

Luke strânse din umeri. Se lăsă o tăcere, în timp ce el privea ecranul televizorului, căzut pe gânduri.

„Vezi tu, și eu știu cum e să-ți lipsească un prieten, Luke. Îl știi pe prietenul meu, Ivan?”

„Era și prietenul meu”.

„Da”, zâmbi ea. „Ei bine, îmi lipsește. Nu l-a mai văzut de o săptămână”.

„Mda, a plecat. Mi-a spus asta; acum trebuie să ajute pe altcineva”.

Elizabeth făcu ochii mari și în ea începu să clocotească furia. Nici măcar n-a avut bunul simț să-și ia la revedere de la ea. „Când și-a luat rămas bun de la tine? Ce ți-a spus?” Din privirea speriată a lui Luke se opri imediat cu întrebările agresive. Trebuia să-și amintească mereu că el avea doar șase ani.

„Și-a luat rămas bun de la mine când și-a luat rămas bun și de la tine”. Luke ridică un pic vocea, de parcă ea ar fi fost nebună.

El se încruntă și o privi de parcă ar fi avut zece capete, și dacă n-ar fi fost atât de nedumerită, ar fi râs, văzându-l astfel.

Dar în interior nu râdea. Făcu o pauză, se gândi o clipă, apoi explodează. „Ce? Despre ce vorbești?”

După petrecerea din grădină, a intrat în casă și mi-a spus că misiunea lui cu noi se încheiase, că urma să fie din nou invizibil, dar că va sta în preajma noastră ca să se asigure că suntem bine”. El turui pe nerăsuflăte, apoi își îndreptă din nou atenția spre televizor.

„Invizibil”, rosti Elizabeth cuvântul de parcă i-ar fi lăsat un gust amar.

„Mda”, ciripi Luke. „Doar oamenii nu-l numesc degeaba prieten imaginar!” El se lovi cu palma peste cap și se rostogoli la pământ.

„Ce ți-a băgat în cap?”, mormăi ea furioasă, întrebându-se dacă nu greșise prezentându-i-l pe Ivan lui Luke. „Când se întoarce?”

Lukă dădu televizorul mai încet, privind-o din nou de parcă era nebună. „Nu se întoarce. Ți-a spus și ție”.

„Nu mi-a spus...”, vocea ei se stimse.

„Ba da, în dormitorul tău. L-am văzut când a intrat; l-am auzit când îți spunea”.

Elizabeth se întoarce cu gândul în noaptea aceea, la visul pe care-l avusese, la care se gândise toată săptămâna, visul care *nu-i dădea pace* și deodată realizează cu inima frântă că nu fusese deloc un vis.

Îl pierduse. În vise și în viața reală, îl pierduse pe Ivan.

PATRUZECI ȘI UNU

„Bună, Elizabeth”. Mama lui Sam deschise ușa de la intrare larg, întâmpinând-o.

„Bună, Fiona”, spuse Elizabeth, intrând. Fiona primise foarte bine relația lui Elizabeth cu Ivan în ultimele câteva săptămâni. Nu discutaseră direct, dar Fiona era la fel de politicoasă ca și până atunci. Elizabeth era recunoscătoare că nu stricaseră relațiile. Din nefericire, era îngrijorată că pentru Sam lucrurile nu erau la fel. „Am venit să stau de vorbă cu Sam, dacă nu te deranjează. Luke e foarte deprimat fără el”.

Fiona o privi cu tristețe. „Știu, am încercat și eu să stau de vorbă cu el despre asta toată săptămâna. Poate ai să ai succes mai mare decât mine”.

„Ți-a spus care e motivul supărării lor?”

Fiona încercă să-și ascundă un zâmbet și făcu semn din cap de sus în jos.

„Este vorba de Ivan?”, întreabă Elizabeth, îngrijorată. Fusese mereu preocupată că Sam va fi gelos din cauza timpului pe care îl petrecea Ivan cu ea și cu Luke, așa că-l invitasese acasă și îl incluseră în activitățile lui Ivan, atât cât putuse.

„Da”, confirmă Fiona cu un zâmbet larg. „Copiii sunt amuzanți la vârsta asta, nu-i așa?” Elizabeth se relaxă,

aflând în sfârșit că Fiona nu-și făcea probleme din cauza timpului pe care ea și Luke îl petreceau cu Ivan, care se reflecta doar în comportamentul lui Sam.

„O să-l las să-ți spună cu cuvintele lui”, continuă ea, conducând-o pe Elizabeth.

Elizabeth trebui să se lupte cu nevoia de a se uita în jur și a vedea dacă Ivan nu era aici. Oricât de mult ar fi încercat să-l ajute pe Luke, voia să încerce să se ajute și pe ea însăși. Să găsească și să facă să revină doi prieteni foarte buni era mai bine decât unul singur, iar ea își dorea atât de mult să fie cu Ivan.

Fiona deschise ușa camerei de joacă iar Elizabeth intră. „Sam, scumpule, a venit mama lui Luke să vorbească cu tine”, spuse blând Fiona, iar Elizabeth simți pentru prima dată o căldură în inimă când auzi cuvintele acelea.

Sam opri Play Station și privi spre ea cu ochi căprui, triști. Elizabeth își mușcă buzele, forțându-se să nu zâmbească. Fiona îi lăsă singuri să vorbească.

„Bună, Sam”, spuse ea cu blândețe. „Pot să iau loc?”

El făcu semn cu capul iar ea se așeză la celălalt capăt al canapelei.

„Luke mi-a spus că nu vrei să mai fii prieten cu el, e adevărat?”

Fără să se jeneze, el aprobă din cap.

„Vrei să-mi spui de ce?”

El reflectă o secundă apoi făcu semn din cap că da. „Nu-mi place să joc aceleași jocuri ca el”.

„I-ai spus asta și lui?”

El dădu iarăși din cap.

„Și el ce-a spus?”

Sam păru nedumerit și strânse din umeri. „E un ciudat”.

Elizabeth simți că i se pune un nod în gât și deveni imediat defensivă. „Cum adică, ciudat?”

„La început avea haz, dar după aceea m-am plictisit și nu mai voiam să mă joc, dar Luke nu se mai oprea”.

„Despre ce joc vorbești?”

„Jocul cu *prietenul lui invizibil*.” Se prefăcu plictisit, strâmbându-se.

Elizabeth simți palmele reci și transpirate. „Dar prietenul lui invizibil a stat doar câteva zile, iar asta a fost acum câteva luni, Sam”.

Sam o privi încurcat. „Dar și tu te jucai cu el”.

Elizabeth făcu ochii mari. „Poftim?”

„Ivan ăla”, mormăi el, „plictisitorul de Ivan căruia îi place să se învârtă în scaun toată ziua sau să se bată cu noroi și să se joace de-a v-ați ascunselea. Toată ziua nu auzeam decât Ivan, Ivan, Ivan și – vocea lui deja pițigăiată se mai ridică un pic – nici măcar nu-l puteam vedea!”

„Ce?” Elizabeth era nedumerită. „Cum adică nu-l puteai vedea? Ce vrei să spui?”

Sam rămase pe gânduri, încercând să găsească un mod de a explica. „Vreau să spun că nu puteam să-l văd”, spuse el simplu, strângând din umeri.

„Dar te jucai cu el tot timpul”. Ea își trecu degetele transpirate prin păr.

„Da, fiindcă se juca Luke, dar m-am săturat să mă prefac, iar Luke o ținea într-una. Spunea că e *adevărat*”. El dădu ochii peste cap.

Elizabeth duse degetele la frunte. „Nu știu ce vrei să spui, Sam. Ivan e prietenul mamei tale, nu-i așa?”

Sam făcu ochii mari. Era nițeluș speriat. „Ăă, nu”.

„Nu?”

„Nu”, confirmă el.

„Dar Ivan avea grijă de tine și de Luke. Vă aducea de la școală acasă”, bolborosi Elizabeth.

Sam o privi îngrijorat. „Am voie să vin singur acasă, domnișoară Egan”.

„Dar ă, ă...” Elizabeth pocni deodată din degete,

amintindu-și ceva. Pocnetul ei îl făcu pe Sam să sară de la locul lui. „Împroșcatul cu apă – mai știi cum ne stropeam cu apă în grădina din spate? Erai tu, eu, Luke și Ivan, ți-amintești?” îl chestionă ea. „Ți-amintești, Sam?”

El păli. „Eram doar noi trei”.

„Ce?”, strigă ea, mai tare decât avusese intenția.

Fața lui Sam se încreți, iar el începu să plângă în tăcere.

„A, nu”, se panică ea, „te rog să nu plângi, Sam, n-am vrut asta”. Întinse brațele spre el, dar el alergă spre ușă, strigându-și mama. „A, nu, îmi pare rău, Sam. Te rog, taci. Șșș”, făcu ea încet. „Of, Doamne”, mormăi ea, auzind-o pe Fiona încercând să-l liniștească.

Fiona intră în cameră.

„Îmi pare rău, Fiona”, se scuză Elizabeth.

„Nu face nimic”. Fiona arăta un pic îngrijorată. „E un pic cam iritat din cauza asta”.

„Înțeleg”, spuse Elizabeth cu un nod în gât. „În legătură cu Ivan”, înghiți ea în sec din nou ridicându-se în picioare, „îl cunoști, nu?”

Fiona se încruntă. „Ce vrei să spui cu „îl cunosc”?”

Lui Elizabeth începu să-i bată inima cu putere. „Vreau să spun că a mai fost pe aici, nu?”

„A, da”, zâmbi Fiona, „a fost de multe ori aici cu Luke. Odată a stat cu noi la masă”, făcu ea cu ochiul.

Elizabeth se relaxă, dar nu era prea sigură cum să interpreteze clipitul din ochi. Își duse o mână la inimă, care începu să-și mai domolească bătăile. „Uf, Fiona, mulțumesc lui Dumnezeu”, râse ea ușurată. „Pentru o clipă am crezut că o să-mi pierd mințile”.

„A, fii serioasă”. Fiona o luă de braț. „Toți facem asta, să știi. Când Sam avea doi ani, am trecut și eu prin asta. Rooster se numea micul lui prieten”, radia ea. „Așa că, te rog să mă crezi, știu exact prin ce treci, uși deschise la mașină, o porție în plus și încă un tacâm la masă. Nu-ți

face griji, înțeleg. Ai făcut bine că ai intrat în joc”.

Lui Elizabeth i se învârtea capul, dar Fiona continua să vorbească.

„Când te gândești, e *atâta* mâncare irosită, nu? Stă acolo, cât ține masa complet neatinsă și, crede-mă, eu știu, trăgeam tot timpul cu ochiul. N-o să mai fie oameni invizibili fantomatici prin casa asta, mulțumesc foarte mult!”

Pe Elizabeth o treceau nădușelile. Se apucă de marginea scaunului ca să se sprijine.

„Dar așa cum am mai spus, are șase ani. Sunt sigură că acest așa-numit Ivan va dispărea în timp; se spune că nu durează mai mult de două luni. O să plece în curând, nu-ți face griji”. În sfârșit se opri din turuit, apoi o privi cercetător pe Elizabeth. „Te simți bine?”

„Aer”, suspină Elizabeth. „Am nevoie de aer”.

„Sigur”, spuse Fiona grăbită, conducând-o spre ușa de la ieșire.

Elizabeth dădu buzna afară, respirând adânc.

„Vrei un pahar cu apă?” o întrebă îngrijorată Fiona, frecând-o pe spate, în timp ce Elizabeth se apleca în față, cu mâinile pe genunchi.

„Nu, mulțumesc”, spuse ea încetișor, ridicându-se. „O să-mi revin”. Se deplasă clătănându-se pe alee, fără să-și ia rămas bun, lăsând-o pe Fiona neliniștită, uitându-se după ea.

Odată întoarsă acasă, Elizabeth trânti ușa din față în urma ei și se lăsă să alunece în jos, cu capul în plame.

„Elizabeth, ce s-a întâmplat?” o întrebă îngrijorat Luke, încă în pijama și cu picioarele goale.

Ea nu-i putea răspunde. Nu putea să facă nimic, decât să treacă în revistă ultimele luni iar și iar – toate amintirile speciale și momentele cu Ivan, toate conversațiile purtate. Cine fusese cu ei, cine îi văzuse, cine vorbise cu el. Fuseseră

în locuri aglomerate, oamenii îi văzuseră împreună, Benjamin îi văzuse, Joe de asemenea. Tot derula în minte, încercând să-și amintească momentele în care Ivan discutase cu acești oameni. Nu era posibil să-și imagineze toate astea. Era o femeie responsabilă, întreagă la minte.

Fața ei păli când ridică privirile spre Luke.

„Emul Aranigami”, îngăimă ea.

„Da”, chicoti Luke. „E spus de-a-ndoaselea. Haios, nu?”

Lui Elizabeth îi trebui doar o secundă ca să-și dea seama.

Lume Imaginară.

PATRUZECI ȘI DOI

„Mișcați-vă”, strigă Elizabeth, claxonând cele două autocare care treceau la câțiva milimetri unul de altul pe strada principală din Baile na gCroithe. Era septembrie și ultimii turiști treceau prin oraș. După ei, orașul aglomerat urma să se întoarcă la tăcerea lui obișnuită, ca o sală de bal a doua zi dimineată după petrecere, lăsându-i pe localnici să deretice și să-și amintească de oamenii care trecuseră pe acolo. Studenții se îndreptau spre facultăți din orașele învecinate, iar localnicii rămâneau încă o dată singuri, luptându-se pentru supraviețuirea afacerii lor.

Elizabeth ținea mâna apăsată pe claxon și blestemă autocarul din fața ei. O mare de chipuri străine se întoarseră spre spatele autobuzului, privind-o. Lângă ea localnicii ieșeau de la biserică, după ce luaseră parte la slujba de dimineată. Profitând de ziua frumoasă și însorită se adunaseră în grupuri pe stradă, stând de vorbă și punându-se la curent cu ultimele evenimente. Și ei se întoarseră să vadă sursa claxonatului furios, dar lui Elizabeth nu-i păsa. Azi nu mai asculta de reguli; era disperată să ajungă la Joe, căci știa că cel puțin Joe putea recunoaște că a văzut-o împreună cu Ivan, punând capăt acestei glume crude și absurde.

Prea nerăbdătoare pentru a mai aștepta ca autocarele să treacă unul pe lângă celălalt, lăsând mașina blocată în trafic, sări afară și trecu strada spre cafenea.

„Joe!”, strigă ea din pragul ușii. Nu-și putea stăpâni panica din voce.

„A, ia te uită cine-i aici, chiar femeia pe care o căutam”. Joe ieși din bucătărie. „Vreau să-ți arăt ce mașină periculoasă mi-am luat. E – „

„Nu-mi pasă”, îl întrerupse ea, nerăbdătoare, „n-am timp. Te rog să-mi răspunzi la o întrebare. Ți-amintești că am fost aici cu un bărbat de câteva ori, nu?”

Joe ridică pivirile în tavan, simțindu-se important.

„A, cum nu”.

Elizabeth râsuflă ușurată. „Slavă *Domnului*”, râse ea, un pic cam prea isteric.

„Acum, ia fii atentă la aparatul meu”, spuse el mândru. „E un aparat de făcut cafea, nou-nouț. Face espresso și cap'cino, din ăla”. El luă o ceașcă de espresso. „Sigur că e la filtru. Dă un nou înțeles expresiei „picătură fierbinte””.

Elizabeth râse, atât de încântată de noutățile legate de Ivan și de cafea, încât îi venea să sară peste teighea ca să-l sărute.

„Și unde-i omu' ăsta acu' ?”, întreabă Joe, încercând să se dumirească din manualul de utilizare cum să-i facă lui Elizabeth un espresso.

Zâmbetul lui Elizabeth se stinse. „A, nu prea știu”.

„S-a întors în America, așa-i? Sigur, doar stă la New York! The Big Apple, parcă-așa-i spun. L-am văzut la televizor, da ' dacă mă întrebi pe mine n-arată deloc ca un măr”.

Lui Elizabeth îi bătea inima de să-i spargă pieptul. „Nu, Joe, *nu Benjamin*. Te gândești la Benjamin”.

„Tipu' ăla cu care ai fost pe aici de câteva ori”, confirmă Joe.

„Nu”, în Elizabeth creștea furia. „Ba da, am fost. Dar vorbesc de celălalt care a fost cu mine. Îl cheamă *Ivan*. I-v-a-n”, repetă ea rar.

Joe făcu o figură contrariată și clătină din cap. „Nu știu niciun Ivan”.

„Ba da, știi”, se răsti ea.

„Uite ce e”, Joe își dădu jos ochelarii de citit și lăsă manualul din mână. „Eu știu cam pe toată lumea din orașul ăsta și nu cunosc niciun Ivan, nici n-am auzit de vreunul”.

„Dar Joe”, îl imploră Elizabeth, „te rog încearcă să te gândești”. Apoi își aminti ea. „Ziua aceea când am dat cafea pe jos – eram cu Ivan”.

„A”, păru Joe că-și dă seama. „Era în grupul german, nu?”

„Nu!”, strigă frustrată Elizabeth.

„Mă rog, de unde este?”, întrebă Joe, încercând să o liniștească.

„Nu știu”, răspunse ea furioasă.

„Atunci care e numele de familie?”

Elizabeth înghiți în sec. „Ăă, nici asta nu știu”.

„Păi, atunci cum po’ să te-ajut dacă nu-i știu numele de familie sau de unde este? Parcă nici nu l-ai cunoaște. După câte mi-amintesc, dansai p-aci de una singură, ca nebuna. Nu știu ce te-apucase în ziua aia”.

Deodată lui Elizabeth îi veni o idee, apucă cheile mașinii de pe tejghea și ieși pe ușă afară.

„Și cafeaua ta la filtru?” strigă el, în timp ce ea trântea ușa în urma ei.

„Benjamin”, strigă Elizabeth trântind portiera mașinii, mergând prin pietriș până la el. Stătea în mijlocul unui grup de muncitori, aplecat peste documentele risipite pe masă. Toți ridicară privirile spre ea.

„Pot să-ți vorbesc o clipă?” Vorbea cu respirația întretăiată, iar părul îi venea în față, de la vântul puternic de pe colină.

„Sigur”, spuse el, ieșind din grupul amuțit și conducând-o într-o zonă mai retrasă. „E totul bine?”

„Da”, răspunse ea nesigură, „voiam să te întreb ceva, bine?”

El încrucișă brațele la piept.

„Îl cunoști pe prietenul meu Ivan, nu-i așa?” Își pocnea degetele și se legăna de pe un picior pe celălalt, în așteptarea răspunsului lui.

El își potrivea casca, o studie atent și o așteptă să râdă, sau să-i spună că glumește, dar în spatele ochilor întunecați și îngrijați nu se ascundea niciun zâmbet. „E o glumă?”

Ea clătină din cap și își supse nervoasă obrazii, încruntată.

El își dresе vocea. „Elizabeth, nu prea știu ce vrei să-ți spun”.

„Adevărul”, spuse ea repede, „vreau să-mi spui adevărul. Adică vreau să-mi spui că l-ai văzut, dar acesta să fie adevărul, înțelegi?” I se puse un nod în gât.

Benjamin o privi atent și, în cele din urmă, clătină încet din cap.

„Nu?”, întrebă ea încet.

El clătină iarăși din cap.

Ochii ei se umplură de lacrimi și ea privi în altă parte.

„Ești bine?” El întinse mâna spre ea, dar ea se feri. „Am presupus că glumești pe seama lui”, spuse Benjamin încet, ușor nedumerit.

„Nu l-ai văzut la întâlnirea cu Vincent?”

El clătină din cap.

„Nici la petrecerea de săptămâna trecută?”

Același gest.

„Prin oraș, cu mine? În camera copiilor de la hotel când... era scrisă chestia *aia* pe pereți?” întrebă ea plină de speranță, emoționată.

„Nu, îmi pare rău”, spuse cu bunătate Benjamin, încercând să-și ascundă confuzia cât putea mai bine.

Ea întoarse din nou privirile, se întoarse cu fața la el, spre peisaj. Din acest punct se vedea marea, munții și mica localitate ascunsă printre dealuri.

Într-un final rosti. „Părea atât de real, Benjamin”.

El nu știa ce să-i spună, așa că rămase tăcut.

„Știi sentimentul pe care-l ai când ești cu cineva? Și chiar dacă nu toată lumea crede în persoana aceea, tu știi că e acolo?”

Benjamin reflectă un timp, apoi dădu înțelegător din cap, chiar dacă ea nu-l putea vedea. „Bunicul a murit și eram foarte apropiați”. El dădu cu piciorul în pietriș, jenat. „Familia nu era de acord cu asta – nu prea credeau în nimic – dar eu știam că uneori era alături de mine. Îl cunoșteai bine pe Ivan?”

„El mă cunoștea mai bine”, zâmbi ea trist.

Benjamin o auzi smiorcăindu-se, dar ea își șterse ochii.

„Deci a existat cu adevărat? A murit?”, întrebă Benjamin nedumerit.

„Credeam atât de mult...” spuse ea ezitant. „M-a ajutat foarte mult în ultimele câteva luni”. Făcu privirea roată, în tăcere. „Uram orașul ăsta, Benjamin”. O lacrimă i se rostogoli pe orbaz. „Uram fiecare fir de iarbă, de pe fiecare deal, dar el m-a învățat atât de multe. M-a învățat că nu e de datoria orașului să mă facă fericită. Nu e vina lui Baile na gCroithe că nu mă simt bine aici. Nu contează unde te afli în lume, contează unde ești aici, la mansardă”, își atinse ea capul. „E vorba de cealaltă lume în care trăiesc. Lumea viselor, speranței, imaginației și amintirilor. Aici, sus, sunt fericită”, își atinse ea din nou

tâmpla și zâmbi „și atunci sunt fericită și aici”. Întinse brațele, arătând peisajul din jur. Închise ochii, lăsând vântul să-i usuce lacrimile. Trăsăturile feței ei se îndulciseră când se întoarse spre Benjamin. „M-am gândit că e important ca dintre toți oamenii, tu să știi lucrul ăsta”. Încet, fără să spună o vorbă, se îndreptă spre mașina ei.

Sprîjinindu-se de vechiul turn, Benjamin o privi îndepărtându-se. Nu o cunoscuse pe Elizabeth atât de bine cum și-ar fi dorit, dar considera că l-a lăsat să intre în viața ei mai mult decât pe alții. De fapt și el făcuse același lucru. Avuseseră suficiente conversații, încât el să-și poată da seama cât se asemănau de mult. O văzuse evoluând și schimbându-se, iar acum prietenul ei nestatornic se liniștise. Se uită la peisajul la care Elizabeth se uitase îndelung și, pentru prima dată de când era acolo deschise ochii și îl văzu cu adevărat.

La primele ore ale dimineții, Elizabeth stătea în pat în capul oaselor, complet trează. Se uită de jur-împrejur în cameră – văzu ceasul 3.45 – iar când vorbi ca pentru sine vocea îi era fermă și încrezătoare.

„Să vă ia naiba pe toți. Eu, una, *cred*”.

Dădu la o parte pătura și sări din pat, imaginându-și-l pe Ivan sărbătorind cu hohote de râs.

PATRUZECI ȘI TREI

„Unde e Elizabeth?” șuieră nervos Vincent Taylor lui Benjamin, departe de urechile mulțimii care se adunase pentru deschiderea noului său hotel.

„E încă în camera copiilor”, oftă Benjamin, simțind cimentul zidurilor de presiune din ultima săptămână uscat, atârându-i greu pe umerii care-l dureau.

„Încă?” țipă Vincent, iar câteva persoane din jur, care urmăreau discursul ce se ținea în față, se întoarseră. Politicianul din Baile na gCroithe venise să deschidă oficial hotelul, și se țineau câteva discursuri în fața turnului de la parterul hotelului, care stătuse în vârf de munte, mii de ani. Curând mulțimea începu să hoinărească prin hotel, uitându-se în fiecare cameră și admirând lucrarea, în timp ce cei doi bărbați nu știau ce face Elizabeth în camera de joacă. Ultima dată când o văzuseră era acum patru zile, când pereții erau complet albi.

Elizabeth nu mai ieșise literalmente din camera aceea în ultimele zile. Benjamin îi adusese câte ceva de băut și de mâncat de la un automat, pe care ea i le smulgea din mână, după care îi trântea ușa în nas. Habar n-avea ce era în interior, iar viața lui fusese un calvar toată săptămâna, încercând să-l liniștească pe Vincent care intrase în panică. Noutatea de a o vedea pe Elizabeth vorbind cu o

persoană invizibilă se ștersese de mult din mintea lui. Nu mai avusese camere care să fie amenajate până în chiar momentul inaugurării, era o situație ridicolă și extrem de lipsită de profesionalism.

Discursurile se terminară în sfârșit, lumea aplaudă din politețe, apoi pătrunseră înăuntru, unde admirară mobilierul nou, inhalând mirosul de vopsea proaspătă, în timp ce erau plimbați înăuntru.

Vincent înjură cu voce tare, primind priviri dezaprobatore de la părinți. Cameră cu cameră, se apropiau de camera de joacă. Benjamin de abia mai suporta suspansul și pășea în urma mulțimii. Îl recunosc prin mulțime pe tatăl lui Elizabeth, cu privirea plictisită, sprijinindu-se de bastonul lui negru, apoi nepotul cu bona, și se rugă la Dumnezeu ca ea să nu-i dezamăgească pe toți. Judecând după ultima lor conversație de pe deal, credea că ea va duce totul la bun sfârșit. Cel puțin așa spera. Urma să se întoarcă acasă în Colorado săptămâna viitoare și nu-și permitea să aibă alte întârzieri în construcție. De data asta viața lui personală trecea înaintea celei profesionale.

„Așa băieți și fete”, vorbi ghidul, de parcă erau într-un episod din *Barney*, „următoarea cameră e special pentru voi, așa că, mămicile și tăticii vor trebui să se dea câțiva pași înapoi, să va lase pe voi, căci e o cameră foarte, foarte *specială*”.

Urmară exclamații de uimire, chicoteli încântate și șoapte, în timp ce copiii se desprindeau din mâna părinților, unii mai rușinoși, alții îndrăzneți alergând în față. Ghidul învârti butonul ușii. Nu se deschise.

„Doamne, Dumnezeule”, murmură Vincent, ducându-și mâna la ochi, „suntem ruinați”.

„Ăă, stați așa băieți și fete”. Ghidul se uită întrebător la Benjamin.

Acesta strânse din umeri, clătinând din cap fără speranță.

Ghidul încercă din nou ușa, dar în zadar.

„Poate că ar trebui să bați”, strigă un copil, iar părinții izbucniră în râs.

„Știi ce, asta-i o idee foarte bună”. Ghidul se lăsă antrenat în joc, neștiind ce altceva să facă.

Bătu la ușă iar aceasta se deschise din interior. Copiii înaintară încet.

Era o tăcere deplină, iar Benjamin își acoperi fața cu mâinile. Dăduseră de belea.

Deodată un copil făcu „Uau!” și, unul câte unul, copiii uluiți și tăcuți începură să se strige unul pe celălalt „Uită-te la asta!” „Ia uite acolo!”

Copiii pășeau prin cameră în extaz. Părinții îi urmară, iar Vincent și Benjamin se priviră surprinși, auzind șoaptele încântate. Poppy stătea în pragul ușii, ochii hoinărindu-i peste tot, cu gura deschisă de șoc.

„Lăsați-mă să văd”, spuse Vincent, împingându-i fără menajamente pe cei din fața lui. Benjamin îi urmă, iar ceea ce văzu, îi tăie respirația.

Pereții încăperii erau acoperiți cu picturi murale, adevărate jocuri de culoare, fiecare perete cu o altă scenă. Un perete îi atrase atenția: erau trei oameni, care săreau fericiți în câmpul cu iarba înaltă, cu brațele ridicate, zâmbete pe față, cu părul în vânt care se străduiau să prindă...

„Jinny Joes!” explodă Luke încântat, cu ochii sticlind, la fel ca ai celorlalți copii din cameră. Erau mai mult tăcuți, cum stăteau acolo singuri, privind detaliile de pe fiecare perete. „Uite-l pe Ivan pictat acolo!”, îi strigă el lui Elizabeth.

Uluit, Benjamin o privea pe Elizabeth care stătea într-un colț, cu salopeta murdară, toată numai vopsea, cu

cearcăne în jurul ochilor. Dar în ciuda aparentei ei oboseli, strălucea, cu fața luminată de reacția vizitatorilor din încăpere. Mândria din ochii ei strălucitori fu evidentă când lumea arăta spre picturile ei.

„Elizabeth!”, șopti Edith, cu mâinile la gură, uluită. „Tu ai făcut toate astea?” Își privea stăpâna cu mândrie și nedumerire laolaltă.

Într-o altă scenă, o fetiță stătea în câmp, urmărind un balon roz care se înălța spre cer; într-o alta un grup de copii se stropea cu apă, dansând pe nisipul plajei, o fetiță stătea pe câmpul verde, la picnic, alături de o vacă purtând o pălărie de paie, un grup de băieței și fetițe se cocoțau în copaci și se dădeau huța pe crengi, iar pe tavan Elizabeth pictase un cer albastru cu stele căzătoare, comete și planete îndepărtate. Pe peretele din spate pictase un bărbat și un băiat, fiecare cu o lupă la ochi și mustăți mari, negre, aplecați în față, studiind un set de urme negre care porneau de la perete, pe jos, până la peretele din celălalt capăt. Crease o lume nouă, o țară a minunilor de poveste, haz și aventură, dar detaliile, voioșia de pe chipurile personajelor, zâmbetele fericite de copii încântați, care îi atraseră atenția lui Benjamin. Asta văzuse el pe fața lui Elizabeth, când o zărise dansând pe câmp și cutreierând orașul cu alge de mare în păr. Era fața cuiva relaxat, cu adevărat fericit.

Elizabeth se uită în jos spre un copilaș care se juca cu una dintre jucăriile risipite prin cameră. Era gata să se aplece ca să vorbească cu fetița, când observă că vorbea singură. De fapt purta o conversație foarte serioasă, prezentându-se aerului.

Elizabeth privi jur-împrejur prin cameră, respiră adânc și încercă să simtă mirosul familiar al lui Ivan. „Îți mulțumesc”, șopti ea închizând ochii și imaginându-se alături de el.

Fetița continua să bolborosească singură, privind în partea dreaptă în timp ce vorbea, ascultând, apoi vorbind din nou. Apoi începu să fredoneze cântecul acela familiar, pe care Elizabeth nu reușise să și-l scoată din cap.

Elizabeth lăsă capul pe spate, râzând.

Stăteam lipit de peretele din spate, aflat în camera de joacă a hotelului, cu lacrimi în ochi și un nod uriaș în gât, încât nu știam dacă voi mai fi în stare să vorbesc vreodată. Nu mă mai săturam să mă uit la pereți, albumul cu poze a tot ceea ce făcusem cu Elizabeth și Luke în cursul ultimelor luni. Era ca și cum cineva stătuse la distanță, pictând viziunea perfectă a noi trei.

Privind pereții, culorile și ochii personajelor știam că ea realizase asta și mai știam că nu voi fi uitat. Alături de mine, înșiruiți erau prietenii mei, veniți să mă susțină moral în această zi deosebită.

Opal îmi puse o mână pe umăr, îmbrățișându-mă încurajator.

„Sunt foarte mândră de tine, Ivan”, șopti ea, sărutându-mă pe obraz, fără îndoială lăsându-mi o pată roșie pe piele. „Suntem cu toții aici pentru tine, să știi. Ne vom avea mereu unul pe celălalt”.

„Îți mulțumesc, Opal. Știu asta”, am spus, emoționat și uitându-mă la Calendula care era în dreapta mea, Olivia care era lângă ea, Tommy, care privea pereții fascinat, Jamie-Lynn care se aplecase să se joace cu un țânc pe jos și Bobby, care arăta cu degetul și chicotea la fiecare dintre imagini. Toți îmi făcură un gest de încurajare, ținând pumnul strâns și ridicând degetul cel mare al mâinii și atunci am știut că nu voi fi niciodată singur, căci eram în compania unor prieteni adevărați.

Prieteni imaginari, prieteni invizibili – numiți-ne cum doriți. Poate credeți în noi, poate nu. De fapt, nici nu mai

contează. La fel ca cei mai mulți oameni care fac o treabă bună, nu existăm pentru ca să se vorbească despre noi și să fim lăudați; existăm doar ca să servim interesele celor care au nevoie de noi. Poate că nici nu existăm; poate că suntem doar produsul imaginației oamenilor; poate că e doar o coincidență că niște copii de doi ani, care de abia vorbesc, aleg să fie prieteni cu oameni pe care numai adulții nu-i văd. Poate că toți acei doctori și psihoterapeuți au dreptate să sugereze că aceștia doar dezvoltă imaginația.

Sau uimiți-mă pentru o secundă. Oare există o altă explicație, la care nu v-ați gândit pe parcursul poveștii mele?

Posibilitatea ca noi să existăm. Că suntem aici pentru a-i ajuta și asista pe cei care au nevoie de noi, cred în a crede și deci ne văd.

Întotdeauna caut partea pozitivă a lucrurilor. Mereu spun că dincolo de fiecare nor este o rază de lumină, dar adevărul trebuie spus – pentru că eu cred cu fermitate în adevăr – un timp m-am luptat cu experiența mea cu Elizabeth. Nu puteam să-mi dau seama ce câștigasem, nu vedeam decât că, faptul de a o pierde pe Elizabeth era un nor mare. Apoi am realizat că, cu fiecare zi care trecea și fiecare secundă, să o întâlnesc, să o cunosc și, mai presus de toate să o iubesc a fost cea mai strălucitoare rază dintre toate.

A fost mai bună decât pizza, mai bună ca măslinile, mai bună decât zilele de vineri și decât învârtitul în scaun și chiar și în aceste zile când ea nu mai e alături de noi – și n-ar trebui să spun asta – dintre toți prietenii mei, Elizabeth Egan a fost, *de departe*, preferata mea.

875756